

Studii biblice • Comentarii Ellen White

1 și 2 Corinteni

iulie, august, septembrie 2026

© 2026 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Isus*, este o altă lucrare.

ISSN 3061 – 6603 ISSN-L 3061 – 6603

ISBN 978-606-087-822-3

Cuprins

1. Lucrarea lui Pavel în Corint.....	5
2. Mesajul crucii.....	14
3. Unitate în Hristos	23
4. Păcatul în biserică.....	32
5. Totul pentru slava lui Dumnezeu	42
6. Daruri spirituale	50
7. Un portret al iubirii.....	58
8. Puterea învierii lui Hristos	66
9. O slujire din dragoste.....	74
10. Slujirea creștină autentică	82
11. Administrarea resurselor și misiunea	90
12. Cum să ne purtăm cu falșii învățători	99
13. Har, dragoste și părtășie.....	108

Lucrarea lui Pavel în Corint

Sabat după-amiază, 27 iunie

Deși a stat ca elev sânguincios la picioarele lui Gamaliel, Pavel a învățat și o meserie. Era un meseriaș calificat în facerea de corturi. La iudei era obiceiul, atât între cei bogați, cât și printre cei mai săraci, să-și instruiască fiii și ficele pentru o ocupație utilă, astfel încât, în cazul în care ar veni împrejurări nefavorabile, să nu fie dependenți de alții, ci să aibă o calificare ca să-și poată asigura cele necesare. Ei puteau fi instruiți ca să aibă o cultură, dar trebuiau să fie instruiți și într-o anumită meserie. Aceasta era considerată o parte obligatorie a educației lor.

Ni se spune despre Pavel și Aquila că se ocupau cu facerea corturilor. În timp ce predicau Evanghelia, Pavel și tovarășul său își practicau și meseria și, făcând aceasta, puteau oferi o cunoaștere mai temeinică a lui Hristos celor care îi ascultau. Ei lucrau pentru a obține mijloacele necesare ca să se poată întreține. ...

În Corint, Pavel locuise și lucrase cu Aquila și Priscila, instruindu-i mai mult în adevăr. Marelui apostol nu-i era rușine și nu se temea de muncă și nu a considerat-o înjositoare față de lucrarea sa de slujire. ...

Obiceiul de a-i sprijini, prin daruri private sau bani bisericești, pe bărbații și femeile care lenevesc îi încurajează în obiceiuri păcătoase și acest lucru ar trebui evitat cu seriozitate. Fiecare bărbat, fiecare femeie și copil ar trebui educați să facă o muncă practică și utilă. Toți ar trebui să învețe o meserie. Poate fi confecționarea de corturi sau o lucrare în alte domenii, dar toți ar trebui educați să-și folosească membrele corpului cu rost, iar Dumnezeu este gata și binevoitor să sporească adaptabilitatea tuturor celor care vor lucra în domenii practice.

Dacă un om cu o sănătate fizică bună are proprietăți și nu are nevoie să se angajeze pentru a se întreține, ar trebui să lucreze pentru a dobândi mijloace care să susțină înaintarea cauzei și a lucrării lui

Dumnezeu. El trebuie să fie „în sânge, ... fără preget, ... [plin] de râvnă cu duhul, slujind Domnului” (Romani 12:11). Dumnezeu îi va binecuvânta pe toți cei care vor avea o bună influență față de alții în această privință. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 203

În timpul șederii sale la Corint, Pavel a găsit timp să cugete la viitor, în vederea unor noi și întinse câmpuri de lucrare. Gândurile lui erau în mod deosebit ocupate cu proiectata sa călătorie la Roma. Să vadă credința creștină puternic întemeiată în marele centru al lumii cunoscute pe atunci, aceasta era una dintre speranțele cele mai scumpe lui, cum și unul dintre planurile la care ținea foarte mult. În Roma, se înființase deja o biserică și apostolul dorea să câștige conlucrarea credincioșilor de acolo în vederea lucrării ce urma să fie împlinită în Italia, precum și în alte țări. Pentru a pregăti calea în vederea lucrării sale printre acești frați, dintre care mulți îi erau până acum străini, el le-a trimis o epistolă, anunțându-i despre planul său de a vizita Roma, cum și despre nădejdea lui de a înfige stindardul crucii în Spania. – *Faptele apostolilor*, p. 373

Duminică, 28 iunie

Pavel, apostol chemat de Dumnezeu

Porunca solemnă care îi fusese dată lui Pavel cu ocazia întrevederii sale cu Anania a rămas ca o greutate pe inima sa. Când a auzit cuvintele: „Frate Saule, capătă-ți din nou vederea”, Pavel a privit pentru prima dată fața lui Anania. Acest om evlavios, sub inspirația Duhului Sfânt, i-a spus: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui, căci Îi vei fi martor față de toți oamenii pentru lucrurile pe care le-ai văzut și auzit. Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului!” (Faptele 22:13-16).

Aceste cuvinte erau în armonie cu cuvintele lui Isus Însuși, care, atunci când l-a oprit pe Saul în călătoria spre Damasc, a declarat: „M-am arătat ție ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul neamurilor la care te trimit ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satana la Dumnezeu și să primească, prin credință în

Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Faptele 26:16-18). Pe măsură ce medita la aceste lucruri în inima sa, Pavel a înțeles din ce în ce mai bine semnificația chemării sale de a fi „apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu” (Efeseni 1:1). Chemarea sa venise „nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl” (Galateni 1:1). Măreția lucrării care îi stătea înaintea l-a determinat să studieze mai mult Sfintele Scripturi, pentru a putea predica Evanghelia „nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică” (1 Corinteni 1:17), „ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere”, pentru ca credința tuturor celor ce ascultau „să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:4,5). – *Ye Shall Receive Power*, p. 279

În relatările despre cei care au lucrat și au suferit pentru Numele lui Isus, nu există niciun nume care să strălucească mai puternic sau cu o lumină mai pură decât numele lui Pavel, apostolul neamurilor. Dragostea lui Isus strălucind în inima lui l-a făcut să uite de sine, să se lepede de sine. El l-a văzut pe Hristos înviat, iar chipul Mântuitorului i-a fost întipărit în suflet și a strălucit în viața lui. Cu o credință, un curaj și o tărie care nu s-au lăsat descurajate de pericole sau oprite de obstacole, el și-a croit drum din țară în țară pentru a răspândi cunoștința despre crucea lui Hristos. – *Our Father Cares*, p. 122

Luni, 29 iunie

De la Atena la Corint

În timpul primului secol al erei creștine, Corintul era una dintre cetățile de seamă ale Greciei și chiar ale lumii. Greci, iudei și romani, precum și călători din orice țară se îmbulzeau pe străzile lui, umblând cu lăcomie după afaceri și plăceri. Un mare centru comercial, situat în așa fel încât se putea ajunge foarte ușor la el din toate părțile Imperiului Roman, el era și un important loc în care să fie stabilite monumente de aducere-aminte despre Dumnezeu și adevărul Său.

Printre iudeii care se stabiliseră în Corint erau și Aquila și Priscila, care, mai târziu, s-au distins ca lucrători zeloși pentru Hristos. Cunoscând caracterul acestor oameni, Pavel „a venit la ei”.

Chiar de la începutul lucrării sale în această importantă arteră de comunicație, Pavel a întâlnit din toate părțile piedici serioase în calea

înaintării lucrării sale. Cetatea era aproape cu totul dedată idolatriei. Venus era zeița favorită și de cultul lui Venus erau legate multe rituri și ceremonii imorale. Corinteni ajunseseră cunoscuți chiar printre păgâni din pricina josnicei lor imoralități. Ei păreau să aibă puține preocupări și griji în afară de plăceri și petreceri.

Predicând Evanghelia în Corint, apostolul a urmat o cale deosebită de aceea pe care o folosise în lucrarea sa la Atena. La Atena, el a căutat să-și adapteze felul de a vorbi la cultura celor ce-l ascultau: a întâmpinat logica prin logică, știința cu știință, filozofia cu filozofie. Gândindu-se la timpul petrecut în felul acesta și văzând că propovăduirea sa în Atena nu adusese decât puține roade, s-a hotărât să urmeze un alt plan de lucru în Corint, în străduința sa de a atrage atenția celor nepăsători și indiferenți. El era hotărât să evite argumentările și discuțiile elaborate cu grijă și să nu știe între corinteni nimic „altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit”. El voia să le predice „nu cu vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere” (1 Corinteni 2:2,4). – *Faptele apostolilor*, p. 243, 244

Pavel obișnuia să adopte un stil oratoric în predicile sale. Putea vorbi înaintea regilor, înaintea oamenilor mari și învățați din Atena, iar cunoștințele sale i-au fost adesea de folos în pregătirea căii pentru Evanghelie. A încercat să facă acest lucru în Atena, întâmpinând elocvența cu elocvență, filozofia cu filozofie și logica prin logică, dar nu a reușit să obțină succesul la care sperase. Viziunea sa ulterioară l-a făcut să înțeleagă că era nevoie de ceva mai presus de înțelepciunea omenească. ... Trebuia să-și primească puterea dintr-o sursă superioară. Pentru a convinge și converti păcătoșii, Duhul lui Dumnezeu trebuia să vină în lucrarea lui și să sfințească fiecare efort spiritual.

Dar, pentru Pavel, crucea era obiectul de cel mai mare interes. Încă din momentul în care fusese oprit din lucrarea sa de prigonire a urmașilor Nazarineanului răstignit, el nu încetase niciodată să preamărească crucea. ... El știa din proprie experiență că, atunci când un păcătos privește o dată iubirea Tatălui, așa cum se poate vedea în sacrificiul Fiului Său, și se supune influenței divine, are loc o schimbare a inimii și, de atunci încolo, Hristos este totul în tot.

Când s-a convertit, Pavel a fost inspirat de o dorință fierbinte de a-i ajuta pe semenii săi să-L vadă pe Isus din Nazaret ca pe Fiul Viului

Dumnezeu, având putere să transforme și să mântuiască. De atunci încolo, viața sa a fost cu totul devotată strădaniei de a zugrăvi iubirea și puterea Celui Răstignit. ... Eforturile apostolului nu s-au mărginit numai la vorbirea în public; erau mulți la care nu s-ar fi putut ajunge în felul acesta. ... El i-a vizitat pe bolnavi și pe cei necăjiți, i-a îmbrăbatat pe cei îndurerăți și i-a mângâiat pe cei obidiți. Și, în tot ce a spus și a făcut, el a preamărit Numele lui Isus. ...

Pavel și-a dat seama că destoinicia sa nu era în el însuși, ci era datorată prezenței Duhului Sfânt, a cărui putere plină de har îi umplea inima. ... Eul era ascuns și, înaintea oamenilor, era descoperit și înălțat Domnul Hristos. – *Conflict and Courage*, p. 341

Marți, 30 iunie

Orașul Corint

Pavel știa să confecționeze corturi și se întreținea lucrând în meseria sa. În timp ce lucra astfel, le vorbea despre Evanghelie celor cu care intra în contact și întorcea multe suflete de la rătăcire la adevăr. Nu pierdea nicio ocazie să vorbească despre Mântuitorul sau să-i ajute pe cei aflați în necaz.

Istoria apostolului Pavel este o mărturie constantă că munca manuală nu este ceva înjositor, că nu este incompatibilă cu adevărata măreție și elevare a caracterului uman sau creștin. Acele mâini oboșite, considera el, nu știrbeau nimic din forța apelurilor sale înșuflețite, sensibile, inteligente și elocvente. ...

Când le prezenta înaintea oamenilor, acele mâini oboșite mărturiseau că nu era dator nimănui pentru întreținerea sa. ... Uneori, își susținea și colegii de muncă, suferind el însuși de foame pentru a ușura nevoile altora. Își împărțea câștigurile cu Luca și îl ajuta pe Timotei să obțină cele necesare pentru călătoria sa.

Pavel a dat un exemplu împotriva sentimentului, care câștiga influență în biserică pe atunci, că Evanghelia putea fi proclamată cu succes doar de cei care erau complet eliberați de nevoia de a munci fizic. El a ilustrat într-un mod practic ce puteau face lucrătorii laici consacrați, în multe locuri unde oamenii nu erau familiarizați cu adevărurile Evangheliei. Calea sa a inspirat mulți muncitori umili cu dorința de a face tot ce puteau pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, în timp ce se întrețineau singuri prin munca zilnică. ...

În timp ce unii cu talente speciale sunt aleși să-și dedice toate energiile lucrării de învățare și predicare a Evangheliei, mulți alții, asupra cărora nu au fost niciodată puse mâini omenești pentru hi-rotonire, sunt chemați să joace un rol important în mântuirea de su-flete. ... Slujitorul lui Dumnezeu care se jertfește și lucrează neobosit prin cuvânt și învățătură poartă pe inimă o povară grea. ... Plata nu-l influențează în munca sa. ... El a primit însărcinarea din cer și în cer îl așteaptă răsplata atunci când lucrarea care i-a fost încredințată va fi fost îndeplinită. – *Conflict and Courage*, p. 342

Biblia descoperă adevărata filozofie a istoriei. Scopul pe care l-a urmărit Dumnezeu atunci când a creat rasele și națiunile și le-a po-runcit să se răspândească pe pământ este exprimat de Pavel în cuvîn-tele de o inegalabilă frumusețe și delicatețe pe care le-a rostit în fața înțelepților Atenei: „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fieca-re din noi” (Faptele 17:26,27). Dumnezeu declară că oricine dorește poate să vină „din nou în legământ” (Ezechiel 20:37 – NTR). Când i-a creat pe oameni, scopul Său a fost acela ca pământul să fie locuit de ființe a căror existență să fie o binecuvântare pentru ele însele și pentru cei din jur și o cinste pentru Creatorul lor. Toți cei care vor pot să se identifice cu acest țel. Despre ei se spune că sunt „poporul pe care Mi l-am alcătuit ca să vestească laudele Mele” (Isaia 43:21). – *Educație*, p. 173

Miercuri, 1 iulie

„Am mult norod în această cetate”

Îngerii lui Dumnezeu sunt gata și așteaptă să pășească alături de oa-meni umili care, cu Biblia în mână, vor merge la cei care nu au avut această lumină și le vor citi un „Așa spune Domnul”.

Este nevoie de cei care au darul cântării. Cântarea de laudă este atmosfera cerului. Adesea, prin cuvintele cântecelor sacre, izvoarele pocăinței și ale credinței au fost desigilate. Cântecele sunt unul din-tre cele mai eficiente mijloace de a imprima adevărul spiritual în inimă.

Să meargă grupuri mici de lucrători ca misionari ai Domnului și să facă așa cum i-a însărcinat Hristos pe primii ucenici. Să meargă în diferite părți ale orașelor noastre, câte doi, și să ducă mesajul de avertizare al Domnului. Să le spunem oamenilor istoria creațiunii și cum, la sfârșitul lucrării Sale, Domnul S-a odihnit și a binecuvântat ziua Sabatului, punând-o deoparte ca o aducere aminte a lucrării Sale.

Membrii bisericii, tineri și bătrâni, ar trebui educați să meargă mai departe și să proclame această ultimă solie lumii. Dacă vor merge cu umilință, îngerii lui Dumnezeu vor merge împreună cu ei, învățându-i cum să-și ridice glasul în rugăciune, cum să-și ridice glasul în cântec și cum să proclame mesajul Evangheliei pentru acest timp. Nu avem niciun moment de pierdut. ...

Cine va prelua această lucrare de a preda adevărul biblic tinerilor și bătrânilor? Cine va duce mesajul, urmând planul de lucru al lui Hristos? ... În fiecare oraș sunt mulți care simt nevoia de pastori ai Evangheliei. Avem nevoie de bărbați care vor citi adevărul, vor practica adevărul și vor explica adevărul.

Fraților, Hristos vă cheamă. Veți auzi glasul Lui? Veți deveni mesagerii Lui? Veți căuta oile pierdute? Veți prezenta Cuvântul cu toată umilința și seriozitatea înaintea celor care vor asculta și îi veți învăța?

Tineri și tinere, începeți lucrarea la care Dumnezeu vă cheamă! Spuneți povestea minunată a crucii. Hristos vă va călăuzi și vă va învăța să vă folosiți abilitățile. Pe măsură ce primiți influența înviorătoare a Duhului Sfânt și căutați să-i învățați pe alții, mintea voastră se va înviora și veți fi capabili să le prezentați ascultătorilor voștri cuvinte noi și neobișnuit de frumoase. Rugați-vă, cântați și roștiți cuvântul. ...

Libertatea spirituală va veni la cei care se consacră fără rezerve, iar harul înviorător al lui Hristos va aduce lumină, pace și bucurie. Influența mântuitoare a adevărului va sfinți sufletul celui care îl primește. – *The Upward Look*, p. 91

Joi, 2 iulie

Scrisorile lui Pavel către corinteni

În această Epistolă către corinteni [prima], Pavel a căutat să le arate puterea lui Hristos de a-i feri de cel rău. El știa că, dacă ei se vor supune condițiilor stabilite, vor fi tari în puterea Celui Atotputernic. Ca un mijloc de a-i ajuta să se smulgă din robia păcatului și să-și desăvârșească

sfințenia în temere de Domnul, Pavel le-a pus în față cerințele Aceluia Căruia își consacraseră viața atunci când s-au convertit. „Voi sunteți ai lui Hristos”, declara el. „Nu sunteți ai voștri... Ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.”

Apostolul a descris lămurit urmarea întoarcerii de la o viață de curățenie și sfințenie la obiceiurile corupte ale păgânismului. „Nu vă înșelați”, scria el, „nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii..., nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” El i-a rugat fierbinte să-și stăpânească patimile și poftele josnice. „Nu știți”, întreba el, „că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?”

Deși Pavel era înzestrat cu înalte daruri intelectuale, în viața lui se manifesta puterea unei deosebite înțelepciuni, care i-a dat agerimea minții și simpatia inimii și-l aducea într-o strânsă legătură cu alții, făcându-l în stare să dezvolte partea cea bună a ființei lor și să-i inspire să se lupte pentru o viață mai înaltă. Inima lui era plină de o iubire arzătoare pentru credincioșii corinteni. El dorea să-i vadă dând pe față o evlavie adevărată care i-ar fi întărit împotriva ispitei. El știa că, la fiecare pas pe calea creștină ei aveau să întâlnească împotrivire din partea sinagogii lui Satana și că zilnic aveau să fie angajați în lupte. Ei trebuiau să se păzească de apropierea pe furiș a vrăjmașului, dând la o parte obiceiurile vechi și înclinațiile firești și veghind întotdeauna în rugăciune. Pavel știa că biruințele creștine pot fi atinse numai prin multă rugăciune și continuă veghere, lucru pe care el căuta să-l întipărească în mintea lor. Dar el mai știa și că, în Hristos cel răstignit, li se punea la îndemână o putere îndestulătoare pentru a converti sufletul și pentru a ține piept oricărei ispitiri. Având credința lui Dumnezeu drept scut și Cuvântul Său drept armă, ei aveau să fie îndestulați cu putere lăuntrică ce avea să-i facă în stare să respingă atacurile vrăjmașului.

Credincioșii corinteni aveau nevoie de o mai profundă experiență cu Dumnezeu. Ei nu înțelegeau ce înseamnă a privi slava Lui și a fi schimbat în caracter. Ei nu văzuseră decât primele raze ale începutului zorilor acestei slave. Dorința lui Pavel era ca ei să fie umpluți cu plinătatea lui Dumnezeu, să-L cunoască tot mai bine pe Acela care Se

ivește ca zorile dimineții și să continue să învețe de la El până ce vor fi ajuns la plinătatea măsurii unei desăvârșite credințe evanghelice. – *Faptele apostolilor*, p. 306, 307

Vineri, 3 iulie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Mai mult decât biruitori”, 29 septembrie, p. 280.

Mesajul crucii

Sabat după-amiază, 4 iulie

Dumnezeu mi-a dat un mesaj pentru poporul Său. ... Ați fost cumpărați cu un preț și tot ce aveți și sunteți trebuie folosit pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele aproapelui vostru. Hristos a murit pe cruce pentru a salva lumea de la pierirea în păcat. El vă cere cooperarea în această lucrare. Trebuie să fiți mâna Lui de ajutor. Cu un efort serios și neobosit, trebuie să căutați să-i salvați pe cei pierduți. ...

Puterea transformatoare a harului lui Hristos îl modelează pe cel care se dedică lucrării lui Dumnezeu. ... El nu mai poate fi indiferent față de sufletele care pier în jurul său. ... El își dă seama că fiecare parte a ființei sale Îi aparține lui Hristos, care l-a răscumpărat din sclavia păcatului, că fiecare moment al viitorului său a fost cumpărat cu prețiosul sânge al singurului Fiul al lui Dumnezeu.

Apreciezi tu sacrificiul făcut pe Calvar îndeajuns de mult, încât să fi dispus să subordonezi orice alt interes lucrării de salvare a sufletelor? Aceeași intensitate a dorinței de a-i salva pe păcătoși, care a caracterizat viața Mântuitorului, va caracteriza și viața adevăratului Său urmaș. Creștinul nu are nicio dorință de a trăi pentru sine. El își găsește plăcerea în a consacra tot ce are și este în slujba Stăpânului. Este mișcat de o dorință inexprimabilă de a câștiga suflete pentru Hristos. ...

Cum pot să-L glorific cel mai bine pe Cel căruia Îi aparțin, pentru că m-a creat și m-a răscumpărat? ... Cu o dorință neobosită, cel care este cu adevărat convertit caută să-i salveze pe cei care sunt încă în puterea lui Satana. ... Acum mai avem doar puțin timp ca să ne pregătim pentru veșnicie. ... Oamenii au nevoie de adevăr și, prin efort serios și credincios, acesta trebuie să le fie transmis. Sunt oameni pe care trebuie să-i căutăm, pentru care trebuie să ne rugăm, pentru care trebuie să trudim. ...

Rămâne asupra noastră marea responsabilitate de a avertiza lumea cu privire la sfârșitul care se apropie. ... Dumnezeu cheamă biserica Să se ridice și să se îmbrace cu putere. Coroane nemuritoare așteaptă să fie câștigate, Împărăția cerurilor se ia cu năvală, iar lumea care pierde în ignoranță trebuie iluminată. – *Maranatha*, p. 100

Spuneți-le oamenilor: „Trebuie să cunoașteți voi înșivă doctrina.” Nu lăsați buzele voastre să rostească o frază de îndoială. Nu veniți înaintea oamenilor cu un sunet nesigur. Trebuie să cunoașteți adevărul și să proclamați adevărul.

Învățătura lui Hristos a fost întotdeauna pozitivă în natura ei. Niciodată, niciodată să nu exprimați sentimente de îndoială! Purtați cu o voce sigură un mesaj pozitiv! Înălțați-L pe Omul Calvarului mai sus și tot mai sus. Există putere în înălțarea crucii lui Hristos.

Dumnezeirea lui Hristos trebuie susținută cu statornicie. Când Mântuitorul le-a pus ucenicilor Săi întrebarea: „Cine ziceți voi că sunt Eu?”, Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:15,16). Hristos a spus: „Pe această piatră”, nu pe Petru, ci pe Fiul lui Dumnezeu, „voi zidi biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” (versetul 18).

Mare este taina evlaviei. Există taine în viața lui Hristos care trebuie crezute, chiar dacă nu pot fi explicate. – *The Upward Look*, p. 58

Duminică, 5 iulie

Evanghelia crucii

Crucea Calvarului somează și, în cele din urmă, va învinge orice putere a pământului și a răului. În cruce se concentrează toată puterea și din ea pornește toată puterea. Ea este marele centru de atracție, căci Hristos Și-a dat viața pe cruce pentru rasa umană. Acest sacrificiu a fost oferit cu scopul de a-l readuce pe om la desăvârșirea sa de la început. Ba mai mult, a fost adus pentru a-i oferi o transformare completă a caracterului, făcându-l mai mult decât biruitor. În curțile cerești, cei care, în puterea lui Hristos, îl înving pe marele dușman al lui Dumnezeu și al omului vor ocupa o poziție mai înaltă decât a îngerilor care nu au căzut niciodată.

Hristos declară: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Dacă crucea nu găsește o influență în favoarea

ei, ea creează o influență. Din generație în generație, adevărul pentru timpul acela este revelat ca adevăr prezent. Hristos pe cruce a fost mijlocul prin care harul și adevărul s-au întâlnit, iar dreptatea și pacea s-au sărutat. În felul acesta lumea va fi mișcată.

În planul lui Dumnezeu, toate bogățiile cerului trebuie să fie revărsate asupra oamenilor. Nimic din comoara resurselor divine nu este considerat prea scump pentru a însoți marele dar al singurului Fiu al lui Dumnezeu. ... Hristos a fost împuternicit să sufle asupra omenirii decăzute suflarea vieții. Cei care Îl primesc nu vor flămânzi niciodată și nu vor înseta niciodată, căci nu poate exista o bucurie mai mare decât cea găsită în Hristos. Studiați cuvintele rostite de Mântuitorul pe Muntele Fericirilor. Cât de puternic a strălucit natura divină prin umanitatea Lui în timp ce buzele Sale rosteau binecuvântări asupra celor care erau obiectul milei și al iubirii Sale! El i-a binecuvântat cu o plenitudine care arăta că El lua din resursele inepuizabile ale celor mai bogate comori. Comorile veșniciei erau la dispoziția Lui. Tatăl I-a încredințat bogățiile cerului și nu exista limită în a le dărui. Pe aceia care Îl acceptă ca Mântuitor, ca Răscumpărător, ca Domn al vieții, El îi recunoaște înaintea oștirii cerești, înaintea lumilor necăzute și înaintea lumii decăzute, ca fiind comoara Sa deosebită. ...

Ce este creștinismul? Instrumentul lui Dumnezeu pentru convertirea păcătosului. Isus va cere socoteală pentru fiecare dintre cei care nu sunt aduși sub controlul Său, care nu demonstrează în viața lor influența crucii de pe Calvar. Hristos ar trebui să fie înălțat de cei pe care El i-a răscumpărat murind pe cruce de o moarte rușinoasă. Cel care a simțit puterea harului lui Hristos are ceva de spus. El caută să pună în aplicare metode de lucru care să răspândească Evanghelia lui Hristos. Omenirea, trăgându-și eficiența din marea sursă de înțelepciune, este făcută instrumentul, agentul activ, prin care Evanghelia își exercită puterea transformatoare asupra minții și a inimii. – *Lift Him Up*, p. 230

Luni, 6 iulie

Nebunie pentru cei care pier

Cuvintele apostolului și descrierea atitudinii lui cum și a împrejurărilor în care s-a găsit, așa cum sunt prezentate de pana inspirată, aveau să fie transmise tuturor generațiilor următoare, dând mărturie

despre încrederea lui neclintită, curajul său în singurătate și împotrivire, cum și despre biruința câștigată de el pentru creștinism chiar în inima păgânismului.

Cuvintele lui Pavel cuprind o comoară de cunoștințe pentru biserică. El era într-o poziție din care putea foarte ușor să spună vreun lucru care să-i irite pe încrezuții săi ascultători și astfel să ajungă în situații dificile. Dacă vorbirea lui ar fi fost un atac direct împotriva zeităților lor și contra oamenilor cu vază din cetate, ar fi fost în primejdie de a împărtăși soarta lui Socrate. Dar, cu un tact izvorât din iubirea divină și cu multă atenție, el le-a îndepărtat mintea de la zeitățile lor păgâne, descoperindu-le pe adevăratul Dumnezeu, care le era necunoscut.

Astăzi, adevărurile Scripturii trebuie duse înaintea oamenilor mari ai lumii, pentru ca ei să poată să aleagă ascultarea de Legea lui Dumnezeu sau supunerea față de prințul răului. Dumnezeu le pune în față adevărul cel veșnic, adevăr care îi va face înțelepți spre mântuire, dar El nu-i silește să-l primească. Dacă ei îi întorc spatele, El îi lasă în voia lor, pentru a fi umpluți cu rodul propriilor fapte.

„Propovăduirea crucii este o nebulă pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: «Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți.»” „Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt” (1 Corinteni 1:18,19,27,28). Mulți dintre oamenii cei mai de seamă și oamenii de stat, bărbații cei mai cu vază din lume, vor respinge lumina, din cauză că lumea, prin înțelepciunea ei, nu-L poate cunoaște pe Dumnezeu. Totuși slujitorii lui Dumnezeu trebuie să folosească fiecare ocazie pentru a le face cunoscut acestor oameni adevărul. Unii își vor recunoaște neștiința în ce privește lucrurile lui Dumnezeu și-și vor lua locul ca umili ucenici la picioarele lui Isus, Maestrul Învățător.

În orice strădanie de a atinge clasele cele mai înalte, lucrătorul pentru Dumnezeu are nevoie de o credință tare. Aparențele par să fie potrivnice, dar, în ceasul cel mai întunecos, vine lumină de sus. Puterea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și Îi slujesc va fi reînnoită zi de zi. Înțelepciunea Celui Infinit este pusă în slujba lor, pentru

ca, în împlinirea planurilor Sale, ei să nu rătăcească. Acești lucrători trebuie să țină cu tărie credința lor până la sfârșit, amintindu-și că lumina adevărului lui Dumnezeu trebuie să strălucească în mijlocul întunericului care învăluie lumea noastră. Nu trebuie să existe nici descurajare în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. Credința lucrătorului consacrat va birui orice încercare adusă asupra lui. Dumnezeu este în stare și chiar dorește să reverse asupra servilor Săi toată puterea de care ei au nevoie, să le dea înțelepciunea necesară pentru diferitele lor nevoi. Domnul va face mult mai mult decât să împlinească cele mai înalte așteptări ale acelor care își pun încrederea în El. – *Faptele apostolilor*, p. 240–242

Marti, 7 iulie

Putere pentru cei mântuiți

După ce oamenii au fost îngrijiți cu compasiune și nevoile lor fizice au fost satisfăcute, înaintea minții lor trebuie adus adevărul, așa cum este în Isus. Duhul Sfânt lucrează și cooperează cu agenții umani care lucrează pentru astfel de suflete, iar unii vor aprecia faptul de a-și întemeia credința religioasă pe stâncă.

Acești oameni, pe care Dumnezeu îi iubește și de care Îi este milă, nu au nevoie de o doctrină senzațională, dar, pe măsură ce sunt ajutați în problemele lor fizice de lucrătorii misionari medicali, Duhul Sfânt cooperează cu lucrarea agenților umani pentru a trezi puterile morale. Puterile minții sunt trezite la activitate și multe dintre aceste sărmăne suflete vor fi mântuite în Împărăția lui Dumnezeu.

Nimic nu poate și nici nu va da vreodată forță lucrării de prezentare a adevărului pentru a-i ajuta pe oameni acolo unde se află, așa cum o va face o lucrare asemenea celei făcute de femeia din Samaria. O lucrare condusă corespunzător pentru a-i mântui pe sărmanii păcătoși care au fost ignorați de biserici va fi ca o pană de despicat, prin care se va face loc pentru pătrunderea adevărului. Printre noi, ca popor, trebuie stabilită o altă ordine a lucrurilor și, pe măsură ce această lucrare este făcută, se va crea o atmosferă complet diferită în jurul sufletelor lucrătorilor, căci Duhul Sfânt comunică cu toți cei ce Îi slujesc lui Dumnezeu, iar cei care sunt transformați de Duhul Sfânt vor fi o putere pentru Dumnezeu în ridicarea, întărirea și mântuirea sufletelor care sunt gata să piară. – *Ye Shall Receive Power*, p. 156

A crede în Hristos și a primi harul Său transformator nu este o presupunere, ci o lucrare care face ca virtuțile lui Hristos să se reflecte în minte și în caracter. Când vei dobândi această experiență, vei spune: „Am gustat și am văzut ce bun este Domnul. Domnul Isus va fi partea mea pentru totdeauna.” Puterea crucii va mișca în tine izvoarele tainice ale speranței și temerii de Dumnezeu, ale adorației și iubirii. Îngerii veghează și așteaptă și vor mărturisi faptul că tu nu ești al lumii. Isus te-a găsit stând la picioarele Lui pentru a învăța de la El, de la Cel ce este Calea, Adevărul și Viața. De acum înainte, predându-ți voința voinței lui Hristos, ești atras într-un loc în care crucea este obiectul central. Lumea dispare din fața ochilor tăi. Slava care strălucește din pragul cerului este puterea care te atrage cu totul. Bogățiile harului lui Hristos te țin în ascultare de bunăvoie. ... Ești mai mult decât fericit să le oferi și altora darul pe care l-ai primit. – *Lift Him Up*, p. 252

Miercuri, 8 iulie

Un Mesia răstignit

Plini de teamă și aproape orbiți de intensitatea luminii, tovarășii lui Saul au auzit un glas, însă n-au văzut pe nimeni. Dar Saul a înțeles cuvintele care fuseseră rostite și lui i s-a descoperit lămurit Acela care vorbise – chiar Fiul lui Dumnezeu. În Ființa strălucitoare care stătea înaintea lui, el l-a văzut pe Cel Răstignit. Asupra sufletului acestui iudeu înspăimântat, imaginea feței Mântuitorului s-a întipărit pentru totdeauna. Cuvintele rostite i-au răscolit inima cu o putere înspăimântătoare. În cămărilor întunecate ale minții sale, s-a revărsat un potop de lumină, dezvăluind neștiința și greșeala vieții sale de mai înainte, cum și nevoia pe care o avea acum de iluminarea Duhului Sfânt.

Saul a văzut acum că, prigonindu-i pe urmașii lui Isus, el săvârșea, de fapt, lucrarea lui Satana. El a văzut că toate convingerile sale despre dreptate și despre obligațiile pe care le avea se întemeiau, în mare măsură, pe încrederea pe care le-o acordase preoților și mai-marilor iudeilor. El îi crezuse atunci când ei i-au spus că povestea învierii nu era decât o născocire iscusită a ucenicilor. Acum, când Isus Însuși i Se descoperise, Saul era convins de adevărurile susținute de ucenici.

În acel ceas de iluminare cerească, mintea lui Saul a lucrat cu o uimitoare rapiditate. Scrierile profetice ale Sfințelor Scripturi au fost deschise înțelegerii sale. El a văzut că renegarea lui Isus de către iudei,

răstignirea, învierea și înălțarea Sa fuseseră prezise de profeți și dovedeau că El este Mesia cel făgăduit. Predica rostită de Ștefan în timpul martiriului său a revenit cu putere în mintea lui Saul și el a înțeles că martirul văzuse într-adevăr „slava lui Dumnezeu” atunci când a zis: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele 7:55-56). Preoții declaraseră aceste cuvinte ca fiind o hulă la adresa lui Dumnezeu, însă acum Saul știa că ele erau adevărate. Ce descoperire erau toate acestea pentru prigonitor! Acum, Saul știa cu siguranță că Mesia cel făgăduit venise pe acest pământ ca Isus din Nazaret și că El fusese renegat și răstignit de aceia pe care venise să-i mântuiască. El știa, de asemenea, că Mântuitorul înviase biruitor din mormânt și că Se înălțase la cer. În clipa aceea, de descoperire dumnezeiască, Saul și-a reamintit cu groază că Ștefan, care mărturisise despre un Mângâietor răstignit și înviat, fusese sacrificat cu consimțământul său și că, mai târziu, prin mijlocirea lui, mulți alți urmași demni ai lui Isus fuseseră dați morții printr-o prigoană plină de cruzime.

Mântuitorul îi vorbise lui Saul prin Ștefan, a cărui judecată limpede nu a putut fi răsturnată. Învățatul iudeu văzuse pe fața martiriului reflectându-se lumina slavei lui Hristos; fața lui era „ca o față de înger” (Faptele 6:15). El fusese martor al spiritului îndurător pe care Ștefan îl dovedise față de vrăjmașii lui pe care îi iertase. El văzuse, de asemenea, puterea morală și resemnarea bucuroasă a multora pe care el îi făcuse să sufere chinuri și dureri. El îi văzuse pe unii dându-și cu bucurie viața pentru credința lor.

Toate aceste lucruri i-au vorbit cu putere lui Saul și deseori i-au dat minții lui o convingere aproape covârșitoare că Isus era Mesia cel făgăduit. În asemenea situații, el se luptase noapți întregi împotriva acestei convingeri și întotdeauna terminase lupta mărturisindu-și credința că Isus nu era Mesia și că urmașii Lui erau niște fanatici amăgiți.

De data aceasta, Hristos îi vorbise lui Saul direct cu glasul Său, zicând: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” Și la întrebarea: „Cine ești Tu, Doamne?” a răspuns aceeași voce: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești.” Aici, Hristos Se identifică pe Sine cu credincioșii Săi. Prigonindu-i pe urmașii lui Isus, Saul lovise direct în Domnul cerului. Învinuindu-i pe nedrept și mărturisind împotriva lor, el îl învinuise pe nedrept și mărturisise împotriva Mântuitorului lumii.

În mintea lui Saul, nu mai era nicio îndoială că Acela care îi vorbea era Isus din Nazaret, Mesia cel mult așteptat, Mângâietorul și Răscumpărătorul lui Israel. – *Faptele apostolilor*, p. 115–117

Joi, 9 iulie

Hristos, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu

Însărcinarea dată de Hristos ucenicilor a fost împlinită. Când acești soli ai crucii au pornit să vestească Evanghelia, a fost o așa descoperire a slavei lui Dumnezeu cum nu mai fusese văzută niciodată până atunci de omul muritor. Prin conlucrare cu Duhul Sfânt, apostolii au făcut o lucrare ce a zguduit lumea. Într-o singură generație, Evanghelia a fost dusă la fiecare națiune.

Rezultatele care au însoțit lucrarea apostolilor aleși ai lui Hristos au fost glorioase. La începutul lucrării lor, unii dintre ei erau oameni neînvățați, dar consacrarea lor față de lucrarea Maestrului lor era fără rezerve și, sub îndrumarea Lui, ei au dobândit o pregătire pentru marea lucrare încredințată lor. Harul și adevărul domneau în inimile lor, inspirându-le pornirile inimii și controlându-le acțiunile. Viața lor era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și eul era pierdut din vedere, cufundat în adâncurile iubirii nemărginite. ... Isus Hristos, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, alcătuia tema oricărei vorbiri. ... Când proclamau desăvârșirea lui Hristos, a Mântuitorului înălțat, cuvintele lor mișcau inimile și oamenii erau câștigați pentru Evanghelie. Mulți care batjocorisera Numele Mântuitorului și disprețuiseră puterea Lui mărturiseau acum că sunt ucenici ai Celui Răstignit.

Nu în propria putere își îndeplineau apostolii misiunea, ci în puterea viului Dumnezeu. ... Conștientizarea răspunderii ce stătea asupra lor le curăța și îmbogățea experiența, iar harul Cerului se descoperea în biruințele pe care le dobândeau pentru Hristos. Prin tăria atotputernică, Dumnezeu lucra prin ei pentru a face ca Evanghelia să triumfe.

Așa cum i-a trimis pe ucenicii Săi, tot la fel și astăzi Hristos îi trimite pe membrii bisericii Sale. Aceeași putere pe care au avut-o apostolii o au și ei. Dacă ei vor face din Dumnezeu tăria lor, El va lucra cu ei, și lucrarea lor nu va fi în zadar. Fie ca ei să-și dea seama că Domnul Și-a pus semnătura asupra lucrării în care sunt prinși. ... El ne cere să mergem și să spunem cuvintele pe care ni le-a dat, simțind pe buzele noastre atingerea Sa sfântă. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 275

Avem nevoie să ne prindem de Hristos și să ne ținem strâns de El până când ne vom da seama că puterea harului Său transformator este manifestată în noi. Trebuie să avem credință în Hristos dacă vrem să reflectăm caracterul divin.

Hristos Și-a îmbrăcat divinitatea în natura umană și a trăit o viață de rugăciune, de lepădare de sine și de luptă zilnică cu ispita, ca să-i poată ajuta pe cei care astăzi sunt asaltați de ispită. El este eficiența și puterea noastră. El dorește ca, prin însușirea harului Său, omenirea să devină părtașă naturii divine. ... Cuvântul lui Dumnezeu din Vechiul și Noul Testament, dacă este studiat cu credință și primit în viață, va da înțelepciune spirituală și viață. Cuvântul Său trebuie prețuit cu sfințenie. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu și în puterea lui Hristos de a transforma viața îl va face pe credincios în stare să facă lucrările Sale, să trăiască după cuvântul Său și să aibă o viață de bucurie în Domnul. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 285 (3 octombrie)

Vineri, 10 iulie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Cerul însuși primejduit”, 16 iunie, p. 175.

Unitate în Hristos

Sabat după-amiază, 11 iulie

Îi îndemn pe membrii noștri să înceteze critica și vorbirea de rău și să se îndrepte către Dumnezeu în rugăciune fierbinte, cerându-I să le dea putere ca să-i ajute pe cei greșiți. Să își dea mâna unul cu altul și cu Hristos. Să studieze capitolul 17 din Ioan, să învețe cum să se roage și cum să trăiască rugăciunea lui Hristos. El este Mângâietorul. El va rămâne în inima lor, făcând ca bucuria lor să fie deplină. Cuvintele Sale vor fi pentru ei ca pâinea vieții și, prin puterea astfel dobândită, vor putea să-și formeze un caracter care să Îi aducă slavă lui Dumnezeu. Între ei va exista o părtășie creștină desăvârșită. În viețile lor se va vedea rodul care apare întotdeauna ca rezultat al ascultării de adevăr.

Să facem din rugăciunea lui Hristos regula vieții noastre, ca să ne putem forma un caracter care să arate lumii puterea harului lui Dumnezeu. Să fie mai puține discuții despre micile deosebiri și să se studieze mai serios ce înseamnă rugăciunea lui Hristos pentru cei care cred în Numele Său. Noi trebuie să ne rugăm pentru unitate și apoi să trăim în așa fel, încât Dumnezeu să ne poată răspunde la rugăciuni.

O unitate perfectă – o legătură la fel de strânsă ca aceea care există între Tatăl și Fiul – va da succes eforturilor lucrătorilor lui Dumnezeu. Unirea totală cu Hristos și unul cu altul este absolut necesară pentru desăvârșirea credincioșilor. Prezența lui Hristos prin credință în inimile lor este puterea lor, viața lor. Ea aduce unitatea cu Dumnezeu. „Tu în Mine.” Unirea cu Dumnezeu prin Hristos face biserica desăvârșită.

Cel care caută să le slujească celorlalți prin renunțare la sine și sacrificiu de sine va primi atributele de caracter care îl vor recomanda înaintea lui Dumnezeu și va căpăta înțelepciune, răbdare, îngăduință, bunătate, compasiune. Acestea îi vor conferi locul cel dintâi în Împărăția lui Dumnezeu.

Numai spiritul de îngăduință creștină poate realiza o unitate desăvârșită în biserică. Satana poate semăna discordie, dar numai Hristos poate aduce armonie între elementele care se contrazic. ... Când voi, ca lucrători individuali ai bisericii, Îl veți iubiți pe Dumnezeu în cel mai înalt grad și pe aproapele vostru ca pe voi înșivă, atunci nu vor exista eforturi mari pentru a se ajunge la unitate, ci va exista unitate în Hristos; urechile care transmit zvonuri vor fi astupate și nimeni nu va aduce reproșuri aproapelui său. Membrii bisericii vor nutri dragostea și unitatea și vor fi ca o mare familie. Atunci vom prezenta lumii dovada că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume. Hristos a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” – *Asemenea lui Hristos*, p. 200

Duminică, 12 iulie

Problema dezbinării în biserică

Rugăciunea solemnă și fierbinte a lui Hristos ... străbate vremurile, ajungând până în timpul nostru. Ce poziție minunată trebuie atinsă prin ascultare de omul căzut – unitate cu Dumnezeu prin Isus Hristos! La ce înălțimi ni se permite să ne ridicăm dacă vom avea ochii ațintiți spre răsplată! Trebuie să primim putere de la Dumnezeu pentru ca, prin aceasta, natura umană să nu mai poată fi pervertită și să nu se afle sub influența degradantă și corupătoare a păcatului. Natura umană, prin Isus Hristos, devine aliată cu îngerii.

Cei care sunt cu adevărat conectați cu Dumnezeu nu vor fi în conflict unii cu alții. ... Duhul Său care domnește în inimile lor va crea armonie, dragoste și unitate. Opusul acestui lucru lucrează în copiii lui Satana; există între ei o contradicție continuă. Certurile, invidia și gelozia sunt elementele continuu conducătoare. Caracteristica creștinului este blândețea lui Hristos. Bunăvoința, blândețea, bunătatea, mila și dragostea provin din Înțelepciunea Infinită, în timp ce opusul este rodul nesfânt al unei inimi care nu este în armonie cu Isus Hristos. ... În unire este putere. În dezbinare este slăbiciune și înfrângere.

Cel mai convingător argument pe care îl putem oferi lumii despre misiunea lui Hristos se găsește în unitatea perfectă. ... Proporțională cu unitatea noastră cu Hristos va fi puterea noastră de a salva suflete.

Dacă atingem standardul perfecțiunii, trăsăturile specifice ale firii noastre trebuie modelate în armonie cu voința lui Hristos. Atunci vom

sta împreună în locurile cerești în Hristos. Frații vor lucra împreună, fără gândul la ciocniri. Micile diferențe asupra cărora ne concentrăm și stăruim duc la acțiuni care distrug părtășia creștină. ... Să ne apropiem în continuare mai mult de Dumnezeu și El se va apropia de noi. Atunci, ca unul singur, ne vom prinde de El. Bisericile vor fi ca niște grădini ale Domnului, cultivate de El. Cei din poporul lui Dumnezeu vor fi ca niște copaci ai neprihănirii, plantați de Domnul și udați din râul vieții. – *Our High Calling*, p. 170

Lanțul de aur al iubirii, care leagă inimile credincioșilor, unindu-le în legături de părtășie și iubire și îi face să fie una cu Hristos și cu Tatăl, face legătura perfectă și îi dă lumii o mărturie de netăgăduit despre puterea creștinismului. ...

Satana înțelege puterea unei astfel de mărturii date lumii despre ceea ce poate face harul în transformarea caracterului. ... El va folosi orice instrument imaginabil pentru a rupe acest lanț de aur care unește inimile celor ce cred în adevăr și le aduce într-o legătură strânsă cu Tatăl și cu Fiul. Cei care nu au experimentat niciodată iubirea caldă și cuceritoare a lui Hristos nu îi pot conduce pe alții la izvorul vieții. Iubirea Lui din inimă este o putere constrângătoare, care îi conduce pe oameni să-L descopere în vorbire, într-un spirit blând și milos, în înălțarea vieții celor cu care sunt în legătură. ...

În inima reînnoită prin harul divin, iubirea este principiul călăuzitor al acțiunilor. Ea schimbă caracterul, stăpânește impulsurile, controlează pasiunile și înnobilează afecțiunea. Această dragoste, nutrită în suflet, îndulcește viața și răspândește o influență purificatoare asupra tuturor celor din jur.

Cel care Îl iubește pe Dumnezeu în mod suprem și pe aproapele său ca pe sine însuși va lucra cu sentimentul constant că el este o privilegiu pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. Făcând din voia lui Dumnezeu voința sa, el va descoperi în viața sa puterea transformatoare a harului lui Hristos. În toate împrejurările vieții, el va lua exemplul lui Hristos ca ghid.

Fiecare lucrător pentru Dumnezeu care este sincer și gata să renunțe la sine este dispus să cheltuiască și să se cheltuiască pentru binele altora. ... Prin eforturi serioase și pline de o grijă atentă de a ajuta acolo unde este nevoie de ajutor, adevăratul creștin își arată

dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele său. El își poate pierde viața în slujire. Dar, când Hristos va veni să-Și adune nestematele, o va regăsi. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 237

Luni, 13 iulie

Axat pe Domnul Isus

Aici, ochiul credinței este îndreptat către Dumnezeu să privească spre lucrurile care nu se văd, nu spre lucrurile care se văd acum. Credința trăiește în așteptarea unui bine viitor; ea discernе în darul ceresc bunuri care sunt mai presus de cuvinte. Speranța vieții viitoare este o parte esențială a credinței noastre creștine. Când le permitem atracțiilor lumești să se interpună între suflet și Dumnezeu, lumea este tot ce putem vedea. ... Privește mai sus, fixează-ți ochii credinței asupra lucrurilor nevăzute și vei deveni tare în puterea divină.

Credința noastră crește prin contemplarea lui Isus, care este centrul a tot ce este atractiv și minunat. Cu cât contemplăm mai mult lucrurile cerești, cu atât le vedem mai puțin de dorit pe cele pământești și mai puțin atractive. Cu cât ne ținem ochii credinței ațintiți asupra lui Hristos, în care sunt adunate speranțele noastre de viață veșnică, cu atât credința noastră crește; speranța se întărește, dragostea noastră devine mai intensă și mai fierbinte odată cu limpezirea înțelegerii noastre spirituale, iar inteligența noastră spirituală crește. Din ce în ce mai mult ne dăm seama de cerința clară a lui Dumnezeu cu privire la noi de a ne purifica de obiceiurile și practicile unei lumi care nu-L cunoaște pe Dumnezeu, nici pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El.

Cu cât Îl privim mai mult pe Hristos, vorbim despre meritele Sale și despre puterea Sa, cu atât vom reflecta mai mult chipul Lui în caracterul nostru și cu atât mai puțin ne vom supune mintea și sentimentele influențelor paralizante ale lumii. Cu cât mintea noastră se concentrează mai mult asupra lui Isus, cu atât mai puțin va fi învăluită în ceața îndoielii și cu atât mai ușor ne vom lăsa toate încercările și toate poverile asupra Purtătorului de Poveri. ...

Să lăsăm credința să străpungă umbra infernală a lui Satana și să se concentreze în Isus, Marele nostru Preot, care a intrat pentru noi dincolo de perdea. Oricare ar fi norii care ar acoperi cerul, orice furtuni s-ar năpusti asupra sufletului, această ancoră stă fermă și putem fi siguri de biruință. – *În locurile cerești*, p. 127

Cât de milostiv este Domnul nostru! „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5). „Te-am săpat pe palmele Mele” (Isaia 49:16). „Nu vă voi lăsa orfani” (Ioan 14:18). Duhul Sfânt le va fi dat celor care Îl cer, așa cum părinții dau daruri bune copiilor lor. Atunci să ne bucurăm și să ne veselim! Să nu privim la lucrarea infernală a puterilor întunericului până când speranța și curajul ne vor pieri. Isus trăiește și trebuie să lăsăm credința noastră să străpungă întunericul... și să rămânem în lumină, să ne bucurăm în lumina Soarelui Dreptății.

Isus trăiește ca să mijlocească pentru noi. În timp ce întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele, viața noastră este în siguranță numai dacă este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Scump Mântuitor! Numai în El trebuie să fie concentrate speranțele noastre de viață veșnică. Atunci vom vorbi despre credință, vom vorbi despre speranță, vom vorbi despre curaj și vom răspândi lumină peste tot în jurul nostru. „Voi sunteți lumina lumii”, spune Hristos, „o cetate așezată pe un munte. ... Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei... să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:14-16). Credința trebuie să străpungă cel mai întunecat nor. Încrederea simplă și sinceră în Dumnezeu va slăvi Numele Lui și, prin această încredere, puteți fi lumină în Domnul. Lăudați-L pe Domnul! Lăudați-L și slăviți-L pe Dumnezeu pentru dragostea Lui fără seamă! – *That I May Know Him*, p. 284

Marți, 14 iulie

Înțelepciune și maturitate

Istoria lui Ioan oferă o izbitoare ilustrare a modului în care Dumnezeu îi poate folosi pe lucrătorii în vârstă. Când Ioan a fost exilat pe insula Patmos, mulți gândeau că el era trecut de vârsta când mai putea sluji – o trestie veche și frântă, gata să cadă în orice clipă. Dar Domnul a găsit cu cale să-l folosească și mai departe. Deși izgonit din locul unde lucrase mai înainte, el nu a încetat să dea mărturie pentru adevăr. Chiar și pe Patmos, Ioan câștigă prieteni și convertiți. Solia lui era o solie de bucurie, vestind un Mântuitor înviat. ...

Cea mai duioasă atenție ar trebui nutrită față de aceia al căror scop al vieții a fost legat de lucrarea lui Dumnezeu. Acești lucrători în vârstă au stat cu credincioșie în mijlocul furtunii și al încercărilor. E posibil

ca puterile lor fizice să fi slăbit, dar mai au încă talente care îi califică să rămână în locurile lor în lucrarea lui Dumnezeu. Deși istoviți și neînstare să poarte sarcini mai grele, pe care pot și trebuie să le poarte cei mai tineri, sfatul pe care ei îl pot da este de cea mai mare valoare.

Se poate ca ei să fi făcut greșeli, însă din greșelile lor au învățat să se ferească de greșeli și de primejdii, și oare nu sunt ei în măsură să dea sfaturi înțelepte? Ei au trecut prin încercări și probe și, cu toate că și-au pierdut ceva din vigoarea lor, Domnul nu-i înlătură. El le dă har și o deosebită înțelepciune. ... Domnul dorește ca lucrătorii mai tineri să câștige înțelepciune, putere și maturitate prin conlucrarea cu acești bărbați credincioși. ...

Când cei care și-au petrecut viața în slujirea lui Hristos se vor apropia de încheierea lucrării lor pământești, ei vor fi inspirați de Duhul Sfânt să povestească experiențele avute în lucrarea lui Dumnezeu. Raportul despre minunata Sa putere cu poporul Său, despre marea Sa bunătate când i-a scăpat din încercări ar trebui să fie repetat celor nou-veniți la credință. Dumnezeu dorește ca lucrătorii în vârstă și încercați să rămână la locurile lor, făcându-și partea, ferindu-i pe oameni să nu fie trași la fund de puternicul curent al răului. Dumnezeu dorește ca ei să poarte armura până ce El le va cere să o pună jos. – *Conflict and Courage*, p. 363

Când începi să te simți descurajat, privește la Isus și vorbește cu El! Când crezi că frații tăi te înțeleg greșit, amintește-ți că Isus, Fratele tău mai mare, nu greșește niciodată. El va judeca după dreptate. Cuvintele lui Hristos rostite în marea zi a sărbătorii au o semnificație și o putere minunate. El și-a ridicat glasul și a spus: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” Nu trebuie să fim împinși la Hristos. Este datoria noastră să venim – să facem noi înșine această alegere și să venim la Izvorul vieții. De ce să nu venim la Hristos? Căci în El este concentrată speranța noastră de viață veșnică. Lecțiile care au ajuns până la noi prin Hristos nu sunt doar niște maxime repetate adesea, ci sunt pline de gânduri vitale. Dar este datoria noastră să ne însușim adevărul divin. Apostolul Pavel ne îndeamnă să ne prindem cu toată puterea de speranța pusă înaintea noastră în Evanghelie. Prin credință trebuie să ne însușim promisiunile lui Dumnezeu și să ne bucurăm de binecuvântările bogate care ne-au fost asigurate prin

Hristos Isus. Speranța ne-a fost pusă înainte, speranța vieții veșnice. Nimic altceva decât această binecuvântare pentru noi nu-L va satisface pe Mântuitorul nostru, dar este datoria noastră să ne prindem de această speranță prin credința în Cel care a făgăduit. Ne putem aștepta să suferim, căci cei care sunt părtași cu El la suferințele Sale vor fi părtași cu El și la slava Sa. El a cumpărat iertarea și viața veșnică pentru oamenii păcătoși și pieritori, dar este datoria noastră să primim aceste daruri prin credință. Crezând în El, avem această speranță ca o ancoră a sufletului, sigură și neclintită. Trebuie să înțelegem că putem aștepta cu încredere favoarea lui Dumnezeu nu numai în această lume, ci și în lumea cerească, deoarece El a plătit un mare preț pentru mântuirea noastră. Credința în ispășirea și mijlocirea lui Hristos ne va menține statornici și neclintiți în mijlocul ispitelor care se năpustesc asupra noastră. Să contemplăm fericita nădejde care ne este pusă înainte și, prin credință, să ne prindem strâns de ea. – *Lift Him Up*, p. 331

Miercuri, 15 iulie

O slujire ca a lui Isus

Cum putea să aducă Hristos aceste biete suflete la acea stare, în care Satana să nu poată să câștige o biruință definitivă asupra lor? Cum putea El să le arate că o simplă mărturisire a uceniciei nu făcea din ei adevărați ucenici și nici nu le asigura un loc în Împărăția Lui? Cum putea El să le arate că adevărata măreție constă în slujire din iubire, într-o reală smerenie? Cum putea El să aprindă iubirea în inima lor și să-i facă în stare să înțeleagă ce dorea să le spună?

Ucenicii nu făceau nicio mișcare pentru a sluji unul altuia. Isus a așteptat un timp, să vadă ce vor face. Apoi El, Învățătorul ceresc, S-a ridicat de la masă. Lăsând la o parte veșmântul care I-ar fi împiedicat mișcările, a luat ștergarul și S-a încins. Ucenicii priveau surprinși și plini de interes și, în tăcere, așteptau să vadă ce va urma. „Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins.” Fapta aceasta a deschis ochii ucenicilor. O rușine și o amară umilință le-au umplut inima. Au înțeles mustrarea nerostită și s-au văzut într-o lumină cu totul nouă.

În felul acesta Și-a arătat Hristos iubirea față de ucenici. Spiritul lor egoist L-a umplut de întristare, dar El n-a intrat în dispută cu ei cu privire la problema lor. În schimb, le-a dat o pildă pe care să n-o

uite niciodată. Iubirea Lui pentru ei nu putea fi tulburată prea ușor, nici stinsă. El știa că Tatăl dăduse toate lucrurile în mâinile Lui și că El Însuși venea de la Dumnezeu și Se ducea la Dumnezeu. Era deplin conștient de divinitatea Sa, dar a lăsat la o parte coroana împărătească și îmbrăcămintea de domn și a luat chip de rob. Una dintre ultimele fapte pe care le-a făcut cât a trăit pe pământ a fost aceea de a Se încinge și de a face o lucrare de rob. ...

Pentru cei care primesc spiritul acestei slujiri, niciodată serviciul pregătitor nu poate deveni o simplă ceremonie. Învățătura lui neîntreruptă va fi: „În iubire, slujiți unii altora” (Galateni 5:13). Spălând picioarele ucenicilor, Hristos a dovedit că era gata să îndeplinească orice slujire, oricât de umilă, care putea să facă din ei moștenitori împreună cu El ai bogăției veșnice din tezaurul cerului. Săvârșind acest ritual, ucenicii se angajau să-i slujească în același fel pe frații lor. Ori de câte ori rânduiala aceasta este îndeplinită așa cum trebuie, copiii lui Dumnezeu sunt aduși într-o sfântă părtășie, prin care fiecare este ajutat și binecuvântat. Ei făgăduiesc să-și dedice viața unei slujiri neegoiste. Și aceasta nu numai între ei. Câmpul lor de lucru este tot atât de întins ca al Domnului lor. Lumea este plină de oameni care au nevoie de slujirea noastră. Oameni săraci, nevoiași, ignoranți se găsesc peste tot. Cei care au avut părtășie cu Hristos în camera de sus vor merge să servească așa cum a făcut El.

Isus, Cel slujit de toți, a venit să fie Slujitorul tuturor. Și, datorită faptului că a slujit tuturor, El va fi din nou slujit și onorat de toți. Iar cei care vor să aibă parte de însușirile Lui dumnezeiești și să se împărtășească de bucuria Lui de a vedea suflete mântuite trebuie să urmeze pilda Lui de slujire neegoistă. Toate acestea sunt cuprinse în cuvintele lui Hristos: „Eu v-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu.” Acesta a fost scopul serviciului stabilit de El. Și El zice: „Dacă știți aceste lucruri”, dacă vă este cunoscut scopul învățăturii, „ferice de voi, dacă le faceți.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 644, 651

Joi, 16 iulie

Un stil de viață care reflectă crucea

Îndepărtează crucea de la creștin și este ca și cum ai stinge soarele care luminează ziua și ai doborî luna și stelele de pe întinderea cerului noaptea. Crucea lui Hristos ne aduce aproape de Dumnezeu,

împăcându-l pe om cu Dumnezeu și pe Dumnezeu cu om. Tatăl privește la cruce, la suferința pe care I-a dat-o Fiului Său să o îndure pentru a salva omenirea de la o nenorocire fără speranță și pentru a-l atrage pe om la Sine. El privește la ea cu compasiunea neobosită a iubirii Sale de Tată. Crucea a fost aproape pierdută din vedere, dar fără cruce nu există nicio legătură cu Tatăl, nicio unitate cu Mielul care stă pe tronul din ceruri, nicio primire binevenită a celui rătăcit care se întoarce pe calea dreptății și adevărului, de la care se abătuse, nicio speranță în ziua judecății pentru cel care greșește. Fără cruce nu există nicio posibilitate de a învinge forța puternicului nostru dușman. Fiecare speranță a omenirii atârna de cruce.

Când păcătosul ajunge la cruce și privește în sus, la Cel care a murit pentru a-l salva, se poate bucura cu o bucurie deplină, căci păcatele sale sunt iertate. Îngenunchind la cruce, el a ajuns în cel mai înalt loc la care poate omul să ajungă. Lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu este descoperită pe fața lui Isus Hristos și sunt rostite cuvintele iertării: Trăiți, voi, păcătoși vinovați, trăiți! Pocăința voastră este acceptată, căci am găsit o răscumpărare.

Prin cruce, învățăm că Tatăl nostru ceresc ne iubește cu o dragoste infinită și veșnică și ne atrage la El cu mai mult dor decât tânjește o mamă după copilul ei rătăcit. Nu e de mirare că Pavel a exclamat: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos!” Este și privilegiul nostru să ne lăudăm cu crucea de pe Calvar, privilegiul nostru să ne dăruim în întregime Celui care S-a dat pe Sine pentru noi. Apoi, având lumina iubirii care strălucește de pe fața Lui asupra noastră, vom ieși să o reflectăm asupra celor aflați în întuneric. – *Our High Calling*, p. 46

Mintea trebuie antrenată să se concentreze asupra lucrurilor cerești. Smerenia va veni ca urmare a descoperirii frumuseții caracterului lui Isus Hristos. Concentrându-ne asupra trăsăturilor desăvârșite ale caracterului Domnului Hristos, vom vedea caracterul ofensator al păcatului și, prin credință, ne vom prinde de neprihănirea lui Isus Hristos. Vom cultiva virtuțile care locuiesc în Isus, pentru a putea reflecta altora o reprezentare a caracterului Său. Când privim la crucea de pe Golgota, nu vom înălța eul, ci vom avea continuu în vedere nevrednicia noastră și cât de scump a plătit Cerul mântuirea noastră, vom discerne iubirea de neegalat a lui Hristos. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 261

Păcatul în biserică

Sabat după-amiază, 18 iulie

Pavel simțea că cerințele Domnului trebuie împlinite și pedepsele Sale evitate. La fel ca Pavel, trebuie să depunem toate eforturile pentru a obține cununa vieții, care aduce onoare veșnică fiecărui biruitor. Nu trebuie să ne mulțumim să ducem o viață inutilă. Ce este smerenia? Acel sentiment de păcătoșenie și nevrednicie care duce la pocăință. Dar trebuie să fim siguri de gravitatea unei boli înainte de a simți nevoia de tratament. Cei care nu își dau seama de păcătoșenia păcatului nu sunt capabili să aprecieze valoarea ispășirii și nevoia de a fi curățiți de orice păcat. Păcătosul se măsoară după sine însuși și după cei care sunt păcătoși la fel ca el. Nu privește la puritatea și sfințenia lui Hristos. Dar, când Legea lui Dumnezeu îi aduce convingere în inimă, el spune împreună cu Pavel: „Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar, când a venit porunca, păcatul a înviat și eu am murit” (Romani 7:9). ...

Dumnezeu l-a creat pe om pentru slava Sa. El nu va suporta, nu poate suporta prezența păcatului acolo unde domnește El. Dacă există în biserică oameni care păcătuiesc voit împotriva lui Dumnezeu, ar trebui folosite toate mijloacele posibile pentru a-i aduce la pocăință. Dacă acest lucru nu se face, Numele lui Dumnezeu este dezonorat. El este prea pur ca să privească nelegiuirea cu bunăvoință. ...

Păcatul lui Adam ar fi considerat de bisericile de astăzi ca o simplă greșală, care trebuie iertată imediat și la care nu trebuie să se mai gândească nimeni. Dar standardul lui Dumnezeu este înalt, cuvântul Său nu se schimbă, iar toate practicile egoiste și lacome sunt o urâciu-ne în ochii Lui. Inimile credincioșilor trebuie să fie purificate, sfințite, rafinate, înnobilate. ...

Priviți în sus, frații mei! Și-a pierdut Evanghelia puterea de a impresiona inimile? Oare inimile nu sunt purificate, sfințite și pregătite să

primească Duhul Sfânt din cauză că influența regeneratoare a Duhului lui Hristos s-a stins? Nu, Sabia Duhului, Cuvântul Dumnezeuului celui viu, încă este cu noi, dar trebuie mănuită cu seriozitate. Să o folosim așa cum au făcut-o oamenii aleși ai lui Dumnezeu din vechime. Prin puterea ei vie, înviorătoare, își va croi drum spre inimi. ...

Domnul cheamă la o reformă între noi. ... Când biserica se va trezi, se vor face schimbări hotărâte. Bărbați și femei vor fi convertiți și vor fi atât de umpluți de Duhul lui Dumnezeu încât vor merge din țară în țară, din oraș în oraș, proclamând mesajul adevărului. Cu inimile pline de iubire sinceră pentru suflete, ei vor deschide Biblia și vor prezenta Cuvântul. – *Our Father Cares*, p. 286

Duminică, 19 iulie

Discrepanța între credință și practică

Duhul Sfânt este adierea vieții spirituale în suflet. Împărtășirea Duhului este împărtășirea vieții lui Hristos. Pe cel care-L primește, îl umple cu însușirile lui Hristos. Numai aceia care sunt învățați în felul acesta de Dumnezeu, aceia care se bucură de lucrarea lăuntrică a Duhului și în a căror viață se descoperă viața lui Hristos urmează să stea ca reprezentanți între oameni, pentru a sluji în folosul bisericii.

„Celor ce le veți ierta păcatele”, a zis Hristos, „vor fi iertate ... și celor ce le veți ține, vor fi ținute.” Astfel, Hristos nu îi dă voie nimănui să-i judece pe alții. În Predica de pe Munte, El a interzis acest lucru. Acesta este dreptul lui Dumnezeu. Dar, asupra bisericii, ca organizație, El pune o răspundere cu privire la membrii ei. Față de cei care cad în păcat, biserica are o datorie – să-i avertizeze, să-i învețe și, dacă e cu putință, să-i îndrepte. „Muștră, ceartă, îndeamnă”, zice Domnul, „cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4:2). Tratează cu credincioșie relele făptuite. Avertizează orice suflet care se află în primejdie. Nu lăsa pe nimeni să se înșele singur. Spune păcatului pe nume. Arată ce a zis Dumnezeu cu privire la minciună, călcarea Sabatului, furt, idolatrie și orice alt rău. „Cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Galateni 5:21). Dacă ei stăruie în păcat, judecata pe care biserica o rostește din Cuvântul lui Dumnezeu se rostește asupra lor în cer. Dacă aleg să păcătuiască, se despart de Hristos; biserica trebuie să arate că nu aprobă faptele lor, căci altfel ea însăși aduce ocară asupra Domnului ei. Ea trebuie să spună despre păcat

exact ce spune Dumnezeu despre el. Ea trebuie să se poarte cu păcatul așa cum a dat Dumnezeu îndrumări și acțiunea ei este întărită în cer. Cine disprețuiește autoritatea bisericii disprețuiește însăși autoritatea lui Hristos.

Dar tabloul are și o parte mai luminoasă. „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate.” Gândul acesta să fie păstrat totdeauna viu în mintea noastră. Lucrând pentru cei greșiți, toate privirile să se îndrepte spre Hristos. ... Pocăința păcătosului să fie primită cu o inimă plină de îndurare de către biserică. Cel care se pocăiește să fie scos din întunericul necredinței la lumina credinței și neprihănirii. Mâna lui tremurândă să fie pusă în mâna iubitoare a lui Isus. O astfel de iertare este întărită în cer. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 805, 806

Istoria lui Acan ne învață lecția solemnă că, pentru păcatul unui singur om, dezaprobarea lui Dumnezeu rămâne asupra unui întreg neam sau a unei întregi națiuni până când păcatul este descoperit și pedepsit. Păcatul este corupător prin natura lui. Un singur om infectat cu lepra lui dătătoare de moarte poate molipsi mii. ... Mulți nu îndrăznesc să condamne nelegiuirea, ca nu cumva să-și sacrifice prin aceasta poziția sau popularitatea. Iar pentru alții este o lipsă de iubire să mustre păcatul. Slujitorul lui Dumnezeu... se află sub obligația cea mai solemnă de a prezenta Cuvântul lui Dumnezeu fără teamă sau părtinire. El trebuie să spună păcatului pe nume.

Iubirea lui Dumnezeu nu va duce niciodată la minimalizarea păcatului, nu va acoperi și nu va scuza niciodată un rău nemărturisit. Acan a învățat prea târziu că Legea lui Dumnezeu, ca și Autorul ei, este de neschimbat. Ea are de a face cu toate acțiunile, gândurile și sentimentele noastre. Ea ne urmărește și pătrunde până la motivațiile tuturor faptelor noastre. Complăcându-se în păcat, oamenii ajung să privească Legea lui Dumnezeu cu ușurătate. Mulți își ascund nelegiuirile de semenii lor și se amăgesc că Dumnezeu nu va fi așa de strict ca să ia seama la nelegiuire. Dar Legea Sa este marele standard al dreptății și cu ea vor trebui comparate fiecare faptă și gând al vieții în ziua aceea în care Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, tot ce este ascuns, fie bine, fie rău. Curăția inimii va duce la curăția vieții. Toate scuzele pentru păcat sunt zadarnice. Cine poate pleda în favoarea păcătosului când Dumnezeu mărturisește împotriva lui? – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 214

Luni, 20 iulie

Gestionarea scandalurilor

Dumnezeu ne invită să venim la El cu povara vinovăției și cu necazurile inimii noastre. Păcatul ne umple de frică de Dumnezeu. Când am păcătuit, încercăm să ne ascundem de El. Dar, oricare ar fi păcatul nostru, Dumnezeu ne îndeamnă să venim la El prin Isus Hristos. Numai dacă ne aducem păcatele înaintea lui Dumnezeu putem să fim eliberați de ele. Sub muștrarea lui Dumnezeu, Cain și-a recunoscut vina pentru uciderea lui Abel, dar a fugit de Dumnezeu ca și cum ar fi putut astfel să scape de păcatul său. Dacă ar fi alergat la Dumnezeu cu povara vinovăției sale, ar fi fost iertat. Fiul risipitor, când și-a dat seama de vina lui și de starea lui nenorocită, a spus: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu” (Luca 15:18). Și-a mărturisit păcatul și și-a regăsit locul în inima tatălui său.

Dacă vrem ca rugăciunea noastră să fie primită, avem de făcut o lucrare – trebuie să ne mărturisim păcatelor unii altora. Dacă am păcătuit împotriva aproapelui meu, cu cuvântul sau cu fapta, trebuie să recunosc înaintea lui. Dacă el mi-a greșit, ar trebui să mărturisească el. Pe cât posibil, cel care a greșit față de altul trebuie să facă reparația. Apoi, în caintă, trebuie să-și mărturisească păcatul înaintea lui Dumnezeu, a cărui Lege a fost încălcată. Păcătuiind împotriva fratelui nostru, păcătuiam împotriva lui Dumnezeu și trebuie să ne cerem iertare de la El. Oricare ar fi păcatul nostru, dacă ne pocăim și credem în sângele ispășitor al lui Hristos, vom fi iertați. ... Există o singură cale de a ne apropia de Dumnezeu. Rugăciunile noastre pot ajunge la El doar prin Numele Domnului Isus, Mijlocitorul nostru.

Hristos este reprezentat ca plecându-Se plin de iubire de pe tronul Său către pământ pentru a trimite ajutor fiecărui suflet aflat în nevoie care Îi cere cu credință ajutorul. – *That I May Know Him*, p. 260

Învățătura dată de Hristos cu privire la felul în care trebuie să ne purtăm cu cei greșiți repetă într-o formă mai concretă învățătura dată lui Israel prin Moise: „Să nu urăști pe fratele tău în inima ta; să muștri pe aproapele tău, ca să nu te încarci cu un păcat din pricina lui” (Leviticul 19:17). Adică acela care neglijează datoria pe care i-a încredințat-o Hristos, de a încerca să-i îndrepte pe cei care sunt în rătăcire și păcat, se face părtaș la păcat. Pentru relele pe care le-am fi putut împiedica, suntem răspunzători ca și când noi înșine le-am fi făcut.

Noi trebuie să discutăm personal cu cel care a greșit și să-i arătăm greșeala pe care a făcut-o. Nu trebuie să facem din aceasta un obiect al discuțiilor și criticii între noi. Nici chiar după ce acest caz a fost prezentat înaintea bisericii nu avem libertatea să repetăm lucrul acesta către alții. Cunoașterea greșelilor săvârșite de creștini va fi o piatră de poticnire pentru lumea necredincioasă și, stăruind asupra acestor lucruri, noi nu avem decât de pierdut, căci privind suntem transformați. În timp ce căutăm să îndreptăm greșelile unui frate, Spiritul lui Hristos ne va conduce să-l apărăm cât de mult cu putință de critici-le oricui, chiar și ale propriilor frați și cu atât mai mult de muștrările lumii necredincioase. Noi înșine greșim și avem nevoie de mila și de iertarea lui Hristos, iar El ne îndeamnă să ne purtăm unul cu altul așa cum dorim să Se poarte El cu noi. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 441

Marți, 21 iulie

Protejarea identității bisericii

În orice privință, trebuie să-L onorați pe Dumnezeu fiind părtași naturii Sale divine, ca să puteți avea siguranța că păcatele vă sunt iertate ca o dovadă a iubirii lui Dumnezeu. Dar în experiența noastră nu există acea plăcere și bucurie care ar trebui să existe. Hristos spune că, dacă El este în noi, bucuria noastră va fi deplină. Să fim, așadar, părtași naturii divine, după ce am scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă. Să nu-L dezonorăm pe Hristos, ducând o viață inconsecventă, de plăceri pământești și senzuale. Să ne ridicăm deasupra atmosferei infectate care umple lumea și să trăim prin suflarea lui Dumnezeu. Să ne hrănim cu pâinea vieții.

Hristos declară că, dacă mâncăm trupul Lui și bem sângele Lui, vom avea viață veșnică. Cuvântul Lui va fi pentru noi ca frunzele pomului vieții, dacă vom crede în Hristos ca Mântuitor personal. Dacă mâncăm pâinea care a coborât din cer, vom avea o legătură vie cu Dumnezeu. Vom aduce veșnicia în viața noastră. Vom trăi ca în prezența întregii oștiri cerești. Îngerii ne veghează și ne păzesc.

Dumnezeu ne iubește, dar noi nu reușim să prețuim această dragoste. Ne pierdem spiritualitatea. Dumnezeu vrea să recunoaștem dreptul Lui de proprietate asupra fiecărei ființe umane. El are cerințele Sale. Ei sunt ai Mei, spune El. I-am cumpărat cu un preț. „Voi nu

sunteți ai voștri... De aceea, proslăviți pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” Vei face asta? Te vei ruga cu credință? Îl vei onora pe Hristos crezându-L pe cuvânt? – *Lift Him Up*, p. 109

Cât de puțin apreciem declarația hotărâtă pe care ne-o face Cuvântul lui Dumnezeu referitor la relația noastră unii cu alții! Există acel egoism în inima omenească care ne face să ne concentrăm gândurile asupra noastră; și, chiar și în cei care par să aibă o legătură mai strânsă cu Dumnezeu, vedem uneori cu durere cât de mult sunt concentrate gândurile lor asupra lor înșiși, fără să vadă și să simtă nevoile altora. Suntem legați împreună ca fire în marea rețea a omenirii și, în toate legăturile noastre unii cu alții, ar trebui să căutăm să avem spiritul lui Hristos. A închide ochii față de cei nevoiași și cei care pier, a-i lăsa pe păcătoși neavertizați și, prin indiferență și egoism, a-i ispiti să spună: „Nimănui nu-i pasă de sufletul meu”, înseamnă a-L dezonora pe Dumnezeu și a aduce ocară asupra cauzei Sale. Noi trebuie să ne zidim unii pe alții în cea mai sfântă credință.

Dacă între noi nu există o armonie perfectă, nu ar trebui să simțim că nu suntem deloc vinovați în această chestiune. Dacă gândurile și sentimentele altcuiva nu sunt pe același făgaș ca ale noastre, nu ar trebui să considerăm că toți sunt greșiți și noi avem dreptate. Trebuie să ne menținem constant mintea pe drumul cel bun, pentru a răspunde rugăciunii lui Hristos din Ioan 17:21-23. Trebuie să știm care este jugul pe care Hristos ne poruncește să-l luăm și care e sarcina pe care trebuie să o purtăm în acest timp și să căutăm constant, prin bunătate și iubire, să-i arătăm fratelui nostru interesul față de el, punând dragoste în faptele noastre zi de zi. Acesta este aurul încercat în foc – credința și dragostea. Dacă vedem pe cineva greșind în vreo privință, nu ar trebui să trecem pe alături fără să spunem nimic, ci trebuie să încercăm să-l scoatem din întuneric la lumină. Trebuie să ne preocupăm de interesele celorlalți la fel ca de ale noastre. Noi nu prețuim sufletul așa cum ar trebui. Noi trebuie să fim uniți într-o mare frățietate și să fim îngăduitori cu greșelile altora cu îndelungă răbdare și cu blândețe, căutând să ne purtăm poverile unii altora (vezi Efeseni 5:1,2). – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 274

Miercuri, 22 iulie

Antidotul la imoralitatea sexuală

Acest mesaj privește toate bisericile noastre. Nu vă puteți folosi niciodată mai bine capacitatea de a auzi decât ascultând cu atenție ce vă spune vocea lui Dumnezeu în Cuvântul Său. Există o promisiune mare și bogată pentru cei care biruiesc. Nu este suficient să intrăm în această luptă, trebuie să o ducem până la sfârșit. Nu trebuie să ne intereseze nimic despre cedare. Trebuie să ducem lupta cea bună a credinței până la sfârșit. Biruitorului îi este promisă o victorie triumfală. „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” Orice s-a pierdut în căderea lui Adam este mai mult decât restaurat prin răscumpărare. Cel ce șade pe tron zice: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21:5).

Să ne uităm cu atenție și în mod critic la noi înșine. Nu sunt încălcate jurămintele pe care le-am făcut la botez? Suntem noi morți față de lume și vii pentru Hristos? Căutăm lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu? S-a tăiat cablul care ne-a ancorat de Stânca veșnică? Suntem oare purtați de curent spre pierzare? Facem noi oare vreun efort să ne grăbim și să ne îndemnăm unii pe alții să mergem împotriva curentului? Să nu mai ezităm, ci să vâslim energic și să pornim la lucru înainte de a suferi un naufragiu fără speranță.

Este datoria noastră să ne cunoaștem defectele și păcatele specifice, care aduc întuneric și slăbiciune spirituală și ne-au făcut să ne pierdem dragostea dintâi. Este vorba de iubirea de lume? De egoism? Este iubirea de sine? Este strădania de a fi primul? Este păcatul senzualității care acționează cu putere? Este păcatul nicolaiților, care transformă harul lui Dumnezeu în desfrânare? Este vorba de utilizarea greșită și de abuzul de marea lumină pe care o avem, de ne folosirea oportunităților și a privilegiilor, de pretențiile noastre mari de înțelepciune și cunoștințe religioase cu care ne mândrim, în timp ce viața și caracterul sunt inconsistente și imorale? Oricare ar fi acel păcat care a fost cocoloșit și cultivat până când a devenit puternic și copleșitor, fă eforturi hotărâte pentru a-l birui, altfel vei fi pierdut! – *Ye Shall Receive Power*, p. 361

Mi s-a arătat că trăim în mijlocul pericolelor zilelor din urmă. Din cauza înmulțirii fărâdelegii, dragostea celor mai mulți se răcește.

Cuvântul „mulți” se referă la cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos. Ei sunt afectați de nelegiuirea care domnește în jur și se îndeapătează de Dumnezeu, dar nu ar trebui să fie astfel. Cauza acestui declin este faptul că ei nu se țin departe de nelegiuire. Faptul că dragostea lor pentru Dumnezeu se răcește din cauza înmulțirii fărădelegii arată că ei sunt, într-o anumită măsură, părtași la această nelegiuire, altfel, ea nu le-ar afecta dragostea față de Dumnezeu și nici zelul și înflăcărarea pentru cauza Lui.

Mi-a fost prezentat un tablou teribil cu privire la starea lumii. Imoralitatea abundă pretutindeni. Păcatul specific al acestui veac este imoralitatea. Niciodată viciul nu și-a ridicat capul hidos cu o asemenea îndrăzneală ca acum. Oamenii par amețiți, iar cei care iubesc virtutea și adevărata bunătate sunt aproape descurajați de îndrăzneala, de puterea și de răspândirea lui. Nelegiuirea care abundă nu se limitează doar la cei necredincioși și batjocoritori. Ar fi bine să fie așa, dar nu este. ... Fiecare creștin trebuie să învețe să-și înfrâneze pasiunile și să se lase condus de principii. ...

Dumnezeu v-a încredințat un corp pe care să îl îngrijiți și să-l păstrați în cea mai bună stare pentru a-L sluji pe El și a-I aduce slavă. — *Asemenea lui Hristos*, p. 150

Joi, 23 iulie

Căsătoria și celibatul

Dacă cei care au în vedere căsătoria nu vor să aibă remușcări după căsătorie, atunci ar trebui să facă acum din aceasta un subiect serios de cugetare. Acest pas, făcut în mod neînțelept, constituie unul dintre mijloacele cele mai sigure care pot ruina rodnicia unui tânăr și a unei tinere. Viața devine o povară, un blestem. Nimeni nu poate ruina mai mult fericirea și rodnicia unei femei și să-i facă viața o povară chinuitoare ca soțul ei; și nimeni nu poate distruge nici măcar în proporție de a suta parte speranțele și aspirațiile unui bărbat, nu-i poate paraliza energiile și ruina influența și planurile de viitor, ca propria soție. Ceasul căsătoriei este cel care determină în dreptul multor bărbați și femei succesul sau eșecul în această viață și speranțele lor în ce privește viața viitoare.

Aș vrea să-i pot face pe tineri să vadă și să simtă pericolul, în special pe acela de a avea căsătorii nefericite.

Căsătoria este un lucru care îți va influența și va afecta viața, atât pe cea de acum, cât și viața care va veni. Un creștin sincer nu va înainta în planurile sale în această direcție fără a avea certitudinea aprobării lui Dumnezeu. Alegerea nu trebuie să o facă el, ci să simtă că Dumnezeu trebuie să aleagă pentru el. Noi nu trebuie să ne fim pe plac nouă înșine, căci nici Domnul Hristos nu a căutat să-Și placă Lui Înșuși. Nu vreau să se înțeleagă prin aceasta că cineva trebuie să se căsătorească cu o persoană pe care nu o iubește. Acest lucru ar fi păcat. Însă nu trebuie să îngăduim pasiunii și firii pământești să ne conducă spre ruină. Dumnezeu ne cere toată inima, cele mai alese sentimente.

– *Căminul adventist*, p. 43

Ce ar trebui să facă orice creștin atunci când ajunge în situația dificilă în care se pune la încercare soliditatea principiului religios? Cu o hotărâre demnă de imitat, el ar trebui să spună deschis: „Eu sunt un creștin conștiincios. Eu cred că ziua a șaptea a săptămânii este Sabatul biblic. Credința și principiile noastre merg în direcții opuse. Nu putem fi fericiți împreună, deoarece, dacă eu continui să doresc mai departe cunoașterea voinței lui Dumnezeu, mă voi deosebi tot mai mult de lume și mă voi asemena din ce în ce mai mult cu Hristos. Dacă tu continui să nu vezi frumusețea lui Hristos și să nu te simți atras de adevăr, vei iubi mai departe lumea, pe care eu nu o pot iubi, în timp ce eu voi iubi lucrurile lui Dumnezeu, pe care tu nu le poți iubi. Lucrurile spirituale trebuie judecate spiritual. Fără discernământ spiritual, tu nu vei putea să înțelegi ce cere Dumnezeu de la mine sau să-ți dai seama de obligațiile pe care le am față de Stăpânul pe care-L slujesc, de aceea tu vei avea impresia că te neglijez din cauza îndatoririlor religioase. Nu vei fi fericită, ci geloasă pentru sentimentele pe care le am față de Dumnezeu, iar eu voi fi singur în privința convingerilor mele religioase. Când îți vei schimba felul în care vezi lucrurile, când inima ta va răspunde cerințelor lui Dumnezeu, când vei învăța să-L iubești pe Mântuitorul meu, atunci relația noastră va putea fi reluată.”

Credinciosul face astfel un sacrificiu pentru Hristos, pe care conștiința sa îl aprobă și care arată că pentru el viața veșnică prețuiește atât de mult, încât nu-și poate permite riscul de a o pierde. El consideră că este mai bine să rămână necăsătorit decât să se lege pe viață cu

unul care alege mai degrabă lumea decât pe Domnul Isus și care l-ar îndepărta de crucea lui Hristos. – *Sfaturi pentru biserică*, p. 122, 123

Vineri, 24 iulie Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Toți să manifeste spiritul și puterea lui Hristos”, 18 ianuarie, p. 32.

Totul pentru slava lui Dumnezeu

Sabat după-amiază, 25 iulie

Prin Hristos, slava ascunsă a Sfintei Sfințelor avea să fie expusă vederii. El suferise moartea pentru fiecare om și, prin această jertfă, fiii oamenilor aveau să devină fii ai lui Dumnezeu. Privind cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, credincioșii în Hristos aveau să fie schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă. La tronul harului, pe care stătea slava lui Dumnezeu în Sfânta Sfințelor, au acum acces toți aceia care Îl acceptă pe Hristos ca jertfă pentru păcat și care, prin intermediul ei, sunt aduși în comuniune cu Dumnezeu. Catapetasma a fost ruptă, zidurile de despărțire au fost dărâmate, zapisul cu poruncile a fost anulat. În virtutea sângelui Său, vrăjmășia este abolită.

Istoria simplă a crucii lui Hristos, suferințele și moartea Lui pentru lume, învierea și înălțarea Sa, mijlocirea Sa în favoarea păcătosului înaintea Tatălui supun și frâng inima împietrită și păcătoasă și îl aduc pe păcătos la pocăință. Duhul Sfânt îi înfățișează situația într-o lumină nouă și păcătosul își dă seama că păcatul trebuie să fie un rău uriaș ca să coste un astfel de sacrificiu pentru a fi ispășit. ... Cât de grav trebuie să fie păcatul dacă niciun alt remediu în afară de moartea Fiului lui Dumnezeu nu-l putea salva pe om de consecințele vinovăției sale! De ce a fost făcut acest lucru pentru oameni? Pentru că Dumnezeu i-a iubit și nu a dorit să piară vreunul, ci toți să vină la pocăință, să creadă în Isus ca Mântuitor personal și să aibă viața veșnică. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 228

Lucrarea Duhului lui Dumnezeu nu face să nu mai fie nevoie să ne folosim capacitățile și talentele, ci ne învață cum să folosim fiecare

putere spre slava lui Dumnezeu. Facultățile omului, atunci când se află sub îndrumarea specială a harului lui Dumnezeu, pot fi folosite în cel mai bun scop pe pământ. Ignoranța nu sporește smerenia sau spiritualitatea aceluia care se declară urmaș al lui Hristos. Adevărurile Cuvântului divin pot fi cel mai bine apreciate de un creștin intelectual. Hristos poate fi cel mai bine glorificat de cei care Îi slujesc în mod inteligent. Marele obiectiv al educației este de a ne face capabili să folosim puterile date de Dumnezeu într-un mod care să reprezinte religia Bibliei și să-I aducă slavă lui Dumnezeu. – *Ye Shall Receive Power*, p. 146

Duminică, 26 iulie

Cunoaștere versus iubire

Acela care are inima plină de iubirea lui Dumnezeu va reflecta curăția și iubirea care există în Iehova și pe care Hristos a reprezentat-o în lumea noastră. Cel care are iubirea lui Dumnezeu în inimă nu are nicio vrăjmășie față de Legea lui Dumnezeu, ci ascultă de bunăvoie de toate poruncile Sale și aceasta înseamnă creștinism. Acela care Îl iubește pe Dumnezeu mai mult decât orice, îi va iubi și pe semenii săi, care Îi aparțin lui Dumnezeu pentru că El i-a creat, dar și pentru că i-a răscumpărat. Iubirea este împlinirea Legii și este datoria fiecărui copil al lui Dumnezeu să asculte de poruncile Sale. ...

Legea lui Dumnezeu, care este sfințenia desăvârșită, este singurul și adevăratul standard al caracterului. Iubirea este exprimată prin ascultare și iubirea desăvârșită înlătură frica. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu au sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor și aduc la îndeplinire lucrarea Lui. O, dacă toți cei care spun că sunt creștini ar înțelege ce înseamnă practic să-L iubești pe Dumnezeu! ... Ei ar înțelege ceva despre sfințenia Sa infinită, recunoscând că El este foarte înalt și poalele mantiei Sale de slavă umplu templul. Ei vor avea atunci o puternică influență asupra vieții și caracterului celor din jurul lor, influență care va lucra în mijlocul masei de oameni asemenea aluatului, transformându-i prin puterea lui Isus Hristos. Conectați la Izvorul puterii, ei nu vor pierde niciodată influența lor vitală, ci vor crește întotdeauna în eficiență. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 51

Credința nu este un narcotic, ci un stimulent. Privirea spre Calvar nu vă va liniști sufletul și nu vă va face să nu vă îndepliniți dato-

ria, ci va aduce o credință care va lucra, curățind sufletul de orice egoism. ...

Există două erori de care copiii lui Dumnezeu, în special cei care abia au ajuns să se încreadă în harul Său, trebuie să se ferească în mod special. Prima... este aceea de a privi la propriile fapte, de a se încrede în tot ce pot face ei pentru a ajunge să fie în armonie cu Dumnezeu. Cel care încearcă să devină sfânt prin propriile fapte, respectând legea, încearcă o imposibilitate. ... Numai harul lui Hristos, prin credință, ne poate face sfinți.

Eroarea opusă și nu mai puțin periculoasă este că, prin credința în Hristos, oamenii nu mai au datoria de a respecta Legea lui Dumnezeu și că, din moment ce numai prin credință devenim părtași la harul lui Hristos, faptele noastre nu au nicio legătură cu răscumpărarea noastră.

Dar observați aici că ascultarea nu este o simplă supunere exterioară, ci slujirea din iubire. Legea lui Dumnezeu este o expresie a însăși naturii Sale, este o întruchipare a marelui principiu al iubirii și, prin urmare, este temelia guvernării Sale în cer și pe pământ. ... Credința nu îl scutește pe om de ascultare, ci credința, și numai credința, este cea care ne face părtași la harul lui Hristos, care ne face în stare să ascultăm.

Dumnezeu vrea ca urmașii Săi să fie așa cum a fost Isus ca om, în natură umană. În puterea Sa, trebuie să trăim viața de puritate și de noblețe pe care a trăit-o Mântuitorul. – *The Faith I Live By*, p. 93

Luni, 27 iulie

Dragoste fără egoism

În Cuvântul lui Dumnezeu suntem învățați să fim amabili, delicți, miloși, curtenitori. Cultivați iubirea lui Hristos! Tot ce faceți să poarte amprenta acestei iubiri. Aceia care nu rostesc cuvintele și nu fac lucrările lui Hristos încearcă să ajungă la cer pe altă cale decât prin ușă.

Nu vă străduiți să vă păstrați o demnitate rece, necreștină. Aceasta nu este religie și nici creștinism. Aveți nevoie de lumina care strălucește pe fața lui Hristos pentru a face ca fețele voastre să strălucească de strălucirea iubirii Sale. Lăsați deoparte demnitatea voastră de fier. Dumnezeu nu v-a spus să nutriți așa ceva. Inimile voastre să fie pline de iubirea lui Hristos. Atunci, de pe fețele voastre, va radia o înțelegere asemenea celei a lui Hristos. ...

Sunt unii care slujesc în cele sfinte, dar nu au credință în Dumnezeu sau în puterea Lui. Își înmulțesc eforturile pentru a obține mântuirea prin propriile invenții. Cât de vrednice de plâns sunt încercările lor zadarnice de a fi neprihăniți și de a-și menține echilibrul împotriva curentului răului care îi trage în jos! Ei sunt lipsiți de putere, pentru că nu își pun încrederea în Dumnezeu. ...

Dumnezeu este izvorul veșnic și necreat al oricărui bine. Toți cei care privesc spre El și se încred în El Îl descoperă în felul acesta. Celor care Îi slujesc, alipindu-se de El ca Tată al lor ceresc, El le dă asigurarea că Își va împlini promisiunile. Bucuria Lui va fi în inimile lor și bucuria lor va fi deplină. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 266

Calitățile pe care este esențial să le avem cu toții sunt cele care au marcat desăvârșirea caracterului lui Hristos: iubirea, răbdarea, altruismul și bunătatea Sa. Aceste atribute se obțin prin acte de bunătate făcute dintr-o inimă bună. ... Creștinii îi iubesc pe cei din jurul lor fiindcă aceștia sunt suflete prețioase pentru care a murit Hristos. Un creștin lipsit de dragoste este o contradicție în termeni – nu poate exista așa ceva, căci „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). ... „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu” (Ioan 15:12). Acesta este rodul pe care trebuie să I-l înapoiem lui Dumnezeu.

Domnul ne va ajuta pe fiecare acolo unde avem cea mai mare nevoie de ajutor, în marea lucrare de biruire și eliminare a eului. Legea bunătății să fie pe buzele voastre și uleiul harului, în inimile voastre! Aceasta va da rezultate extraordinare. Veți fi calmi, înțelegători și amabili. Aveți nevoie de toate aceste trăsături de caracter. Duhul Sfânt trebuie să fie primit și lăsat să acționeze în caracterul vostru, atunci el va fi ca un foc sfânt, producând o mireasmă plăcută, ce se va înălța la Dumnezeu nu de pe buze care condamnă, ci de pe buze care vindecă sufletele oamenilor. Înfațișarea voastră va fi o expresie a chipului Divinității. ... Dumnezeu cere ca fiecare suflet aflat în serviciul Său să își aprindă cădelnița din cărbunii aprinși ai focului sacru. Trebuie să opriți cuvintele obișnuite, severe și aspre care vă ies de pe buze atât de repede și să-L lăsați pe Duhul lui Dumnezeu să vorbească prin instrumentul omenesc.

Privind la caracterul Domnului Hristos, veți fi transformați și veți deveni asemenea Lui. Numai harul Domnului poate să vă schimbe

inima; atunci veți reflecta chipul Domnului Isus. Dumnezeu ne cheamă să fim asemenea Lui: curați, sfinți și neîntinați. Noi trebuie să purtăm chipul divin. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 102

Marți, 28 iulie

Lecție din trecut

Biblia se explică singură. Fiecare verset trebuie raportat la un alt verset. Elevul ar trebui să învețe să o considere un întreg și să vadă legătura dintre părțile ei. Ar trebui să-i cunoască marea temă centrală, ar trebui să știe despre planul inițial al lui Dumnezeu pentru lume, despre modul în care a început marea luptă și despre lucrarea de răscumpărare. Ar trebui să înțeleagă natura celor două principii care se luptă pentru supremație și să învețe să le descopere acțiunile în rapoartele istoriei și ale profeției, din trecut până la marele final. Ar trebui să vadă cum această luptă este întretesută în toate fazele experienței umane; cum el însuși manifestă, în fiecare împrejurare a vieții, unul dintre cele două principii antagonice și cum, fie că vrea, fie că nu, el hotărăște chiar acum de care parte a controverselor va fi găsit.

Fiecare parte a Bibliei este folositoare și inspirată de Dumnezeu. Vechiul Testament nu ar trebui să se bucure de o atenție mai mică decât cea de care se bucură Noul Testament. Studiind Vechiul Testament, vom descoperi izvoare vii acolo unde cititorul neatent nu vede decât deșert arid.

Trebuie studiată în mod special Apocalipsa, alături de Daniel. Fiecare educator care se teme de Dumnezeu trebuie să caute să înțeleagă și să prezinte cât mai bine vestea bună pe care Mântuitorul, în persoană, a venit să i-o descopere slujitorului Său Ioan – „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând” (Apocalipsa 1:1). Nimeni nu ar trebui să se descurajeze din pricina simbolurilor aparent mistice din această carte. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1:5).

„Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1:3). Când în inima elevului se naște o dragoste adevărată pentru Biblie și începe să-și dea seama cât de vast este câmpul ei de cunoaștere și cât

de prețioasă este comoara ei, va dori să profite de orice oportunitate de a cunoaște mai bine Cuvântul lui Dumnezeu. Studiul Bibliei nu va fi restrâns la vreun timp sau spațiu anume, iar acest studiu continuu este unul dintre cele mai bune mijloace de cultivare a dragostei pentru Scriptură. Ca elev, ar trebui să ai tot timpul Biblia cu tine. Când se ivește o ocazie, citește un text și meditează asupra lui! Când mergi pe stradă, când aștepti în gară, când ajungi mai devreme la o întâlnire, nu pierde ocazia de a-ți însuși vreun gând prețios din tezaurul adevărului! – *Educație*, p. 190, 191

Miercuri, 29 iulie

Avertisment în privința idolatriei

Istoria sacră prezintă multe ilustrații ale rezultatelor adevăratei educații. Prezintă multe exemple nobile de oameni ale căror caractere au fost formate sub îndrumare divină, oameni ale căror vieți au fost o binecuvântare pentru semenii lor și care au stat în lume ca reprezentanți ai lui Dumnezeu. Printre aceștia se numără Iosif și Daniel, Moise, Elisei și Pavel – cei mai mari oameni de stat, cel mai înțelept legislator, unul dintre cei mai credincioși reformatori și, în afară de Cel care a vorbit așa cum n-a vorbit niciodată un om, cel mai ilustru învățător pe care l-a cunoscut această lume.

De timpuriu, chiar când treceau de la tinerețe la maturitate, Iosif și Daniel au fost separați de casele lor și duși ca prizonieri în țări păgâne. În special, Iosif a fost supus ispitelor care însoțesc marile schimbări ale sorții. În casa tatălui său, un copil prețuit cu gingășie; în casa lui Potifar, un sclav, apoi un confident și tovarăș; un om de afaceri, educat prin studiu, observație, contact cu oamenii; în temnița faraonului, un prizonier de stat, condamnat pe nedrept, fără vreo speranță de a i se face dreptate sau perspectivă de eliberare; chemat, într-o mare criză, la conducerea națiunii. Ce i-a permis să-și păstreze integritatea? ...

Loialitatea față de Dumnezeu, credința în Cel Nevăzut – aceasta a fost ancora lui Iosif. În aceasta se afla ascunsă puterea lui. ...

Prin înțelepciunea și dreptatea lor, prin puritatea și bunăvoința manifestate în viața lor de zi cu zi, prin devotamentul față de interesele unor oameni care erau idolatri, Iosif și Daniel s-au dovedit credincioși principiilor educației lor timpurii, credincioși Aceluia ai cărui reprezentanți erau. ...

Ce lucrare de o viață au făcut acești nobili evrei! ...

Dumnezeu dorește să descopere lumii prin tinerii și copiii de astăzi aceleași adevăruri mărețe care au fost descoperite prin acești oameni. Istoria lui Iosif și Daniel este o ilustrare a ceea ce va face El pentru cei care I se predau Lui și caută din toată inima să îndeplinească planul Său. – *Conflict and Courage*, p. 366

Tot ce suntem sau putem fi Îi aparține lui Dumnezeu. Educația, disciplina și priceperea în fiecare domeniu ar trebui să fie folosite pentru El. ... Indiferent dacă suma încredințată este mare sau mică, Domnul cere ca administratorii Săi să facă tot ce pot mai bine. Nu cantitatea încredințată sau înmulțirea realizată le aduce oamenilor aprobarea cerului, ci credincioșia, loialitatea față de Dumnezeu și slujirea din iubire sunt cele care aduc binecuvântarea divină: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” Această răsplată a bucuriei nu așteaptă până la intrarea noastră în Cetatea lui Dumnezeu, ci slujitorul credincios are o pregustare a ei chiar și în această viață. – *To Be Like Jesus*, p. 91

Joi, 30 iulie

Biruirea idolatriei

Dumnezeu ar fi vrut ca israeliții, poporul Său, să înțeleagă că numai El trebuia să fie obiectul închinării lor și, când aveau să învingă națiunile idolatre din jurul lor, să nu păstreze niciunul dintre chipurile zeilor la care se închinau acestea, ci să le distrugă complet. Multe dintre imaginile acestor zeități păgâne erau foarte scumpe și realizate cu multă măiestrie, de aceea, cei care fuseseră martori la închinarea la idoli, atât de obișnuită în Egipt, ar fi putut foarte ușor să fie ispițiți să privească și aceste obiecte fără sens cu un anumit grad de respect. Domnul dorea ca poporul Său să știe că din cauza idolatriei care condusesese aceste națiuni la cel mai înalt grad de ticăloșie, El avea să îi folosească pe israeliți ca instrumente ale Sale pentru a le pedepsi și a le distruge zeii. ...

„Îți voi întinde hotarele de la Marea Roșie până la Marea Filistenilor, și de la pustie până la Râu (Eufrat). Căci voi da în mâinile voastre pe locuitorii țării și-i vei izgoni dinaintea ta.” ...

Aceste făgăduințe ale lui Dumnezeu pentru cei ce erau poporul Său erau condiționate de ascultarea lor. Dacă aveau să Îi slujească numai Domnului, El avea să facă lucruri mari pentru ei. După ce Moise a primit instrucțiunile de la Domnul și le-a scris pentru popor, precum și făgăduințele, care erau condiționate de ascultare, Domnul i-a spus: „Suie-te la Domnul, tu, Aaron, Nadab și Abihu și șaptezeci de bătrâni ai lui Israel și să vă închinați de departe, aruncându-vă cu fața la pământ. Numai Moise să se apropie de Domnul; ceilalți să nu se apropie și poporul să nu se suie cu el.” Și Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Și tot poporul a răspuns într-un glas și a zis: „Vom face tot ce a zis Domnul.”

Moise nu scrisese Cele Zece Porunci, ci legile pe care Dumnezeu voia ca ei să le respecte și făgăduințele date cu condiția ca ei să-L asculte. El le-a citit înaintea poporului și toți s-au angajat să asculte de toate cuvintele pe care le spusese Domnul. Apoi Moise a scris jurământul lor solemn într-o carte și a adus jertfă lui Dumnezeu pentru popor. „A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: «Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.»” – *To Be Like Jesus*, p. 341

Ajungând în Egipt, Iosif a fost vândut lui Potifar, mai-marele gărzii regelui, în slujba căruia a rămas timp de zece ani. Aici a fost expus unor ispite de un caracter cu totul ieșit din comun. Se afla în mijlocul idolatriei. Închinarea la zeii falși era însoțită de întreaga pompă împărătească, susținută de bogăția și cultura celei mai civilizate națiuni din vremea aceea. Totuși, Iosif și-a păstrat simplitatea și credințioșia față de Dumnezeu. ...

Prosperitatea remarcabilă a tot ce era dat în grija lui Iosif nu era rezultatul direct al unei minuni, ci hărnicia, grija și energia sa au fost încununate de binecuvântarea divină. Iosif atribuia succesul său bunăvoinței lui Dumnezeu și chiar idolatrul său stăpân accepta aceasta ca fiind secretul prosperității sale fără precedent. Totuși, această prosperitate n-ar fi putut să fie obținută fără eforturi statornice și bine chibzuite. Dumnezeu a fost proslăvit prin credințioșia slujitorului Său. Scopul Său a fost acela ca, în curăție și cinste, cel ce credea în Dumnezeu să fie într-un contrast izbitor cu închinătorii la idoli, pentru ca, astfel, lumina harului ceresc să poată străluci în mijlocul întunericului păgânismului. – *Conflict and Courage*, p. 74

Daruri spirituale

Sabat după-amiază, 1 august

Dumnezeu nu le-a dat tuturor aceeași lucrare de făcut. Planul Lui este să existe unitate în diversitate. Dacă planul Său este studiat și urmat, vor exista mult mai puține fricțiuni în lucrarea Sa.

„Sunt multe mădulare în trup, și mădularele n-au toate aceeași slujbă”, dar fiecare este esențial pentru desăvârșirea lucrării. „Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: «Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup», nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: «Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup», nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?”

„Voi sunteți trupul lui Hristos și, fiecare în parte, mădularele lui. Și Dumnezeu a rânduit în biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.” Domnul dorește ca biserica Sa să respecte fiecare dar pe care El l-a dat diferiților membri. Să fim atenți să nu ne permitem ca mintea să se fixeze asupra noastră, gândindu-ne că alți oameni nu pot sluji Domnului decât dacă lucrează la fel ca noi.

Niciodată un lucrător nu trebuie să spună despre altul: „Nu vreau să lucrez cu un astfel de om, pentru că nu vede lucrurile așa cum le văd eu. Doresc să lucrez cu cineva care va fi de acord cu tot ce spun eu și va urma toate ideile mele.” Cel cu care lucrătorul refuză astfel să se conecteze poate avea adevăruri de prezentat care nu au fost încă prezentate. Din cauza refuzului lucrătorului de a accepta ajutorul oferit de Domnul, lucrarea este limitată. – *To Be Like Jesus*, p. 84

Uneltele lui Dumnezeu sunt multe. Dar toți cei care sunt dispuși să lucreze conform planului lui Dumnezeu sunt incluși în cuvintele: „Căci noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu, voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9). Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să înainteze astfel încât niciun dar spiritual să nu se piardă. Voința lor trebuie ținută în așteptare, iar când va veni vremea lui Dumnezeu, toiagul va înflori. Ce aspect va lua lucrarea nimeni nu poate ști, dar slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie oameni gata de acțiune în orice moment, capabili să înțeleagă căile și voința Conducătorului lor. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 31

Duminică, 2 august

Varietatea darurilor

Talanții cu care Hristos înzestrează biserica Sa reprezintă în special darurile și binecuvântările încredințate de Duhul Sfânt. „Unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia, credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește” (1 Corinteni 12:8-11). ...

În toate rânduielile Domnului, nu există nimic mai frumos decât planul Său de a le da oamenilor, bărbați și femei, o varietate de daruri. Biserica este grădina Lui, împodobită cu o varietate de pomi, plante și flori. El nu Se așteaptă ca isopul să ajungă la dimensiunile cedrului, nici măslinul să ajungă la înălțimea palmierului impunător. Mulți au primit doar o pregătire religioasă și intelectuală limitată, dar Dumnezeu are o lucrare de făcut pentru cei din această clasă, dacă ei vor lucra cu umilință, încrezându-se în El. ...

Daruri diferite sunt împărțite unor oameni diferiți, pentru ca lucrătorii să simtă că au nevoie unii de alții. Dumnezeu dă aceste daruri și ele sunt folosite în slujba Lui nu pentru a-l glorifica pe cel care le are, nu pentru a-l înălța pe om, ci pentru a-L înălța pe Mântuitorul lumii. Ele trebuie folosite pentru binele întregii omeniri, pentru a prezenta adevărul, nu pentru a aduce o mărturie falsă. ... În fiecare cuvânt și faptă trebuie să se vadă bunătatea și dragostea și, pe măsură ce fiecare lucrător

își ocupă cu credință locul desemnat lui, rugăciunea lui Hristos pentru unitatea urmașilor Săi va primi răspuns, iar lumea va ști că acești oameni sunt ucenicii Săi. – *Ye Shall Receive Power*, p. 191

Când va veni judecata și se vor deschide cărțile, mulți vor fi surprinși de felul în care apreciază Dumnezeu caracterul. Își vor da seama că Domnul nu se uită la ce se uită omul și că nu judecă așa cum judecă ființele umane. El citește inima. El cunoaște motivele care stau la baza faptelor și recunoaște și laudă fiecare efort credincios depus pentru El. Domnul folosește diverse daruri în lucrarea Sa. Niciun lucrător să nu creadă că darurile sale sunt superioare celor ale unui alt lucrător. Dumnezeu să fie judecătorul. El Își testează și aprobă lucrătorii și evaluează în mod corect calificărilor lor. El a pus în biserică o varietate de daruri pentru a satisface nevoile variate ale numeroaselor minți cu care lucrătorii Săi vin în contact.

Domnul a dat fiecărui om lucrarea sa și fiecare om trebuie să facă lucrarea pe care i-a dat-o Domnul. Nu toți au aceleași daruri sau aceeași dispoziție. Însă toți au nevoie să simtă zilnic puterea de convertire a Duhului Sfânt, pentru a putea aduce mult rod pentru Domnul. Nu de la cel care predică Evanghelia vine eficiența care face ca eforturile sale să aibă succes. Lucrătorul nevăzut care stă în spatele pastorului este cel care aduce convingere și convertește sufletele. – *Ye Shall Receive Power*, p. 210

Luni, 3 august

Unitate în diversitate

Pavel îi îndeamnă pe efeseni să păstreze unitatea și dragostea. ... Dezbinările din biserică dezonorează religia lui Hristos înaintea lumii și le dau dușmanilor adevărului ocazia să-și justifice purtarea.

O unire a credincioșilor cu Hristos va avea ca urmare naturală o unire unii cu alții, iar o astfel de legătură de unire este cea mai durabilă pe pământ. Suntem una în Hristos, așa cum Hristos este una cu Tatăl. ... Numai prin unirea personală cu Hristos, prin comuniunea cu El zilnic, în fiecare oră, putem aduce roadele Duhului Sfânt. ... Creșterea noastră în har, bucuria noastră, utilitatea noastră, toate depind de unirea cu Hristos și de cât de mare este credința noastră în El.

Cuvântul și Duhul adevărului, care locuiesc în inimile noastre, ne vor despărți de lume. Principiile neschimbătoare ale adevărului și dragostei vor lega inimă de inimă, iar puterea unirii va fi dată potrivit cu măsura harului și a adevărului de care ne bucurăm.

Vița are multe mlădițe, dar, deși sunt diferite, ele nu se ceartă. În diversitate există unitate. Toate mlădițele își iau hrana dintr-o singură sursă. Aceasta este o ilustrare a unității care trebuie să existe printre urmașii lui Hristos. În diferitele lor domenii de activitate, toți au un singur Cap. Același Duh, în moduri diferite, lucrează prin ei. Există o acțiune armonioasă, deși darurile diferă. ... Dumnezeu cheamă pe fiecare... să-și facă lucrarea rânduită, conform abilității care i-a fost dată. Avem un caracter de păstrat, dar este caracterul lui Hristos. Având caracterul lui Hristos, putem duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu împreună. Hristos care este în noi Îl va întâlni pe Hristos care este în frații noștri, iar Duhul Sfânt va da acea unitate de inimă și acțiune care mărturisește lumii că suntem copii ai lui Dumnezeu. ...

Lumea are nevoie să vadă împlinită înaintea ei minunea care leagă inimile poporului lui Dumnezeu împreună în dragoste creștină. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 211

Unitatea care există între Hristos și ucenicii Săi nu anulează personalitatea niciunuia. În minte, în scop, în caracter, ei sunt una, dar nu și în persoană. Prin primirea Duhului lui Dumnezeu și ascultare de Legea Sa, conformându-se Legii lui Dumnezeu, omul devine părtaș naturii divine. Hristos îi aduce pe ucenicii Săi în situația de a fi una cu El Însuși și cu Tatăl. Prin lucrarea Duhului Sfânt asupra minții umane, omul este făcut desăvârșit în Hristos Isus. Unitatea cu Hristos stabilește o legătură de unitate unii cu alții. Această unitate este cea mai convingătoare dovadă pentru lume a măreției, a frumuseții caracterului lui Hristos și a puterii Sale de a îndepărta păcatul. – *Our Father Cares*, p. 38

Mărti, 4 august

„O cale nespus mai bună”

Veghez și aștept venirea Domnului meu. Nu trebuie doar să aștept, să veghez și să mă rog, ci trebuie și să lucrez cu cea mai mare sârguință. Fiecare acțiune a vieții noastre, în tranzacțiile comerciale cu semenii

noștri, trebuie să fie reglementată de Legea lui Dumnezeu și atunci nu ne putem abate de la corectitudine și dreptate față de semenii noștri în nicio împrejurare, căci Domnul nu va scuza păcatele niciunui om care l-ar răni pe aproapele său. Cu fața îndreptată spre cer, înălțând cererile noastre către Dumnezeu, având o iubire altruistă pentru semenii noștri, pentru că Îl iubim mai mult decât orice pe Isus Hristos, care i-a cumpărat cu sângele Său, ne ridicăm biruitori deasupra celor mai grele și subtile ispite. Dependența umilă de Dumnezeu este garanția și puterea noastră. „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea!” „Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda! El este mântuirea mea și Dumnezeul meu” (cf. Psalmii 62:5; 43:5). ...

În fiecare situație, cei cu care ne asociem, chiar dacă se află în circumstanțe umile, trebuie tratați cu mare respect și considerație, pentru că au atât de puțin pentru a le face viața fericită și pentru că au nevoie de ajutor. Sufletele sunt prea prețioase pentru a fi tratate cu nepăsare. Sunt posesiunea cumpărată de Dumnezeu. Pe cei care sunt trecuți cu vederea ca fiind inferiori, Domnul îi va așeza în locuri înalte, dacă se încred în El.

Harul lui Dumnezeu îi ia pe oameni așa cum sunt și lucrează ca un educator, folosind fiecare principiu de care depinde o educație completă. Influența constantă a harului lui Dumnezeu educă sufletul după metodele lui Hristos, iar fiecare pasiune aprigă, fiecare trăsătură defectuoasă a caracterului este prelucrată de influența modelatoare a spiritului lui Hristos, până când Duhul Sfânt al lui Dumnezeu îl umple cu o nouă putere însuflețitoare, după asemănarea caracterului divin.

Nu uitați niciodată că gândurile produc acțiuni. Acțiunile repetate formează obiceiuri, iar obiceiurile formează caracterul. Și, dacă suntem atenți la lucrurile mici, nu ne vom mai teme că lucrurile mai mari vor fi pătate și corupte.

Biblia trebuie să fie regula vieții. Este uimitor în ochii universului ceresc că oamenii care propovăduiesc Cuvântul nu practică întotdeauna adevărul. Puțini își dau seama ce înseamnă să fii desăvârșit în Hristos Isus, Cel ce este voința revelată a lui Dumnezeu. Cuvântul Său nu este deloc dezonorat prin faptul că este adus în viața practică pentru a forma obiceiuri care vor dezvolta caracterul. – *The Upward Look*, p. 89

Miercuri, 5 august**Darul limbilor**

„Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească” (Faptele 2:3,4). Duhul Sfânt, luând forma limbilor de foc, a coborât peste cei adunați. Acesta a fost un simbol al darului acordat atunci ucenicilor, care le-a permis să vorbească fluent în limbi pe care nu le cunoscuseră mai înainte. Apariția focului semnifica zelul fierbinte cu care apostolii aveau să lucreze și puterea care avea să însoțească lucrarea lor.

„Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer” (versetul 5). În timpul exilului, evreii fuseseră împrăștiați în toate părțile lumii locuite și astfel învățaseră să vorbească diferite limbi. Mulți dintre acești evrei se aflau cu această ocazie în Ierusalim, participând la sărbătorile religioase care aveau loc atunci. Toate limbile cunoscute erau reprezentată prin cei adunați. Această diversitate de limbi ar fi fost un mare obstacol în calea proclamării Evangheliei, ca urmare, Dumnezeu a suplinit într-un mod miraculos această deficiență a apostolilor. Duhul Sfânt a făcut pentru ei ceea ce ei nu ar fi putut realiza singuri într-o viață întreagă. Acum puteau proclama adevărurile Evangheliei vorbind foarte bine, corect, limbile celor pentru care lucrau.

Acest dar miraculos a fost o dovadă puternică pentru lume că misiunea lor purta pecetea Cerului. Din acel moment, limbajul ucenicilor a fost curat, simplu și precis, indiferent dacă vorbeau în limba lor maternă sau într-o limbă străină. – *Ye Shall Receive Power*, p. 204

Unii dintre aceștia au multe de spus despre daruri și sunt adesea deosebit de neliniștiți. Se lasă pradă unor simțăminte sălbatice, care pot fi stârnite foarte ușor și scot sunete ininteligibile pe care le numesc darul limbilor, iar o anumită clasă pare să fie fermecată de aceste manifestări ciudate. Un spirit ciudat domnește asupra acestei clase, care ar năvăli și ar călca peste oricine i-ar muștra. Duhul lui Dumnezeu nu este în această lucrare și nu însoțește astfel de lucrători. Ei sunt conduși de un alt spirit. Totuși, astfel de predicatori au succes între anumiți oameni. Dar acest lucru va spori considerabil truda acelor slujitori pe care Dumnezeu îi va trimite, care sunt calificați să prezinte

înaintea oamenilor Sabatul și darurile Duhului în lumina lor adevărată și a căror influență și exemplu sunt demne de imitat.

Adevărul ar trebui prezentat într-un mod care să-l facă atractiv pentru o minte inteligentă. Ca popor, noi nu suntem înțeleși, ci suntem priviți ca niște sărmani slabi de minte, niște oameni de jos, degradați. Cât de important este atunci ca toți cei care învață și toți cei care cred în adevăr să fie atât de mult influențați de puterea sa sfînșitoare, încât viețile lor consecvente și de o moralitate înaltă să le arate necredincioșilor că s-au înșelat cu privire la ei. Cauza adevărului trebuie să fie ferită de orice ar putea crea o agitație falsă și fanatică, pentru ca adevărul să se poată baza pe propriile merite, descoperindu-și puritatea naturală și caracterul său înalt. – *Ye Shall Receive Power*, p. 205

Joi, 6 august

Darul profeției

Adevărul, pentru a fi autentic în influența sa asupra inimii omenești, trebuie recunoscut înaintea universului ceresc, înaintea lumilor necăzute și înaintea oamenilor. Nimeni să nu aibă ideea că își poate realiza propria mântuire sau că poate primi cea mai mică binecuvântare spirituală pe care o oferă Evanghelia stând ascuns. Domnul cheamă la o mărturisire deschisă, bărbătească. „Voi sunteți martorii Mei”, zice Domnul” (Isaia 43:10). Nu se poate obține niciun câștig eficient în ce privește înaintarea în cunoașterea lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Hristos, până când cel necredincios, tânjind după excelența creștină a caracterului, nu va deveni așa cum a intenționat Dumnezeu – o privesc pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni, o cetate așezată pe un munte, care nu poate rămâne ascunsă. – *That I May Know Him*, p. 214

Nimeni nu trebuie să simtă că este prea umilitor să... se prezinte la tronul harului ca unul care caută mai mult. Ușile templului trebuie deschise. Templul sufletului trebuie curățat de întinăciunea morală, altarele sacrificiilor trebuie reparate, egoismul scos cu totul din suflet, idolii trebuie sacrificați. ...

Am adus frecvent în atenția noastră cazuri de tineri care sunt derutați de învățători și de felul în care este prezentat Cuvântul în

bisericile de astăzi, deoarece aceștia fac așa cum a făcut națiunea evreiască, „învățând ca învățăături niște porunci omenești”. ... Biblia este considerată în întregime Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu toată Cuvânt inspirat. Un om înțelept pune la îndoială unele porțiuni din ea și un alt om înțelept, presupus bun, pune la îndoială o altă carte, iar necredința își face loc pe furiș în mintea tinerilor. Curând, cunoașterea adevărului slăbește, iar credința lor este confuză. Nu știu ce să creadă. ...

Când cineva își fixează picioarele pe Stânca tare, care este Isus Hristos, ca temelie, primește o înzestrare cu putere de la Sursa oricărei cunoașteri, a oricărei înțelepciuni și eficiențe spirituale, pentru ca toți să știe cărei tabere îi aparține – celor care păzesc poruncile sau celor care le calcă. Steagul Prințului Emanuel, care flutură deasupra capului său, va înlătura orice incertitudine și îi va face pe toți să înțeleagă că noi păzim poruncile lui Dumnezeu și avem mărturia lui Isus Hristos. Dragostea lui Isus Hristos are o putere constrângătoare. – *The Upward Look*, p. 370.

Un portret al iubirii

Sabat după-amiază, 8 august

În vremurile patriarhale, jertfele legate de închinarea la Dumnezeu constituiau o amintire perpetuă a venirii unui Mântuitor și așa a fost întregul ritual al serviciilor sanctuarului de-a lungul istoriei lui Israel. În slujbele de la tabernacul și de la templul care i-a luat locul ulterior, poporul era învățat în fiecare zi, prin intermediul tipurilor și umbrelor, marile adevăruri despre venirea lui Hristos ca Mântuitor, Preot și Rege și, o dată pe an, mintea israeliților era îndreptată spre evenimente finale ale marii lupte dintre Hristos și Satana, curățirea finală a universului de păcat și păcătoși. Jertfele și ofrandele ritualului mozaic indicau mereu spre o slujbă mai bună în cer. Sanctuarul pământesc era „o asemănare pentru vremurile de acum”, în care se aduceau atât daruri, cât și jertfe; Locul Sfânt și Locul Preasfânt erau „chipuri ale lucrurilor din ceruri”, căci Hristos, Marele nostru Preot, este astăzi „slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 9:9,23; 8:2).

Din ziua în care Domnul i-a spus șarpelui în Eden: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei” (Geneza 3:15), Satana a știut că nu va mai putea să aibă niciodată o influență absolută asupra locuitorilor acestei lumi. Când Adam și fiii săi au început să aducă jertfele ceremoniale rânduite de Dumnezeu ca un simbol al Mântuitorului care va veni, Satana a deslușit în acestea un simbol al comuniunii dintre pământ și cer. În lungile secole care au urmat, a fost efortul său constant să se interpună în această comuniune. Neobosit a căutat să-L reprezinte greșit pe Dumnezeu și să interpreteze greșit ritualurile care arătau spre Mântuitorul. ...

În timp ce Dumnezeu a dorit să-i învețe pe oameni că Darul care îi împacă pe ei cu Sine vine din dragostea Lui, dușmanul de moarte al

oamenilor s-a străduit să-L reprezinte pe Dumnezeu ca pe cineva care se bucură de distrugerea lor. Astfel, jertfele și rânduilele hotărâte de Cer pentru a revela dragostea divină au fost răstălmăcite.

În timpul lucrării Sale pământești, prin cuvânt și faptă, Mesia trebuia să îi descopere omenirii slava lui Dumnezeu Tatăl. Fiecare faptă a vieții Sale, fiecare cuvânt rostit, fiecare minune înfăptuită, avea scopul de a-i face cunoscută omenirii decăzute dragostea infinită a lui Dumnezeu. ...

Astfel, prin patriarhi și profeți, precum și prin tipuri și simboluri, Dumnezeu i-a vorbit lumii despre venirea unui Eliberator din păcat.
– *Lift Him Up*, p. 26

Duminică, 9 august

Caracterul esențial al iubirii

A ajunge să fim potriviți din punct de vedere moral pentru societatea celor curați și fericiți este o lucrare măreață și solemnă. ... Numai conformându-ne Cuvântului lui Dumnezeu putem spera să ajungem la „măsura staturii plinătății lui Hristos”. Dar trebuie să facem asta, altfel nu vom intra niciodată în cer. Fără curăție și sfințenie a inimii, nu putem câștiga coroana gloriei nemuritoare.

Viața sufletului nu poate fi susținută decât prin îndreptarea corectă a sentimentelor noastre spre cer, spre Hristos, spre Dumnezeu. Pocăința și credința în Hristos pentru iertarea păcatelor sunt esențiale, dar nu sunt de ajuns. ... Viața creștinului abia a început. El trebuie, așa cum este îndemnat de apostol, să „meargă înainte spre desăvârșire”. Trebuie să își facă fiecare gând rob ascultării de Hristos. Dacă credem în Isus, ne place să ne gândim la El, să vorbim despre El, să ne rugăm Lui. Pe El Îl iubim mai mult decât orice. Ne place ceea ce Îi place lui Hristos și urâm ce urăște Hristos. ...

Viața creștină nu este niciodată în impas. Ea este, trebuie să fie, progresivă. Dragostea noastră pentru Hristos ar trebui să devină din ce în ce mai puternică. ...

Fratele meu, sora mea, este sufletul vostru cuprins de dragostea lui Dumnezeu? Mulți dintre voi aveți încă o înțelegere neclară a frumuseții caracterului lui Hristos și totuși sufletul vostru tresaltă de bucurie. Voi tânjiți după o înțelegere deplină și mai profundă a dragostei Mântuitorului. Tânjiți să vă împlețiți afecțiunile în jurul Lui

mai strâns. Sunteți nemulțumiți. Dar nu trebuie să disperați. Dați-I lui Isus cele mai bune și mai sfinte sentimente ale inimii. Adunați ca pe o comoară fiecare rază de lumină. Prețuiți fiecare dorință a sufletului după Dumnezeu. Cultivați gânduri spirituale și legăturile sfinte. ... Grăbiți-vă să ajungeți la maturitatea cerută pentru cer. ...

Ne va costa ceva să obținem o experiență creștină și să dezvoltăm un caracter drept și nobil. ... Dar mulțimea celor răscumpărați, care sunt îmbrăcați în haine albe, este alcătuită din cei care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. – *Our High Calling*, p. 338

Viața este un dar de la Dumnezeu. Trupurile noastre ne-au fost date pentru a le folosi în slujba lui Dumnezeu și El dorește să le îngrijim și să le prețuim. Noi avem atât capacități fizice, cât și mentale. Impulsurile și pasiunile noastre își au sediul în trup și, prin urmare, nu trebuie să facem nimic care ar putea pângări această posesiune care ne-a fost încredințată. Trupurile noastre trebuie păstrate în cea mai bună stare posibilă din punct de vedere fizic și sub cele mai spirituale influențe, pentru a ne putea folosi cât mai bine talentele. Citiți 1 Corinteni 6:13.

Trupurile noastre Îi aparțin lui Dumnezeu. El a plătit prețul răscumpărării atât pentru trup, cât și pentru suflet. ... Dumnezeu este Cel care are grijă de mecanismul corpului uman. În îngrijirea trupurilor noastre trebuie să cooperăm cu El. Dragostea pentru Dumnezeu este esențială pentru viață și sănătate. Pentru a avea o sănătate perfectă, inimile noastre trebuie să fie pline de speranță, de dragoste și de bucurie. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 147

Luni, 10 august

Ce face dragostea

Adevărul lui Dumnezeu este menit să-l înnobileze pe cel care îl primește, să-i rafineze gusturile și să-i sfințească judecata. Caracterul creștinului ar trebui să fie sfânt, manierele sale, frumoase, cuvintele sale, fără viclenie. El ar trebui să facă un efort continuu de a imita societatea căreia speră să i se alăture în curând, cea a îngerilor care nu au căzut niciodată prin păcat.

Niciun om nu poate fi creștin fără să aibă Duhul lui Hristos și, dacă are Duhul lui Hristos, lucrul acesta se va manifesta prin cuvinte

amabile și un comportament manierat, politicos. ... Schimbarea exterioară va dovedi o schimbare interioară. Adevărul este cel care sfințește, care rafinează. Primit în inimă, el lucrează cu o putere tainică, transformând caracterul. Însă cei care pretind a fi urmași ai lui Hristos, și totuși sunt aspri, lipsiți de amabilitate și nepoliticoși în cuvinte și comportament, nu au învățat de la Isus. Un om arogant, autoritar și care caută greșeli nu este creștin, pentru că a fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos. ...

Foarte mulți dintre cei care caută fericirea vor fi dezamăgiți în așteptările lor, pentru că o caută acolo unde nu este și își îngăduie trăsături de caracter păcătoase și sentimente egoiste. Neglijând îndeplinirea micilor îndatoriri și respectarea micilor acte de politețe, ei încalcă principiile de care depinde fericirea. Adevărata fericire nu se găsește în satisfacerea de sine, ci pe calea datoriei. Dumnezeu dorește ca omul să fie fericit și, din acest motiv, i-a dat preceptele Legii Sale, pentru ca, ascultând de ele, să aibă bucurie acasă și între oameni. Atâta timp cât își menține integritatea morală, este fidel principiilor și deține controlul asupra tuturor capacităților sale, el nu poate fi nefericit. Agățându-se de Dumnezeu, inima lui va fi plină de pace și bucurie, iar sufletul va prospera în mijlocul necredinței și stricăciunii.

Cuvintele amabile, înfățișarea plăcută și o față veselă îi dau creștinului un farmec care face ca influența lui să fie aproape irezistibilă. Religia lui Hristos în inimă este cea care face cuvintele să fie blânde, iar comportamentul cuceritor, chiar și în cazul celor cu ocupațiile cele mai umile. În uitarea de sine, în lumina, pacea și fericirea pe care le manifestă constant față de ceilalți se vede adevărata demnitate a omului. Aceasta este o modalitate de a câștiga respect și de a extinde sfera utilității, care costă puțin, iar cel care urmează această cale nu se va plânge că nu primește onoarea cuvenită. Dar regulile Bibliei trebuie să fie scrise în inimă; regulile Bibliei trebuie aplicate în viața de zi cu zi. – *Asemenea lui Hristos*, p. 305

Nu trebuie să începem prin a încerca să ne iubim unii pe alții. Noi avem nevoie de dragostea lui Hristos în inimă. Când eul este cufundat în Hristos, dragostea adevărată izvorăște spontan.

Prin îndelungă răbdare vom birui. Răbdarea în slujire aduce odihnă sufletului. Bunăstarea lui Israel se realizează prin truditori

credincioși, sânguincioși și smeriți. Un cuvânt de dragoste și de încurajare va face mai mult pentru a domoli o fire iute și încăpățânată decât toate criticile și muștrările pe care le puteți îngrămădi asupra celui vinovat. – *Mărturii*, vol. 7, p. 266

Marți, 11 august

Ce nu face dragostea

Cei care se străduiesc să atragă atenția asupra faptelor lor bune, vorbind continuu despre starea lor fără păcat și străduindu-se să-și pună în valoare marile lor realizări religioase, nu fac decât să-și înșele propriile suflete procedând astfel. Un om sănătos, care este în stare să-și îndeplinească îndatoririle vieții, care își face lucrul zi după zi într-un spirit optimist și prin ale cărui vene circulă un sânge sănătos, nu îl oprește pe orice om pe care-l întâlnește să-i arate cât de sănătos este corpul său. Sănătatea și vigoarea sunt firești pentru el și, de aceea, puțin își dă seama că se bucură de un dar atât de bogat.

Tot așa este și cu omul cu adevărat neprihănit. El nu-și dă seama de bunătatea și de evlavia sa. Principiul religios a devenit izvorul vieții și al comportamentului său și pentru el este tot atât de firesc să aducă roadele Duhului cum este pentru un smochin să facă smochine sau pentru un trandafir, să fie plin de flori. Firea sa este atât de îmbibată de iubire față de Dumnezeu și față de semenii săi, încât el face faptele lui Hristos cu o inimă voioasă.

Toți cei ce ajung în sfera lui de influență fac cunoștință cu frumusețea și cu parfumul plăcut al vieții sale creștine, deși el nu-și dă seama de acesta, pentru că acestea sunt în armonie cu deprinderile și înclinațiile sale. El se roagă pentru iluminare divină și se bucură să umble în această lumină. Pentru el, a face voia Tatălui său ceresc înseamnă mâncarea și băutura lui. Viața lui este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și totuși el nu se mândrește cu aceasta și nici nu-și dă seama de acest lucru. Dumnezeu privește cu plăcere la cei smeriți și neluați în seamă, care pășesc de aproape pe urmele Maestrului lor. Îngerii se simt atrași de acești oameni și se bucură să-i însoțească pe cărarea lor. Ei poate că nu sunt luați în seamă de cei care pretind că au ajuns la o treaptă mai înaltă și cărora le place să-și arate faptele lor bune, dar îngerii cerești se coboară cu plăcere la ei și sunt ca un zid de foc în jurul lor. – *Sfințirea vieții*, p. 12, 13

Cei care sunt sfințiți prin adevăr vor arăta că adevărul a făcut o reformă în viața lor, că îi pregătește pentru a fi luați în lumea cerească. Dar, atâta timp cât mândria, invidia și bănuielele rele predomină în viața lor, Hristos nu domnește în inimă. Ei nu au în suflet dragostea Lui. În viața celor care sunt părtași naturii divine există o răstignire a spiritului de mândrie și de mulțumire de sine care duce la înălțare de sine. În locul lui vine și rămâne Duhul lui Hristos, iar în viață apar roadele Duhului. Având spiritul lui Hristos, urmașii Săi descoperă harurile caracterului Său.

Nimic mai puțin decât aceasta nu-i va face pe oameni să fie plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Nimic altceva nu le va da caracterul curat și sfânt pe care trebuie să-l aibă cei care sunt admiși în cer. De îndată ce un om se îmbracă cu Hristos, o dovadă a schimbării lucrate în el se vede în spirit, cuvânt și faptă. O atmosferă cerească îi înconjoară sufletul, căci Hristos locuiește în el. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 118

Miercuri, 12 august

Un portret al Domnului Isus

Legea lui Dumnezeu, prin însăși natura ei, este neschimbătoare. Este o revelație a voinței și a caracterului Autorului ei. Dumnezeu este iubire și Legea Lui este iubire. Cele două mari principii ale ei sunt iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de om. ... Caracterul lui Dumnezeu este dreptate și adevăr; aceasta este și natura Legii Sale. ...

La început, omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. El era în perfectă armonie cu natura și cu Legea lui Dumnezeu; principiile dreptății erau scrise în inima lui. Dar păcatul l-a înstrăinat de Creatorul său. El n-a mai reflectat chipul divin. Inima lui a intrat în război cu principiile Legii lui Dumnezeu. ... Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu”, pentru ca omul să poată fi împăcat cu Dumnezeu. Prin meritele Domnului Hristos, el poate fi readus în armonie cu Creatorul său. Inima lui trebuie să fie reînnoită prin harul divin; el trebuie să aibă o viață nouă, de sus. Această schimbare este nașterea din nou. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 20

„Dumnezeu este iubire.” Natura Lui este iubire, Legea Lui este iubire. Așa a fost dintotdeauna și va fi întotdeauna. ... Fiecare manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii infinite.

Prin puterea Lui vin pe rând vara și iarna, semănatul și culesul, ziua și noaptea în succesiunea lor regulată. Prin cuvântul Său înverzește vegetația, apar frunzele și înfloresc florile. Fiecare lucru bun pe care îl avem, fiecare rază de soare și fiecare ploaie, fiecare fărâmbă de mâncare, fiecare moment al vieții, – toate sunt un dar al iubirii.

Istoria marelui conflict dintre bine și rău, de la începutul său în cer până la înfrângerea finală a rebeliunii și eradicarea totală a păcatului, este, de asemenea, o demonstrație a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu. Darul lui Hristos ne face cunoscută inima Tatălui.

Dumnezeu i-a făcut lumii noastre un dar uimitor – pe singurul Său Fiu. În lumina acestui act, locuitorii altor lumi nu ar putea spune niciodată că Dumnezeu ar fi putut face mai mult decât a făcut pentru a-Și arăta iubirea față de copiii oamenilor. A făcut un sacrificiu care sfidează orice calcul.

Mii de oameni au o concepție falsă despre Dumnezeu și atributele Sale. Ei slujesc unui dumnezeu fals la fel ca slujitorii lui Baal. Ne închinăm noi Dumnezeului adevărat așa cum este El revelat în Cuvântul Său, în Hristos, în natură, sau adorăm un idol filozofic pus în locul Lui? Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului. Dreptatea și mila sunt temelia tronului Său. El este un Dumnezeu al iubirii, al milei și al compasiunii calde. În felul acesta este El reprezentat în Fiul Său, Mântuitorul nostru. El este un Dumnezeu al răbdării și al îndelungii răbdări. Dacă aceasta este ființa pe care o adorăm și cu al cărei caracter căutăm să ne asemănăm, ne închinăm Dumnezeului adevărat. – *The Faith I Live By*, p. 59

Joi, 13 august

Credința, speranța și dragostea

Cunoașterea căii Domnului crește și va continua să crească. Erezia și superstiția îmbracă lumea în hainele de sac ale răzvrătirii și fărădele-gii. Literatura și ficțiunea ieftină de orice fel circulă precum frunzele toamna, iar mintea a mii de oameni este atât de absorbită de lucruri nereligioase, fără valoare, încât nu există loc în minte pentru o lectură sănătoasă. Cuvântul lui Dumnezeu și tot ce l-ar ridica pe om din degradarea lui sunt lăsate la o parte cu indiferență.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu conține adevărul, iar toți cei care susțin adevărul lui Dumnezeu pentru acest timp își fac lucrarea pentru acum

și pentru veșnicie. Cei care aduc Cuvântul lui Dumnezeu în minte și inimă iau poziție în mod distinct de partea lui Dumnezeu și a cerului. Ei vor sta inimă lângă inimă și mână în mână în apărarea a ceea ce este sfânt și curat, a ceea ce va rezista testului veacurilor. Cei care susțin rătăcirea prin cuvânt, prin scris și glas și prin oprimarea celor care sunt legați de adevăr, sunt aliniați de cealaltă parte, împreună cu primul mare apostat și oamenii răi care sunt agenții săi. Cuvântul declară despre ei că „vor merge din rău în mai rău, înșelând și fiind înșelați”. Și, în una dintre aceste două tabere, oamenii vor lucra până la sfârșit.

Toate puterile noastre îi aparțin lui Dumnezeu. Sunt ale Lui prin creațiune și prin răscumpărare. Dumnezeu i-a dat fiecăruia măsura sa de putere și El Se așteaptă ca fiecare să o folosească de partea adevărului. În felul acesta trebuie să lumineze. Creștinul trebuie să stea cu un interes neîmpărțit de partea Domnului. „Acum... rămân... credința, nădejdea și dragostea.” Credința privește prin dificultățile descurajante și se prinde de ceea ce este nevăzut, chiar de Atotputernicie, de aceea nu poate fi înșelată. Credința, speranța și dragostea sunt surori, iar faptele lor se îmbină perfect pentru a străluci în mijlocul întinericului moral al lumii. Copiii și tinerii trebuie instruiți, iar cei ignoranți trebuie învățați prin efort răbdător să cunoască ce este adevărul. Acesta trebuie să le fie predat punct cu punct. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 131

„Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Corinteni 13:13). În viața lui Hristos, această dragoste și-a găsit expresia perfectă. El ne-a iubit în păcatul și degradarea noastră. El a ajuns până la adâncimile durerii pentru a-i ridica de acolo pe fiii și fiicele Sale de pe pământ care s-au rătăcit. Răbdarea Lui nu a obosit, nici zelul Lui nu a scăzut. Valurile milei, respinse de inimile mândre, nepocăite și nerecunoscătoare, s-au întors mereu într-un val mai puternic de dragoste.

Cel care e constrâns de dragostea lui Hristos merge printre semenii lui ca să-i ajute pe cei neajutorați, să-i încurajeze pe cei descurajați, să le arate păcătoșilor idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi și să-i conducă la Cel care este singurul în măsură să-i facă în stare să atingă acest ideal. – *În locurile cerești*, p. 234

Puterea învierii lui Hristos

Sabat după-amiază, 15 august

Când creștinul se supune ritualului solemn al botezului, cele trei Puteri supreme din univers – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – Își manifestă aprobarea față de acest act, angajându-Se să Își exercite puterea în favoarea lui, atâta timp cât el se va strădui să-L onoreze pe Dumnezeu. El este îngropat în apă ca o asemănare cu moartea lui Hristos și este ridicat de acolo ca simbol al învierii Sale. ...

Cele trei mari Puteri ale cerului Se angajează să-i ofere creștinului tot ajutorul de care are nevoie. Duhul îi schimbă inima de piatră în inimă de carne. Și, împărtășindu-se din Cuvântul lui Dumnezeu, creștinii obțin o experiență care imită modelul divin. Când Hristos locuiește în inimă prin credință, creștinul este templul lui Dumnezeu. Hristos nu rămâne în inima păcătosului, ci în inima celui care se supune influenței cerești.

Lumina care strălucește din viața adevăratului creștin este o mărturie despre unirea sa cu Hristos. Eul este ascuns, iar Hristos este revelat. ... „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2). Atunci cei a căror viață a fost ascunsă în Hristos, cei care pe acest pământ au luptat lupta cea bună a credinței vor străluci cu slava Mântuitorului în Împărăția lui Dumnezeu.

Fratele meu, sora mea, scopul lui Dumnezeu pentru voi este să duceți o viață care să-i facă pe alții mai buni, o viață care să arate că Hristos, nădejdea slavei, a luat chip în voi. Scopul Lui este ca voi să puteți spune împreună cu apostolul Pavel: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). În deplină mulțumire, rămânând în dragostea lui Hristos, având încredere că

Răscumpărătorul și Dătătorul vieții va lucra pentru voi mântuirea voastră, pe măsură ce vă veți apropia tot mai mult de El, veți ști ce înseamnă să rămâi în picioare înaintea Celui Nevăzut. ... Satisfacția oferită de Hristos este un dar care valorează infinit mai mult decât aurul, argintul și pietrele prețioase. ...

Viața noastră este curată numai atunci când suntem sub controlul lui Dumnezeu și este fericită numai atunci când avem o relație strânsă cu El. Strălucirea pe care o au cei care au dobândit cea mai bogată experiență nu este altceva decât reflectarea luminii Soarelui Neprihănirii. Cel care trăiește cel mai aproape de Isus strălucește cel mai puternic. – *Asemenea lui Hristos*, p. 107

Duminică, 16 august

Proclamarea învierii lui Hristos

Întâmplările din viața lui Hristos, moartea și învierea Sa, profețiile care arătau spre aceste evenimente, tainele planului de mântuire, puterea lui Isus pentru iertarea păcatelor – la toate aceste lucruri ei fuseseră martori și trebuiau să le facă cunoscute lumii. Ei trebuiau să vestească Evanghelia păcii și mântuirii prin pocăință și puterea Mântuitorului.

Înainte de înălțarea Sa la cer, Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi o însărcinare, spunându-le că ei urmau să fie executorii testamentari prin care El lăsa lumii comorile vieții veșnice. „Voi ați fost martorii vieții Mele de sacrificiu în favoarea lumii”, le-a spus El. „Ați văzut strădaniile Mele pentru Israel. Și, cu toate că poporul Meu nu a voit să vină la Mine ca să poată avea viață, deși preoții și conducătorii au făcut cu Mine ce le-a plăcut, deși M-au lepădat, ei vor mai avea încă o ocazie de a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu. Voi ați văzut că pe toți cei care vin la Mine, mărturisindu-și păcatele, Eu îi primesc bucuros. Pe cel care vine la Mine, cu niciun chip nu-l voi da afară. Vouă, ucenicilor Mei, vă încredințez această solie a îndurării. Ea trebuie să fie dusă atât la iudei, cât și la neamuri – mai întâi la Israel și apoi tuturor neamurilor, limbilor și popoarelor. Toți care cred trebuie să fie strânși într-o biserică.”

Însărcinarea Evangheliei este marele hrisov misionar al Împărăției lui Hristos. Ucenicii urmau să lucreze cu sânguință pentru suflute, adresând invitația harului. Nu trebuiau să aștepte ca oamenii să vină la ei, ci ei trebuiau să meargă la oameni cu solia lor.

Ucenicii aveau să ducă mai departe lucrarea lor în Numele lui Hristos. Fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor trebuiau să îndrepte atenția asupra Numelui Său, care are acea putere vitală prin care păcătoșii pot fi mântuiți. Credința lor trebuia să se concentreze în El, care este izvorul îndurării și al puterii. În Numele Său, ei trebuiau să prezinte cererile lor Tatălui și să primească răspuns. Ei trebuiau să boteze în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Numele lui Hristos trebuia să constituie parola, cuvântul lor de ordine, semnul prin care să fie deosebiți, legătura unirii lor, autoritatea activității lor, cum și izvorul succesului lor. Nimic nu avea să fie recunoscut în Împărăția Sa, dacă nu purta Numele Său și semnătura Sa. – *Faptele apostolilor*, p. 27, 28

Luni, 17 august

Hristos cel înviat, singura speranță

Ne-a fost pusă înaintea speranța, chiar speranța vieții veșnice. Nimic altceva decât această binecuvântare pentru noi nu-L va satisface pe Mântuitorul nostru, dar este datoria noastră să ne prindem strâns de această speranță prin credința în Cel care a făcut făgăduința. Ne putem aștepta să suferim, pentru că aceia care sunt părtași cu El la suferințele Lui vor fi părtași cu El și la slava Sa. El a cumpărat iertarea și nemuirea pentru omul păcătos și pieritor, dar este datoria noastră să primim aceste daruri prin credință. Crezând în El, avem această speranță ca o ancoră a sufletului, o nădejde tare și de neclintit. Trebuie să înțelegem că putem avea încredere că vom putea fi plăcuți înaintea lui Dumnezeu nu numai în această lume, ci și în lumea cerească, deoarece El a plătit un preț atât de mare pentru mântuirea noastră. Credința în ispășirea și în mijlocirea lui Hristos ne va menține tari și neclintiți în mijlocul ispitelor care vin peste noi în biserica luptătoare. Să privim la speranța glorioasă care ne este pusă înaintea și, prin credință, să ne prindem de ea. ...

Noi nu câștigăm cerul prin meritele noastre, ci prin meritele lui Isus Hristos. ... Să nu vă puneți speranța în voi înșivă, ci în Cel care a intrat dincolo de perdeaua dinăuntru. Vorbiți între voi despre fericita noastră nădejde și arătarea slavei Domnului nostru Isus Hristos.

Este adevărat că suntem expuși unui mare pericol moral, este adevărat că suntem în pericolul de a fi corupți. Dar acest pericol ne

amenință doar atunci când ne încredem în noi înșine și nu privim mai sus decât eforturile noastre omenești. Dacă facem așa, vom naufragia în cele ale credinței. ...

Speranța noastră de viață veșnică este în Hristos. ... Speranța noastră este ca o ancoră pentru suflet, o ancoră tare și neclintită care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul templului, căci sufletul zdruncinat de furtună devine părtaș naturii divine. El este ancorat în Hristos. În mijlocul valurilor furioase ale ispitei, el nu va fi zdrobit de stânci sau tras în vârtej. Corabia lui va trece peste valurile furtunii. – *That I May Know Him*, p. 79

Își vor ține membrii bisericii noastre ochii ațintiți asupra unui Mântuitor răstignit și înviat, în care sunt concentrate speranțele lor de viață veșnică? Acesta este mesajul nostru, argumentul nostru, doctrina noastră, avertismul nostru pentru cei nepocăiți, încurajarea noastră pentru cei întristați, speranța pentru fiecare credincios. Dacă reușim să trezim în mintea oamenilor un interes care să-i facă să-și ațintească privirea asupra lui Hristos, putem să ne retragem și să-i încurajăm să continue să privească țință la Mielul lui Dumnezeu. ... Cel a cărui privire este îndreptată spre Isus va renunța la tot. Va fi mort față de egoism. Va crede în tot Cuvântul lui Dumnezeu, care este înălțat atât de glorios și de minunat în Hristos. – *Maranatha*, p. 99

Marti, 18 august

Hristos, primul rod

În timpul lucrării Sale pe pământ, Isus a readus la viață morți. El i-a înviat pe fiul văduvei din Nain, pe fiica lui Iair și pe Lazăr. Dar aceștia nu au fost îmbrăcați în nemurire. După ce au înviat, au continuat să fie supuși morții și degradării. Dar cei care au ieșit din mormânt la învierea lui Hristos au fost înviați pentru viață veșnică. Ei au fost mulțimea de captivi care s-au înălțat împreună cu El ca trofee ale biruinței Sale asupra morții și a mormântului. ...

Aceștia au intrat în cetate și s-au arătat multora, declarând: „Hristos a înviat din morți și noi am înviat împreună cu El.” Unii au fost îngroziți când i-au văzut. Ei erau cea mai incontestabilă dovadă nu numai a propriei învieri, ci și a învierii Răscumpărătorului crucificat. După învierea Sa, Hristos nu S-a arătat nimănui în afară de

urmașii Săi, dar nu era necesară o mărturie cu privire la învierea Sa. Ea a venit din diverse surse, [inclusiv] de la cei cinci sute care s-au adunat în Galileea pentru a-L vedea pe Domnul lor înviat. Această mărturie nu a putut fi oprită. Faptele sacre ale învierii lui Hristos au fost immortalizate. Cei care fuseseră înviați au fost prezentați ca trofee universului ceresc – mostre ale învierii tuturor celor care Îl primesc pe Isus Hristos ca Mântuitor personal și cred în El. Ei erau un simbol al învierii finale a celor drepti. Aceeași putere care L-a înviat pe Hristos din morți va ridica biserica Sa, ca mireasă a Sa, și o va glorifica, împreună cu Hristos, mai presus de toate domniile, mai presus de toate puterile, mai presus de orice nume care este numit, nu numai în această lume, ci și în curțile cerești, în lumea de sus. ...

Hristos a fost pârga celor adormiți. Chiar această scenă, învierea lui Hristos din morți, era celebrată în simbol de către evrei la una dintre sărbătorile lor sfinte... Ei veneau la templu când se strângeau cele dintâi roade și aveau o sărbătoare de mulțumire. Cele dintâi roade, pârga recoltei, erau dedicate în mod sacru Domnului. ...

În timp ce Hristos Se înălța la cer, binecuvântându-Și ucenicii, o armată de îngeri L-a înconjurat ca un nor. Hristos ia cu Sine mulțimea captivilor înviați ca trofeu al Său. El Însuși va aduce înaintea Tatălui cele dintâi roade dintre cei adormiți, ca să-i prezinte lui Dumnezeu ca pe o asigurare că El este biruitor asupra morții și a mormântului. – *Hristos Biruitorul*, p. 286

Hristos a înviat din morți ca pârgă a celor adormiți. El a fost antitipul snopului legănat, iar învierea Lui a avut loc chiar în ziua în care snopul legănat urma să fie prezentat înaintea Domnului. Această ceremonie simbolică fusese adusă la îndeplinire timp de mai bine de o mie de ani. Din lanurile de secerat erau adunate primele spice de grâu copt, iar când oamenii mergeau la Ierusalim pentru Paște, snopul acesta era legănat ca jertfă de mulțumire înaintea Domnului. Abia după ce snopul era adus înaintea Domnului, putea fi pusă secera în lan și grâul putea fi adunat în snopi. Snopul dedicat lui Dumnezeu reprezenta recolta. Așadar, Hristos, pârga, reprezenta marea recoltă spirituală care trebuia adunată pentru Împărăția lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul și garanția învierii tuturor celor drepti care au murit. – *The Faith I Live By*, p. 180

Miercuri, 18 august

Trupul înviat

Învierea lui Isus a fost o mostră a învierii finale a tuturor celor care dorm în El. Trupul înviat al Mântuitorului, comportamentul Său, glasul Său, toate le erau familiare urmașilor Săi. În același fel vor învia cei care dorm în Isus. Îi vom recunoaște pe prietenii noștri așa cum L-au recunoscut ucenicii pe Isus. Chiar dacă s-ar putea să fi fost diformi, bolnavi sau desfigurați în această viață muritoare, totuși, în trupul lor înviat și glorificat, identitatea lor individuală va fi perfect păstrată și, în fețele ce vor radia de lumina care strălucește de pe fața lui Isus, vom recunoaște trăsăturile celor pe care îi iubim.

La a doua Sa venire, toți morții scumpi Lui Îi vor auzi glasul și vor ieși din mormânt la o viață glorioasă și nemuritoare. Aceași putere care L-a înviat pe Hristos din morți va învia biserica Sa și o va glorifica împreună cu El, mai presus de toate domniile, mai presus de toate puterile, mai presus de orice nume care este numit, nu numai în această lume, ci și în lumea viitoare. El ne va primi cu onoare. Ni se va da o cunună de slavă care nu se va veșteji. – *The Faith I Live By*, p. 180

Identitatea noastră personală este păstrată la înviere, deși nu sunt aceleași particule de materie sau substanță materială care au intrat în mormânt. Lucrările minunate ale lui Dumnezeu sunt un mister pentru om. Spiritul, caracterul omului, este înapoiat lui Dumnezeu, pentru a fi păstrat acolo. La înviere, fiecare om va avea propriul său caracter. La timpul Său, Dumnezeu îi va chema pe cei morți afară din morminte, dându-le din nou suflarea vieții și poruncind oaselor uscate să trăiască. Aceași formă va ieși la din mormânt, dar va fi liberă de boli și de orice defect. Trăiește din nou purtând aceeași individualitate de trăsături, astfel încât prietenul îl va recunoaște pe prieten. Nu există nicio lege a lui Dumnezeu în natură care să arate că Dumnezeu dă înapoi aceleași particule de materie care alcătuiau trupul înainte de moarte. Dumnezeu va da morților drepti un trup după voia Sa.

Pavel ilustrează acest subiect prin bobul de grâu semănat în câmp. Bobul plantat se descompune, dar iese o plantă nouă. Substanța naturală din bobul care se descompune nu mai învie niciodată așa cum a fost înainte, ci Dumnezeu îi dă un trup după cum Îi place Lui. Un material mult mai fin va alcătui trupul uman, căci este o făptură nouă, o naștere nouă. Este semănat un trup firesc, și învie un trup spiritual.

El [credinciosul] poate muri, așa cum a murit Hristos, dar viața Mântuitorului este în el. Viața lui este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. „Eu am venit ca... să aibă viață” spune Isus, „și să o aibă din belșug.” El continuă marele proces prin care credincioșii sunt făcuți una cu El în această viață, pentru a fi una cu El pentru toată veșnicia. ...

În ziua de pe urmă, El îi va învia ca parte din El Însuși. ... Hristos a devenit una cu noi pentru ca noi să putem deveni una cu El în divinitate. – *Maranatha*, p. 301

Joi, 20 august

Victoria finală asupra morții

Glasul Fiului lui Dumnezeu îi cheamă la viață pe sfinții adormiți. ... Ei vin din închisoarea morții îmbrăcați cu slavă nemuritoare, strigând: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:55). ...

Drepții care sunt în viață vor fi transformați „într-o clipă, într-o clipeală din ochi”. La glasul lui Dumnezeu, ei au fost proslăviți, acum sunt făcuți nemuritori și, împreună cu sfinții înviați, sunt ridicați pentru a-L întâlni pe Domnul lor în văzduh. ...

Înainte de a intra în cetatea lui Dumnezeu, Mântuitorul le înmânează urmașilor Săi emblemele victoriei și îi investește cu însemnele demnității lor regale. ... Pe capul învingătorilor, Isus pune, cu propria mână, o coroană de glorie, care a fost pregătită pentru fiecare și pe care este scris numele lor cel nou (Apocalipsa 2:17), alături de: „Sfințenie Domnului”. În mâna fiecăruia sunt puse ramura de palmier a biruitorului și o harpă strălucitoare. Apoi, când îngerii conducători dau tonul, toate mâinile ating cu măiestrie coardele harpelor, producând o muzică dulce, cu acorduri melodioase și bogate. O fericire de nedescris cuprinde toate inimile și toate vocile se înalță în laudă plină de recunoștință. ...

În fața mulțimii celor răscumparați este cetatea sfântă. Isus deschide larg porțile de mărgăritar, iar cei care au păzit adevărul intră prin ele în cetate. ... Apoi se aude din nou acea voce, mai bogată decât orice muzică auzită vreodată de o ureche muritoare, spunând: „Lupta voastră s-a sfârșit.” „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:34).

Acum se împlinește rugăciunea Mântuitorului pentru ucenicii Săi: „Vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17:24). Hristos îi prezintă Tatălui pe cei pe care i-a răscumpărat prin sângele Său, „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24). ... O, minuni ale iubirii răscum-părătoare! Ce fericit va fi momentul în care Tatăl Infinit, privind la cei răscumparați, va vedea în ei chipul Său! – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 357

Isus vine, dar nu cum a venit prima dată, ca un prunc în Betleem, nu cum a intrat călare pe măgăruș în Ierusalim, când ucenicii L-au lă-udat pe Dumnezeu cu glas tare și au strigat „Osana”, ci în slava Tatălui și având ca suită toți îngerii sfinți, care Îl însoțesc în drumul Său spre pământ. Tot cerul va fi golit de îngeri, în timp ce sfinții care așteaptă Îl vor căuta și se vor uita spre cer, așa cum se uitau bărbații galileeni când El S-a înălțat de pe Muntele Măslinilor. Atunci, numai cei care sunt sfinți, cei care au urmat în toate Modelul cel blând și smerit cu inima vor exclama cu o bucurie neasemuită în timp ce-L privesc: „Iată, Acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mân-tui!” Și ei vor fi transformați „într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță” – acea trâmbiță care îi trezește pe sfinții care dorm și îi cheamă din paturile lor de țărână, îmbrăcați în nemurire slăvită și strigând: „Biruință! Biruință asupra morții și mormântului!” Sfinții transformați sunt apoi luați împreună cu îngerii pentru a-L în-tâmpina pe Domnul în văzduh, ca să nu mai fie despărțiți niciodată de Cel pe care L-au iubit. – *Scrieri timpurii*, p. 110

Vineri, 21 august

Studiu suplimentar

Hristos Biruitorul, „Primele roade ale biruinței asupra morții”, 6 oc-tombrie, p. 286.

O slujire din dragoste

Sabat după-amiază, 22 august

„Uitați-vă cu băgare de seamă la crinii de pe câmp.” Fiecare floare care își deschide petalele în fața razelor strălucitoare și calde ale soarelui se supune acelorași legi mărețe care călăuzesc stelele cerului. Și cât de simplă, de frumoasă și de plăcută este viața lor! Prin flori, Dumnezeu dorește să ne atragă atenția asupra frumuseții unui caracter care se aseamănă cu acela al lui Hristos. Cel care a înzestrat florile cu o asemenea frumusețe dorește mult mai mult să înveșmânteze sufletul nostru cu frumusețea caracterului lui Hristos.

„Uitați-vă”, a spus Domnul Isus, „cum cresc crinii”, cum răsar din pământul rece și negru și din noroiul albiei râului plantele care înfloresc, răspândindu-și parfumul plăcut. Cine și-ar putea imagina că, din bulbul aspru și brun, s-ar putea dezvolta o plantă nebănuț de frumoasă? Când viața dată de Dumnezeu, care este ascunsă în interiorul bulbului, de deschide la chemarea divină prin stropii de ploaie și prin razele calde ale soarelui, oamenii sunt uimiți când văd farmecul și frumusețea ei. Tot astfel, viața de la Dumnezeu se va dezvălui în sufletul fiecărui om care se va supune lucrării harului Său. Iar harul Său le este dăruit tuturor în mod gratuit, împreună cu toate binecuvântările lui, așa cum sunt dăruite ploaia și soarele. Cuvântul lui Dumnezeu a creat florile și același Cuvânt va rodi în voi darurile Duhului Său.

Legea lui Dumnezeu este legea iubirii. El v-a înconjurat cu frumusețe ca să vă învețe că nu trăiți pe pământ doar ca să vă osteniți pentru voi înșivă, să săpați și să zidiți, să trudiți și să alergați, ci pentru a face ca viața voastră să fie luminoasă și fericită, plină de voieșie și frumoasă prin răspândirea dragostei lui Hristos – asemenea florilor menite să aducă fericirea în viața altora prin lucrarea iubirii.

Tați și mame, îndrumați-i pe copiii voștri să învețe de la flori! Mergeți cu ei în grădină, pe câmp și sub pomii înveșmântați în frunze

și învățați-i să descopere în natură mesajul iubirii lui Dumnezeu. Faceți-i ca, privind păsările, florile și pomii, să se gândească la Dumnezeu. Ajutați-i să vadă în fiecare lucru frumos și plăcut o expresie a iubirii lui Dumnezeu față de ei. Recomandați-le religia voastră prin aspectele ei frumoase. Legea bunătății să fie pe buzele voastre.

Învățați-i pe copii că, datorită mării iubiri a lui Dumnezeu, firea lor poate fi schimbată și adusă în armonie cu El. Arătați-le că Dumnezeu dorește ca viața lor să fie la fel de frumoasă ca florile grațioase. Când culeg florile delicate, spuneți-le că Acela care a creat florile este mai frumos decât ele. În felul acesta, inimile lor se vor prinde de Dumnezeu ca vița de arac. Isus, Cel „plin de farmec”, va deveni pentru ei un prieten apropiat și un tovarăș zilnic, iar viața lor va fi schimbată după chipul purității Sale. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 97, 98

Duminică, 23 august

Recunoștință

Dumnezeu dorește de la copiii Săi ascultători să-I ceară binecuvântarea și să vină înaintea Lui cu laudă și mulțumire. Dumnezeu este Izvorul vieții și al puterii. ... El a făcut pentru poporul Său ales lucruri care ar trebui să inspire fiecare inimă cu recunoștință și faptul că I se aduce atât de puțină laudă Îl întristează. El dorește o manifestare mai vie din partea poporului Său, care să arate că știe că are motive adevărate de bucurie și de fericire.

Intervențiile lui Dumnezeu în favoarea poporului Său ar trebui repetate ades. Câte semne de marcaj au fost puse de Domnul în felul Său de a Se purta cu Israel în vechime! Pentru ca ei să nu uite istoria trecutului, El i-a poruncit lui Moise să pună aceste evenimente în cântări, pentru ca părinții să îi poată învăța pe copiii lor. ... Pentru poporul Său din această generație, Domnul a lucrat ca un Dumnezeu făcător de minuni. Istoria trecută a cauzei lui Dumnezeu trebuie adusă cât mai adesea înaintea poporului Său, tineri și bătrâni. Trebuie să ne amintim adesea de bunătatea lui Dumnezeu și să-L lăudăm pentru lucrările Sale minunate. ...

Biserica lui Dumnezeu de aici, de pe pământ, este una cu biserica lui Dumnezeu de sus. Credincioșii de pe pământ și ființele din cer care nu au căzut niciodată constituie o singură biserică. Fiecare ființă cerească are un mare interes față de întâlnirile sfinților de pe pământ

care se adună pentru a se închina lui Dumnezeu. În curtea dinăuntru, a cerului, îngerii ascultă mărturia martorilor lui Hristos din curtea din afară, de pe pământ, iar lauda și mulțumirea închinătorilor de jos sunt preluate în imnul ceresc și atunci lauda și bucuria fac să răsunе curțile cerești pentru că Hristos nu a murit în zadar pentru fiii căzuți ai lui Adam. În timp ce îngerii beau din izvorul apelor vii, sfinții de pe pământ beau din undele curate care izvorăsc din tron, râurile care înveselesc cetatea Dumnezeului nostru. O, dacă ne-am putea da seama cu toții cât de aproape este cerul de pământ! ... În fiecare adunare a sfinților de pe pământ sunt prezenți îngeri ai lui Dumnezeu care ascultă mărturiile, cântările și rugăciunile. Să ne amintim că laudelor noastre li se alătură corurile oștirii îngerești de sus. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 75

Exprimați-vă lauda și recunoștința prin cântări! Când suntem ispitiți, în loc să dăm glas simțămintelor noastre, să înălțăm prin credință o cântare de recunoștință către Dumnezeu! ...

Cântecul este o armă care poate fi întotdeauna folosită împotriva descurajării. Când ne deschidem astfel inima înaintea razelor de lumină ale prezenței Mântuitorului, vom avea sănătate și binecuvântarea Sa.

„«Lăudați pe Domnul, căci este bun,

Căci în veac ține îndurarea Lui!»

Așa să zică cei răscumpărați de Domnul,

Pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului.”...

„Mulțumiți pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” (1 Tesaloniceni 5:18).

Această poruncă este o asigurare că și lucrurile care par să ne stea împotrivă vor lucra spre binele nostru. Dumnezeu nu ne-ar îndemna să fim mulțumitori pentru ceva ce ne-ar face rău. – *Divina vindecare*, p. 254, 255

Luni, 24 august

Sfințenie și curăție

Conștiința noastră trebuie curățită de faptele moarte pentru a sluji Dumnezeului celui viu. Sfințirea înseamnă a iubi în mod desăvârșit, a asculta în totul, înseamnă conformare deplină cu voința lui Dumnezeu.

Dacă viața noastră este conformă cu viața lui Hristos prin sfințirea minții, a sufletului și a trupului, exemplul nostru va avea o influență puternică asupra lumii. Nu suntem perfecți, dar este privilegiul nostru să ne detașăm cu totul de eu și de păcat și să mergem înainte spre desăvârșire. ...

Mari posibilități, realizări înalte și sfinte sunt puse la îndemâna tuturor celor care au o credință adevărată. Să ne ungem ochii cu alifie cerească, pentru a putea să discernem lucrurile minunate care sunt puse înaintea noastră. De ce nu îndeplinim cu stăruință această rugăciune, mergând înainte și în sus, ca să atingem standardul sfințeniei? Suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu și trebuie să lucrăm în armonie unii cu alții și cu Dumnezeu, „căci Dumnezeu este Acela care lucrează în... [noi] și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere”. ...

Domnul nu Se bucură să ne vadă slabi spiritual. „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” Avem de înfruntat conflicte și încercări, dar nu trebuie să renunțăm sau să ne descurajăm. ...

Dumnezeu poate fi onorat doar atunci când noi, cei care mărturisim că credem în El, devenim asemenea chipului Său. Noi trebuie să reprezentăm înaintea lumii frumusețea sfințeniei și nu vom intra pe porțile cetății lui Dumnezeu până nu ne vom desăvârși un caracter asemănător caracterului Domnului Hristos. Dacă, având încredere în Dumnezeu, ne străduim să ajungem la sfințire, o vom primi. Apoi, ca martori ai lui Hristos, trebuie să le facem cunoscut și altora ce a realizat harul lui Dumnezeu în noi. – *Our Father Cares*, p. 293

Cea mai mare îngrijorare pe care o putem avea este nesiguranța. Când primim binecuvântările lui Dumnezeu avem neprihănire și pace. Rodul neprihănirii este odihna și liniștea pe vecie. Trebuie să avem o simplitate ca de copil și o onestitate deplină. Avem nevoie de înțelepciunea care vine de sus. Experiența noastră creștină trebuie să fie însuflețită de evlavie, evlavia unei vieți după modelul ceresc. – *The Upward Look*, p. 99

Marți, 25 august

Schimbare de planuri, din dragoste

În acea vremea, au venit la Efes niște membri din familia lui Cloe, o familie creștină cu mare vază în Corint. Pavel i-a întrebat despre starea de lucruri și ei i-au spus că biserica era sfâșiata de dezbinări. Neînțelegerile care domneau când a fost Apolo la ei crescuseră foarte mult. Învățători falși îi îndemneau pe membri să disprețuiască învățăturile lui Pavel. Învățătura și rânduielile Evangheliei fuseseră denaturate. Mândria, idolatria și senzualitatea erau în continuă creștere printre aceia care fuseseră cândva zeloși în viețuirea creștină.

Când i-a fost înfățișat acest tablou, Pavel a văzut că temerile lui cele mai rele s-au adevărit mai mult decât se așteptase. Dar, din această cauză, el nu s-a lăsat stăpânit de gândul că lucrarea lui fusesese un eșec. Cu „multă mâhnire și strângere de inimă” și „cu ochii scăldați în lacrimi”, el a cerut sfat de la Dumnezeu. Bucuros ar fi vizitat de îndată Corintul, dacă aceasta ar fi fost calea cea mai înțeleaptă pe care s-o urmeze. El știa însă că, în situația aceea, credincioșii nu aveau să aibă niciun beneficiu de pe urma lucrării sale, iată de ce l-a trimis pe Tit, spre a pregăti calea pentru o vizită a sa ceva mai târziu. Apoi, lăsând la o parte orice simțământ personal față de umblarea acelor a căror purtare dezvăluia o așa ciudată stricăciune și păstrându-și sufletul alături de Dumnezeu, apostolul i-a scris bisericii din Corint una dintre cele mai bogate, mai instructive și mai puternice epistole ale sale.

Cu o remarcabilă limpezime, el a început să răspundă diferitelor întrebări ce-i fuseseră puse de biserică și să stabilească principii generale, care, dacă ar fi fost ascultate, i-ar fi condus pe credincioși la un nivel spiritual mai înalt. Ei erau în pericol și el nu putea suporta gândul de a scăpa prilejul ca, în acest moment critic, să ajungă la inimile lor. În mod credincios, el i-a avertizat despre pericolele care îi pândeau și i-a muștrat pentru păcatele lor. Din nou le-a îndreptat privirile spre Hristos și a căutat să aprindă iarăși flacăra devotamentului lor de la început.

Iubirea cea mare a apostolului față de biserica din Corint era descoperită în salutarea plină de iubire duioasă adresată bisericii. El le-a amintit de experiența întoarcerii lor de la idolatrie la închinarea și slujirea adevăratului Dumnezeu. El le-a adus aminte de darurile Duhului Sfânt pe care le primiseră și le-a arătat privilegiul pe care-l aveau

de a înainta mereu în viața creștină până ce vor fi ajuns la curăția și sfințenia lui Hristos. „În El ați fost îmbogățiți în toate privințele”, scria Pavel, „cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta, mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru, așa că nu duceți lipsă de niciun fel de dar în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos.” – *Faptele apostolilor*, p. 300, 301

Miercuri, 26 august

Iertare și apoi reafirmarea iubirii

Până când sfaturile date de Domnul Hristos nu au fost urmate cu credincioșie, niciun slujbaş al bisericii nu trebuie să sfătuiască, niciun comitet nu trebuie să recomande și nici biserica nu trebuie să voteze ca numele unui făcător de rele să fie îndepărtat din registrele bisericii. Când aceste sfaturi au fost urmate, biserica este curată înaintea lui Dumnezeu. Răul trebuie făcut cunoscut atunci așa cum este și trebuie îndepărtat ca să nu se răspândească. Trebuie păstrată sănătatea și curăția bisericii pentru ca ea să poată sta înaintea lui Dumnezeu nepătată, îmbrăcată în haina neprihănirii lui Hristos.

Dacă cel greșit se pocăiește și se supune disciplinei lui Hristos, trebuie să i se mai dea o șansă. Și chiar dacă nu se pocăiește, și chiar dacă stă în afara bisericii, slujbașii bisericii tot au de făcut o lucrare față de el. Ei trebuie să caute cu stăruință să-l câștige la pocăință. Și oricât de gravă ar fi fost fapta lui, dacă el răspunde eforturilor Duhului Sfânt și, mărturisind și părăsindu-și păcatul, dă dovadă de pocăință, trebuie să fie iertat și să i se spună din nou bun-venit în turmă. Frații trebuie să-l încurajeze pe calea cea dreaptă, tratându-l așa cum le-ar plăcea lor să fie tratați, dacă s-ar afla în locul lui și dacă ar fi ispitiți.

„Adevărat vă spun”, a continuat Domnul Hristos, „că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer” (versetul 18). Această declarație își menține forța de-a lungul veacurilor. Bisericii i-a fost dată puterea de a acționa în locul lui Hristos. Ea este instrumentul lui Dumnezeu pentru păstrarea ordinii și disciplinei în poporul Său. Dumnezeu i-a delegat bisericii puterea de a rezolva toate problemele legate de prosperitate, curăție și ordine în rândurile ei. Asupra ei stă răspunderea de a exclude dintre membri pe cei

care sunt nevrednici, pe cei care, prin comportamentul lor necreștinesc, aduc dezonoare adevărului. Tot ce face biserica în concordanță cu îndrumările date în Cuvântul lui Dumnezeu va fi ratificat în ceruri.

Probleme de mare însemnătate apar în biserică. Slujitorii lui Dumnezeu, rânduindu-se de El pentru a-l călăuzi pe poporul Său, după ce și-au făcut partea, trebuie să prezinte cazul înaintea bisericii, pentru ca să existe unitate în cadrul hotărârii luate.

Domnul dorește ca urmașii Lui să aibă mare grijă la felul cum se poartă unii cu alții. Ei trebuie să ridice, să refacă, să vindece. Însă în biserică nu trebuie să fie neglijată disciplina adevărată. Membrii trebuie să se considere ca niște copii la școală, care învață să-și formeze caractere demne de înalta lor chemare. În biserica de aici, de jos, copiii lui Dumnezeu trebuie să se pregătească pentru marea reu-nire cu biserica de sus. Cei care trăiesc în armonie cu Hristos aici, pe pământ, pot avea nădejdea unei vieți fără de sfârșit în familia celor răscumparați. – *Sfaturi pentru biserică*, p. 257, 258

Joi, 27 august

Biruința prin Hristos

„Rămâneți în Mine” sunt cuvinte cu o mare semnificație. A rămâne în Hristos înseamnă a avea o credință vie, serioasă și înviorătoare, care lucrează prin dragoste și curățește sufletul. Înseamnă o primire constantă a spiritului lui Hristos, o viață de predare fără rezerve în slujba Sa. Acolo unde există această unire, vor apărea faptele bune. Viața viței se va manifesta în roade parfumate pe mlădițe. Primirea continuă a harului lui Hristos vă va aduce binecuvântare și vă va face să fiți o binecuvântare, până când veți putea spune împreună cu Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20).

Unirea sacră cu Hristos îi va uni pe frați în cele mai duioase legături ale comuniunii creștine. Inimile lor vor fi atinse de o compasiune divină unul pentru altul. ... Răceala, dușmănia, luptele sunt complet deplasate printre ucenicii lui Hristos. Ei au primit aceeași credință. S-au unit pentru a-L sluji pe singurul Domn, pentru a suferi în aceeași luptă, pentru a lupta pentru același scop și pentru a triumfa în aceeași cauză. Ei au fost cumpărați cu același sânge prețios și au ieșit să predice același mesaj de mântuire. ...

Cei care își trag constant puterea de la Hristos vor avea Duhul Său. Nu vor fi neglijenți în cuvinte sau în comportament. Un simțământ continuu al prețului foarte mare plătit pentru mântuirea lor prin jertfa Fiului iubit al lui Dumnezeu se va odihni asupra sufletelor lor. Scenele de pe Calvar se vor prezenta minților lor ca niște evenimente recente și vii, iar inimile lor vor fi supuse și înduioșate de această minunată manifestare a iubirii lui Hristos față de ei. Îi vor privi pe ceilalți ca fiind răscumpărați cu sângele Său prețios, iar cei care sunt uniți cu El vor fi pentru ei nobili, înălțați și sfinți datorită acestei legături. Moartea lui Hristos pe Calvar ar trebui să ne conducă să prețuim sufletele așa cum le-a prețuit El. Iubirea Lui a mărit valoarea fiecăruia – bărbat, femeie sau copil. – *That I May Know Him*, p. 132

Experiența pe care am avut-o azi-noapte m-a impresionat foarte profund. Păream că-L am pe Hristos foarte aproape de mine. Am fost umplută de speranță, curaj, credință și dragoste pentru suflete. L-am implorat pe Dumnezeu să mă susțină, iar El m-a ridicat și m-a făcut să triumf în El. Știu că Domnul va lucra pentru poporul Său atunci când copiii Săi își vor curăți sufletele prin ascultarea de adevăr. Atunci întreaga ființă, trup, minte și suflet, va fi în armonie cu Dumnezeu. Iubindu-L pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, vom avea o libertate încununată de glorie.

„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). – *The Upward Look*, p. 241

Vineri, 28 august

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Noi suntem martori pentru Dumnezeu”, 24 septembrie, p. 274; *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, „O atmosferă dătătoare de viață”, 18 august, p. 238.

Slujirea creștină autentică

Sabat după-amiază, 29 august

A lucra pentru Domnul înseamnă a sluji și la aceasta suntem chemați cu toții. Oricine alege o viață de satisfacere de sine Îl dezonoarează pe Dumnezeu. Frații și surorile mele, vă dați voi seama că, în fiecare an, mii și mii de suflete pier în păcatele lor pentru că lumina adevărului nu a fost reflectată pe calea lor? ...

Avem de făcut o mare lucrare în lumea noastră. Oamenii nu vor fi convertiți prin darul limbilor, nici prin minuni, ci prin predicarea despre Hristos cel răstignit. De ce să amânăm efortul de a face lumea mai bună? De ce să așteptăm să aibă loc ceva nemaipomenit sau să ni se ofere un echipament costisitor? Oricât de umilă ar fi situația ta, oricât de modestă ar fi ocupația ta, dacă vei lucra în armonie cu învățăturile Mântuitorului, El Se va descoperi prin tine, iar influența ta va atrage suflete la El. El îi va onora pe cei blânzi și smeriți, care caută cu ardore să-I slujească. În tot ce facem, fie că lucrăm într-un magazin, la o fermă sau într-un birou, trebuie să ne străduim să salvăm suflete.

Trebuie să semănăm pretutindeni de-a lungul apelor, păstrându-ne sufletul în dragostea lui Dumnezeu, lucrând cât este ziuă și folosind mijloacele care ne-au fost încredințate pentru lucrarea Domnului. Tot ce găsește mâna noastră de făcut, să facem cu bucurie; orice sacrificiu suntem chemați să facem, să-l facem cu bucurie. Când vom semăna pretutindeni de-a lungul apelor, vom înțelege adevărul cuvintelor: „Cine seamănă mult, mult va secera.”

Noi datorim totul harului, harului suveran. Harul a făcut posibilă răscumpărarea noastră, refacerea noastră și înfierea noastră ca moștenitori împreună cu Isus Hristos. Harul acesta trebuie să le fie descoperit și altora. Mântuitorul îi ia pe cei pe care știe că se vor lăsa modelați și îi folosește pentru slava Numelui Său. El folosește

materialul pe care alții l-ar trece cu vederea și lucrează prin toți cei care I se vor preda Lui. El Se bucură să ia un material aparent fără speranță, pe cei pe care Satana i-a pervertit și prin care a lucrat, și să-i facă supuși ai harului Său. El Se bucură nespus să-i elibereze de suferință și de mânia care urmează să cadă asupra celor neascultători. El face din copiii Săi niște agenți prin care Își aduce la îndeplinire lucrarea, iar ei găsesc o răsplată prețioasă, chiar și în această viață, în succesul ei. Dar ce este aceasta în comparație cu bucuria pe care o vor avea în marea zi a dezvăluirilor finale? – *Asemenea lui Hristos*, p. 256

Duminică, 30 august

Roadele unei slujiri autentice

Când S-a așezat să Se odihnească la fântâna lui Iacov, Isus venea din Iudeea, unde lucrarea Lui adusese puține roade. ... Era obosit și slăbit, cu toate acestea, nu a neglijat ocazia de a-i vorbi unei singure femei, deși era o străină, fără legături cu Israel, și ducea în mod fâțiș o viață de păcat. În timp ce vorbea cu Isus, femeia a fost impresionată de cuvintele Lui. ... A simțit setea sufletului, pe care apele fântânii din Sihar n-o puteau stinge niciodată. Nimic din ceea ce întâlnise până aici nu o atrăsese către o țintă mai înaltă. Isus a convins-o că citea tainele vieții ei și, cu toate acestea, ea a simțit că îi este prieten, că este plin de milă și de iubire. În timp ce curăția prezenței Lui îi condamnă păcatul, El nu rostise niciun cuvânt de acuzare, dar îi vorbise de harul Lui care-i putea înnoi sufletul. ...

Lăsând vasul de apă, s-a întors în cetate, să le ducă vestea și altora. ... Cu inima prea plină de bucurie, ea s-a grăbit să le ducă și altora lumina prețioasă pe care o primise. „Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut”, le-a zis ea oamenilor din cetate. „Nu cumva este acesta Hristosul?” Cuvintele ei le-au atins inimile. Pe fața ei era o nouă expresie, întreaga ei înfățișare se schimbă. Voiau și ei să-L vadă pe Isus.

Îndată ce L-a găsit pe Mântuitorul, samariteanca i-a adus și pe alții la El. Ea s-a dovedit un misionar mai harnic chiar decât ucenicii. ... Gândurile lor erau ațintite asupra unei lucrări mari care trebuia să se facă în viitor. Nu vedeau că în jurul lor chiar era o recoltă care trebuia adunată. Dar, prin femeia pe care o disprețuiau, o întreagă cetate a fost adusă să Îl asculte pe Mântuitorul. ...

Femeia aceasta reprezintă lucrarea unei credințe practice în Hristos. Fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine dătător. – *Conflict and Courage*, p. 294

În timp ce lângă el se aflau doi ucenici, Ioan L-a văzut din nou pe Isus în mijlocul oamenilor. Fața profetului s-a luminat din nou de slava Celui Nevăzut, când a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu!” Cuvintele au mișcat inima ucenicilor. Ei nu le înțelegeau pe deplin. Ce însemna numele pe care I-l dăduse Ioan – „Mielul lui Dumnezeu”? Ioan nu explicase.

Lăsându-l pe Ioan, ei s-au dus să-L caute pe Isus. Unul dintre aceștia doi era Andrei, fratele lui Simon, iar celălalt era Ioan evanghelistul.

Aceștia au fost primii ucenici ai lui Hristos. Mânați de o putere căreia nu i se puteau împotrivi, ei au mers după Isus, nerăbdători să stea de vorbă cu El și cu toate acestea impresionați și tăcuți, pierduți în semnificația acestui gând care era peste puterea lor de înțelegere: „Este acesta Mesia?”

Isus știa că ucenicii merg după El. Ei erau primele roade ale lucrării Sale și în inima dumnezeiescului Învățător era bucurie când acești oameni au răspuns harului Său. Cu toate acestea, întorcându-Se, El a întrebat numai atât: „Ce căutați?” El voia să le lase libertatea de a se întoarce sau de a-și spune dorința.

De un singur lucru își dădeau ei seama. O singură persoană umplea gândurile lor. Ei au strigat: „Rabi, unde locuiești?” În cele câteva vorbe pe care le puteau schimba acolo, pe marginea drumului, ei nu puteau să primească ce doreau. Doreau să fie singuri cu Isus, să stea la picioarele Lui și să asculte cuvintele Lui. ...

Numai căința, credința și iubirea ajută unui suflet să poată primi înțelepciune din cer. Credința care lucrează prin iubire este cheia cunoștinței și oricine iubește „cunoaște pe Dumnezeu” (1 Ioan 4:7). – *Lift Him Up*, p. 168

Luni, 31 august

Suferință și glorie

Slavă Domnului că avem un Mare-Preot milos și bun, căruia Îi e milă de slăbiciunile noastre. Aici nu ne putem aștepta la odihnă. Nu, nu!

Calea spre cer este o cale pe care trebuie să ne purtăm crucea; drumul este drept și îngust, dar vom înainta pe el cu bucurie, știind că Împăratul slavei a pășit pe această cale înaintea noastră.

Nu ne vom plânge de asprimea cărării, ci vom fi urmași smeriți ai lui Isus, călcând pe urmele Lui. El a fost un Om al durerilor și obișnuit cu suferința. El S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Ne vom bucura în necaz și vom păstra în minte bucuria răsplătirii, „o greutate veșnică de slavă”.

Nu vom murmura din cauza încercărilor. Copiii scumpi ai lui Dumnezeu au trecut întotdeauna prin încercări, dar fiecare încercare trecută cu bine aici ne va face bogați în slavă. Îmi doresc cu ardoare experiența suferinței. Chiar dacă aș putea, nu aș merge fără să sufăr la cer, unde mă voi întâlni cu Isus, care a suferit atât de mult pentru noi ca să ne ofere o moștenire atât de bogată, și cu martirii care și-au dat viața pentru adevăr și pentru Isus. Nu, nu! Doresc să fiu făcută desăvârșită prin suferințe. Îmi doresc să iau parte cu Hristos la suferințele Sale, pentru că, în acest fel, știu că voi avea parte cu El și la slava Sa. Isus este modelul nostru. Să cercetăm cum putem face ca viața noastră să se asemene cât mai mult cu viața lui Hristos.

Sufletul meu strigă după Dumnezeul cel viu. Toată ființa mea tânjește după El. Oh, cât de mult îmi doresc să reflect perfect chipul Său minunat! Oh, cât de mult îmi doresc să fiu pe deplin consacrată Lui! Oh, cât de greu este pentru eul meu să moară! Ne putem bucura pe deplin în Mântuitorul nostru, în Cel care ne mântuiește de orice păcat. Putem să rămânem cu Dumnezeu în fiecare zi și putem spune: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”, și îmi dă, „după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.” Slava să fie a lui Dumnezeu. Eu știu că viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Vălul a fost dat la o parte. Am văzut răsplata bogată care îi așteaptă pe sfinți. Am gustat din bucuria lumii viitoare și lumea aceasta nu mi s-a mai părut frumoasă. Sentimentele mele, preocupările și speranțele mele, toate se leagă de cer. Mi-e dor să-L văd pe Împărat în frumusețea Sa, pe Acela pe care sufletul meu Îl iubește! Cer, dulce cer! Mi-e dor să ajung acolo, iar gândul că este atât de aproape mă face să aștept cu nerăbdare venirea lui Hristos. Slavă Domnului pentru fericita speranță de nemurire și viață veșnică, prin Isus Hristos!

– *Asemenea lui Hristos*, p. 350

Marți, 1 septembrie

Slujba împăcării centrată pe Hristos

Înaintea noastră, atât individual, cât și ca popor, stă o lucrare extrem de solemnă. Trebuie să ne pregătim zilnic inima și mintea pentru a fi pregătiți să îndeplinim scopurile lui Dumnezeu pentru noi. Pericolele zilelor din urmă sunt asupra noastră și, în acest moment, fiecare dintre noi își stabilește destinul pentru veșnicie. Fiecare trebuie să își formeze un caracter care să reziste testului judecății. Fiecare dintre noi trebuie să dea, în biserica în care ne aflăm, un exemplu de credință și de consacrare.

Pastorul care prezintă Cuvântul are menirea de a pregăti un popor care să reziste în vremurile de ispită în care trăim, iar membrii bisericii trebuie să coopereze în lucrarea de slujire, manifestând în viață principiile adevărului –nu va fi rostit niciun cuvânt și nu va fi făcută nicio faptă care să conducă pe căi false sau să creeze o stare de lucruri pe care Dumnezeu nu o poate aproba.

Mi-au fost arătate pericolele grave pe care le vom întâlni în aceste zile din urmă de primejdie și ispită. Singura noastră lumină și unicul ghid de încredere pentru acest timp este Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să luăm acest Cuvânt ca sfătuitor al nostru și să urmăm cu credință instrucțiunile lui, altfel vom descoperi că suntem controlați de propriile trăsături de caracter, iar în viața noastră se va vedea o lucrare egoistă care va fi o piedică, și nu o binecuvântare pentru semenii noștri. ...

Este datoria celor care sunt conducători și învățători ai fraților să-i instruiască pe membrii bisericii cum să lucreze în domeniul misionar și apoi să pună în aplicare marea, grandioasa lucrare de proclamare pe scară largă a acestui mesaj, care trebuie să trezească fiecare oraș nelucrat înainte de a veni criza, când, prin lucrarea agenților satanici, ușile deschise acum pentru mesajul îngerului al treilea vor fi închise. ...

Judecățile drepte ale lui Dumnezeu, cu greutatea deciziei lor finale, vin asupra țării. Nu zăboviți asupra bisericilor, repetându-le iar și iar oamenilor aceleași adevăruri, în timp ce orașele sunt lăsate în ignoranță și păcat, neavertizate și nelucrate. În curând, calea va fi închisă și aceste orașe vor fi închise pentru mesajul Evangheliei. Treziți-i pe membrii bisericii ca să se poată uni în a face o lucrare bine definită și plină de abnegație! ...

Lumea se pregătește pentru încheierea lucrării mesajului îngerului al treilea. Acum, adevărul trebuie să înainteze cu o putere pe care nu a cunoscut-o de ani de zile. Mesajul adevărului prezent trebuie proclamat pretutindeni. – *The Upward Look*, p. 274

Miercuri, 2 septembrie

Chemare la sfințenie

Hristos va înălța și va curăți mintea omului, purificând-o de toată zgura, ca el să poată aprecia cum se cuvine dragostea ce nu are egal.

Prin pocăință, credință și fapte bune, el poate desăvârși un caracter neprihănit și, prin meritele Domnului Hristos, el poate cere privilegiile pe care le au copiii lui Dumnezeu. Dacă sunt primite și cultivate în inimă, principiile adevărului divin ne vor duce la desăvârșire morală, un nivel la care noi nici nu îndrăzneam să credem că este posibil să ajungem. ... „Oricine are nădejdea aceasta în el se curățește, după cum El este curat.”

Sfințirea inimii și curăția vieții sunt cele mai mari teme ale învățăturii Domnului Hristos. În Predica de pe Munte, după ce a arătat ce trebuie făcut pentru a fi fericit, precum și ce nu trebuie făcut, El a spus: „Voi fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48). Desăvârșirea, sfințenia – nimic mai puțin decât aceasta nu le va da succes [credincioșilor] în trăirea principiilor pe care El li le-a dat. Fără această sfințenie, inima omului este egoistă, păcătoasă și stricată. Sfințenia îl va face pe cel ce o are să fie roditor și plin de tot felul de fapte bune. El nu va obosi niciodată în facerea de bine, nici nu va căuta să fie promovat, înălțat în această lume, ci va căuta să fie promovat de Maiestatea Cerului, atunci când El îi va înălța pe sfinții Săi pe tronul măririi Sale. Sfințenia inimii va da loc la acțiuni drepte.

După cum Dumnezeu este curat în sfera Lui, și omul trebuie să fie curat în sfera sa. Și el va fi curat dacă Hristos, nădejdea slavei, a luat chip în el, pentru că atunci el va imita viața Domnului Hristos și va reflecta caracterul Său.

Demnitatea princiară a caracterului creștin va străluci ca soarele și razele de lumină de la fața lui Hristos se vor reflecta asupra acelor care s-au curățit, așa cum El este curat.

Curăția inimii va duce la curăția vieții. – *Our Father Cares*, p. 13

Inimile noastre sunt rele și nu le putem schimba. ... Educația, cultura, exercitarea voinței, efortul omenesc – toate acestea au sfera lor de acțiune, dar aici sunt cu totul fără putere. Ele pot produce un comportament exterior corect, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru și o viață nouă primită de sus, înainte ca oamenii să poată fi întorși de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos. Numai harul Său poate să învieze puterile fără viață ale sufletului și să-l atragă pe om spre Dumnezeu și spre sfințire.

Niciun om nu primește sfințenia ca drept prin naștere sau ca dar de la vreo altă ființă umană. Sfințenia este darul lui Dumnezeu prin Hristos. Cei care Îl primesc pe Mântuitorul devin fii ai lui Dumnezeu. Ei sunt copiii Săi spirituali, născuți din nou, înnoiți în neprihănire și adevărată sfințenie. Mintea lor este schimbată. Ei înțeleg realitățile veșnice având o viziune mai clară. Sunt adoptați în familia lui Dumnezeu și devin asemenea chipului Său, transformați de Duhul Său din slavă în slavă. De la o iubire supremă pentru sine, ei ajung să aibă o iubire supremă pentru Dumnezeu și pentru Hristos. ... Acceptarea lui Hristos ca Mântuitor personal și urmarea exemplului Său de lepădare de sine constituie secretul sfințeniei. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 120

Joi, 3 septembrie

Mângâiere și bucurie

Noaptea trecută [1 decembrie] mi-a oferit o experiență minunată. Mi se părea că sunt la o adunare mare, unde era un mare număr de oameni – mulți credincioși și câțiva necredincioși. La un moment dat, auditoriul a fost împărțit în mai multe grupuri mici. Simțeam o povară deosebită și am făcut câteva remarci adresate câtorva care erau copleșiți de ispitele vrăjmașului. Ei cultivau idei care nu erau întemeiate, dar aveau să îi facă să respingă adevărul. Timpul acesta pe care-l trăim este o perioadă în care este foarte mare ispita de a da atenție unor sentimente greșite și sugestii ale unor duhuri înșelătoare și de a ne uni cu îngerii răii pentru a prezenta acele rătăcirii ca fiind adevăr prezent. Exista însă un mare interes pentru studiul Scripturii.

Simțeam o mare nevoie de a mă ruga și pericolul în care se aflau acele suflete apăsă ca o grea povară asupra sufletului meu. Mi-am

revărsat povara sufletului înaintea Domnului. L-am implorat cu toată ardoarea pe Domnul să zdrobească puterea vrăjmașului și să ne elibereze, să facă astfel ca mintea celor iubiți care sunt ispitiți să fie eliberată și adevărul prețios să strălucească în mijlocul întunericului moral. Mi-am prezentat rugăciunea înaintea Domnului ca El să vină în ajutorul poporului Său și să înalțe adevărul, pentru ca cei care nu îl cunosc să nu fie înșelați în această perioadă de mare pericol. Am prezentat înaintea Domnului marea noastră nevoie de ajutor special care să fie acordat poporului Său, potrivit cu planul Său care nu se schimbă, nevoia noastră ca El să lucreze pentru noi și să răspundă rugăciunilor noastre spre slava Numelui Său.

Mă ridicam sus și tot mai sus, implorându-L pe Dumnezeu să răspundă rugăciunilor noastre fierbinți ca adevărul Său să apară în acest moment în toată demnitatea, frumusețea și harul Său mântuitor. El Își făcuse adesea cunoscută dragostea Sa specială și puterea Sa deosebită și făcuse ca adevărul să apară în tăria și autoritatea sa, și L-am implorat ca El să facă din nou cunoscut adevărul Său curat și sfânt, neamestecat cu pleavă, ... am implorat și am simțit că Domnul S-a angajat să facă aceasta. Victoria a venit și m-am trezit strigând de bucurie că Domnul Și-a manifestat față de noi harul Său, adevărul Său și mântuirea Sa. Am aflat de la membrii familiei mele că mă rugasem cu voce tare în somn.

Bunătatea lui Dumnezeu și dragostea sa prețioasă față de mine mi-au dat mângâiere, putere și bucurie. Am simțit că aveam o nouă sursă de speranță și încurajare că El va aduce eliberare pentru suflete. ... Cuvântul lui Dumnezeu va fi întărit în vecii vecilor. – *The Upward Look*, p. 350

Vineri, 4 septembrie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Creștinii să meargă înainte și în sus”, 30 mai, p. 164; *În locurile cerești*, „Desăvârșiți în El”, 29 februarie, p. 66.

Administrarea resurselor și misiunea

Sabat după-amiază, 5 septembrie

În fiecare acțiune a vieții, adevăratul creștin este exact ceea ce își dorește ca cei din jurul său să creadă despre el. El este călăuzit de adevăr și de neprihănire. Nu urzește intrigi, de aceea nu are nimic de ascuns. Poate fi criticat, poate fi verificat, dar, prin toate acestea, integritatea sa neclintită strălucește ca aurul curat. Este un prieten și un binefăcător pentru toți cei cu care este în legătură și ei se pot baza pe el, pentru că este demn de încredere. Angajează el lucrători pentru a-i aduna recolta? Nu le oprește banii munciți cu greu. Are el mijloace de care nu are nevoie imediat? El împlinește nevoile fratelui său mai puțin privilegiat. Nu caută să-și mărească averea profitând de circumstanțele nefavorabile în care se află aproapele său. Acceptă doar prețul corect pentru ceea ce vinde. Dacă există defecte în articolele vândute, el îi spune deschis cumpărătorului, chiar dacă, procedând astfel, ar putea părea că lucrează împotriva propriilor interese bănești. ...

Satana știe foarte bine ce putere spre bine este viața unui om cu o integritate neclintită și depune toate eforturile pentru a-i împiedica pe oameni să trăiască o astfel de viață. El vine la ei cu ispite fascinante, promițându-le bogăție, poziție socială și onoare lumească, dacă vor renunța cât de puțin la principiile neprihănirii. Și are mult succes. ... Din trista istorie a multora care au căzut, aflăm care este pericolul prosperității. Nu cei care și-au pierdut bunurile sunt în cel mai mare pericol, ci cei care au obținut o avere. ... Se cere adesea să se facă rugăciuni pentru oamenii care trec prin încercări și suferință, și este corect. Dar cei aflați în prosperitate au mai multă nevoie de

rugăciunile slujitorilor lui Dumnezeu, pentru că ei sunt în pericolul mai mare de a-și pierde mântuirea. Prin valea umilinței, oamenii umblă în siguranță în timp ce se tem de Dumnezeu și își pun încrederea în El. Pe culmi, unde se aude lauda, este cea mai mare nevoie de ajutorul unei puteri speciale de sus. – *În locurile cerești*, p. 243

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie susținută prin zecimi și daruri de bunăvoie. Domnul cere acum mijloacele pe care le-a încredințat administratorilor Săi. Pentru ca lucrarea să nu fie împiedicată, să nu stagneze, ar trebui să existe un flux constant care să curgă în vistierie. Unora, Dumnezeu le-a încredințat bogății pământești pentru a fi păstrate în grija lor și pentru a-I fi returnate, pe măsură ce acestea sunt necesare pentru a duce mai departe lucrarea Sa pe pământ. El cere de la administratorii Săi o zeciuială credincioasă din tot venitul lor și, pe lângă zecime, cere și daruri de bunăvoie.

Domnul Isus nu cere nimic mai mult de la urmașii Săi decât a făcut El Însuși. Cei care practică abnegația și sacrificiul de sine pentru cauza lui Dumnezeu nu fac decât să-I urmeze exemplul. El Și-a lepădat haina regală și coroana și a renunțat la înalta Sa poziție de conducere. S-a făcut sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să putem intra în stăpânirea comorilor veșnice. El nu a renunțat doar la bogății, ci Și-a dat propria viață în altruism și sacrificiu de sine, pentru a putea îndepărta orice piedică din calea celor care caută să intre în Împărăția lui Dumnezeu. ...

Domnul Isus ne invită să devenim împreună-lucrători cu El. El este proprietarul și are drept asupra a tot ce posedăm. Acum, noi putem să ne arătăm dragostea pentru El, prin dorința de a ajuta în lucrarea Lui. – *The Upward Look*, p. 113

Duminică, 6 septembrie

Exemplul Domnului Isus

Cei care, la sfârșit, vor fi primiți în cer ca membri ai familiei regale trebuie să se dedice aici, trup, suflet și duh, în slujba Celui care a plătit prețul răscumpărării lor. Tot ce avem și suntem aparține Domnului. „Voi nu sunteți ai voștri”, declară apostolul. „Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:19,20). ...

Te-ai consacrat pe deplin Domnului? Te poate folosi El ca pe un vas de cinste? Îți îndeplinești cu credincioșie partea ta în cauza Lui? Dumnezeu i-a dat fiecărui om o lucrare de făcut. El așteaptă ca fiecare credincios să coopereze cu El în lucrarea de mântuire a sufletelor. Când cauza Lui suferă din lipsă de mijloace materiale, cum poate cineva să ceară o plată pentru serviciile sale și să refuze să-și ia crucea în fiecare zi de dragul lui Hristos și să se lepede de sine?

Împlinirea făgăduinței că vom fi împreună-moștenitori cu Hristos se bazează pe dispoziția noastră de a renunța la noi înșine. Când Hristos va lua în stăpânire Împărăția Sa, cei care L-au urmat pe acest pământ în lepădare de sine și sacrificiu vor primi răsplata vieții veșnice.

Chemarea lui Hristos la sacrificiu și predare fără rezerve înseamnă răstignirea eului. Pentru a asculta de această chemare, trebuie să avem o credință neclintită în El ca Exemplu perfect și să fim conștienți de faptul că noi suntem reprezentanții Săi înaintea lumii. Cei care lucrează pentru Hristos trebuie să lucreze așa cum a lucrat El. Ei trebuie să trăiască viața Lui. Chemarea Lui la o predare fără rezerve trebuie să fie privită ca fiind cel mai important lucru în viață. Ei nu trebuie să permită ca vreo relație sau vreun interes pământesc să-i împiedice să-I rămână cu totul credincioși și să-I slujească numai Lui. Cu sânguință și neobosit, ei trebuie să lucreze cu Dumnezeu pentru a salva sufletele care pier prin puterea ispitorului.

Cei care sunt astfel legați de Hristos învață continuu de la El, trecând prin etapele succesive de progres în experiența creștină. Asupra lor pot veni greutăți și nedumeriri, dar aceasta se întâmplă doar pentru ca ei să înțeleagă mai bine voia și calea lui Hristos. Ei se roagă și cred, iar prin exercitare, credința lor crește.

Deoarece, în natura Sa umană a trăit și a lucrat pe acest pământ, Hristos a spus: „Luați jugul Meu asupra voastră.” El a purtat constant jugul supunerii, înfruntând dificultățile pe care trebuie să le întâmpine omul, suportând încercările pe care acestea trebuie să le îndure. Vrajmașul ne va ataca permanent, așa cum L-a atacat pe Hristos, aducând asupra noastră ispite puternice. Dar, pentru fiecare, există o cale de scăpare. – *The Upward Look*, p. 235

Luni, 7 septembrie

Motivația

Viața Domnului Hristos a avut o influență nemărginită, care se întindea tot mai departe și Îl lega de Dumnezeu și de întreaga familie omenească. Prin Domnul Hristos, Dumnezeu a înzestrat omul cu o influență care îl face să-i fie imposibil să trăiască pentru sine. Fiecare dintre noi este în legătură cu semenii lui ca o parte a unui mare întreg care îi aparține lui Dumnezeu și toți avem obligații reciproce. Niciun om nu poate trăi independent de semenii lui, deoarece bunăstarea fiecăruia îi afectează pe ceilalți. Planul lui Dumnezeu este ca fiecare să se simtă important pentru bunăstarea altora și să caute să contribuie la fericirea lor. ...

Prin atmosfera care ne înconjoară, este afectat fiecare om cu care venim în contact, indiferent dacă este sau nu conștient de acest fapt. ...

Cuvintele și faptele noastre, îmbrăcămintea și comportamentul, chiar și expresia feței noastre au o anumită influență. ... Dacă, prin exemplul nostru, îi ajutăm pe alții în dezvoltarea principiilor bune, noi le dăm puterea de a face binele. La rândul lor, ei vor exercita aceeași influență asupra altora, iar aceștia, mai departe, asupra altora. Astfel, prin influența noastră, de care nu ne dăm seama, pot fi binecuvântați mii de oameni. ...

Caracterul este o putere. Mărturia tăcută a unei vieți credincioase, altruiste și evlavioase are o influență aproape irezistibilă. Prin faptul că manifestăm caracterul lui Hristos în viața noastră, noi cooperăm cu El în lucrarea de mântuire a oamenilor. Noi conlucrăm cu Domnul Hristos doar dezvăluind caracterul Său în viața noastră. Și, cu cât sfera noastră de influență este mai mare, cu atât putem face mai mult bine. Când cei care se declară slujitori ai lui Dumnezeu vor urma exemplul lui Hristos, punând în practică principiile Legii în viața de zi cu zi, și când fiecare faptă a lor va dovedi că Îl iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele lor ca pe ei înșiși, atunci biserica va avea puterea de a impresiona lumea.

Dar nu ar trebui să uităm niciodată că influența spre rău este la fel de puternică. A-ți pierde propriul suflet este ceva teribil, dar a provoca pierderea sufletelor altora este cu mult mai teribil. ... Numai harul lui Dumnezeu ne face capabili să folosim corect talantul influenței. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 231

Religia lui Isus Hristos lucrează o reformă în viață și în caracter. Adevăratul creștin caută constant harul care îi schimbă trăsăturile neplăcute ale caracterului său firesc. În loc să rostească cuvinte tăioase, dictatoriale, el va spune cuvintele de încurajare pe care le-ar rosti Hristos dacă ar fi în locul lui. El arată bunăvoință față de toți, nu numai față de puținii care l-ar putea lăuda și care apreciază foarte mult înțelepciunea lui. Din viața adevăratului creștin radiază puritatea și sfințenia descoperite în viața lui Hristos.

Creștinii trebuie să fie purtători de lumină în lume, luminând în întunericul păcatului și al nelegiurii. În împărăția acestei lumi, ei trebuie să înfrunte continuu domniile și puterile care îl au pe Satana drept conducător. Urmând exemplul lui Hristos de purtare a crucii și de lepădare de sine, cei care Îl primesc pe Hristos devin copii ai lui Dumnezeu. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Ei sunt învingători în lupta vieții, pentru că s-au îmbrăcat cu omul cel nou, „care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:10). – *The Upward Look*, p. 75

Marti, 8 septembrie

Planificarea

Cei care Îl primesc pe Hristos prin credință vor fi priviți de Cer ca niște perle prețioase pentru care negustorul a plătit un preț infinit, iar oamenii care Îl găsesc pe Hristos își vor da seama că au găsit o comoară cerească. Vor fi nerăbdători să vândă tot ce au pentru a cumpăra terenul care conține această comoară. Pe măsură ce contemplă dragostea lui Dumnezeu, pe măsură ce planul de mântuire li se deschide înaintea ochilor, pe măsură ce taina iubirii lui Hristos devine mai clară, pe măsură ce văd sacrificiul pe care El l-a făcut pentru ei, nu vor mai considera nimic prea scump ca să renunțe la acel lucru pentru Hristos. Cu cât se concentrează mai mult asupra minunatei iubiri a lui Dumnezeu, cu atât mai clară devine imensitatea ei, iar strălucirea slavei lui Dumnezeu devine prea glorioasă pentru vederea omului muritor.

Domnul Dumnezeu al cerurilor a adunat toate bogățiile universului și le-a pus jos pentru a cumpăra mărgăritarul de preț, omenirea pierdută. Tatăl a dat toate resursele divine în mâinile lui Hristos pentru

ca cele mai bogate binecuvântări ale cerului să poată fi revărsate asupra unei omeniri decăzute. Dumnezeu nu putea arăta o dragoste mai mare decât aceea pe care ne-a descoperit-o dându-L pe singurul Său Fiu acestei lumi. Acest dar i-a fost dat omului pentru a-l convinge că Dumnezeu nu a lăsat nimic nefăcut din ceea ce putea face, că nu există nimic reținut, ci tot cerul a fost revărsat într-un singur dar enorm. Fericirea prezentă și veșnică a omului constă în primirea iubirii lui Dumnezeu și în păzirea poruncilor Lui.

Hristos este Mântuitorul nostru. El este Cuvântul care S-a făcut trup și a locuit printre noi. El este izvorul în care putem fi spălați și curățiți de orice păcat. El este jertfa cea scumpă care a fost adusă pentru împăcarea omului cu Dumnezeu. Universul ceresc, lumile necăzute, lumea căzută și confederația răului nu pot spune că Dumnezeu ar fi putut să facă mai mult pentru mântuirea omului decât a făcut. Niciodată darul Său nu va putea fi întrecut, niciodată nu va putea să fie desfășurată o iubire mai mare și mai profundă. Calvarul reprezintă încoronarea lucrării Sale. ... Domnul dorește ca urmașii Săi să-L iubească și ei când văd și înțeleg iubirea Sa de Tată. – *Our High Calling*, p. 13

De fiecare dată când a împlinit cu bucurie și din toată inima planul divin referitor la binefacerea sistematică și la aducerea de daruri și jertfe, poporul lui Dumnezeu din orice perioadă a istoriei lumii a înțeles făgăduința neschimbătoare, potrivit căreia prosperitatea va însoți truda în aceeași măsură în care au fost respectate cerințele lui Dumnezeu. Când credincioșii au recunoscut cerințele lui Dumnezeu și s-au conformat, cinstindu-L cu averile lor, grânarele le-au fost mereu pline. – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 347

Miercuri, 9 septembrie

Atitudinea

Cuvintele psalmistului: „Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale, decât o mie de lucruri de aur și de argint” declară un lucru care este adevărat dintr-un punct de vedere care nu are de-a face cu religia. Ele afirmă un adevăr absolut și încă unul care este recunoscut în lumea afacerilor. Chiar și în această eră a pasiunii după bani, când competiția este acerbă și metodele atât de lipsite de scrupule,

este încă larg acceptat că, pentru un tânăr care își începe viața, integritatea de caracter, sânguința, cumpătarea, puritatea și calitatea de a fi econom constituie un capital mai bun decât orice sumă de bani, fără nimic altceva. ...

Ceea ce stă la temelia integrității în afaceri și a adevăratului succes este recunoașterea faptului că Dumnezeu este proprietar. Creatorul tuturor lucrurilor este adevăratul stăpân. Noi suntem administratorii Săi. Tot ce avem reprezintă un bun pe care ni l-a încredințat pentru a fi folosit conform îndrumărilor Lui.

Aceasta este o obligație a fiecărei ființe omenești. Ea are de-a face cu întreaga sferă a activității umane. Fie că recunoaștem, fie că nu recunoaștem, suntem totuși administratorii Lui, pentru că Dumnezeu ne-a dăruit talente și facilități și ne-a plasat în lume pentru a face o lucrare hotărâtă de El.

Fiecărui om i s-a încredințat „datoria lui” (Marcu 13:34), lucrarea pentru care îl fac capabil calitățile lui, lucrarea care va avea ca rezultat cel mai mare bine al lui și al semenilor săi și va aduce cea mai mare onoare lui Dumnezeu.

Astfel, activitatea sau chemarea noastră este o parte a marelui plan al lui Dumnezeu și, atâta vreme cât se desfășoară după voia Sa, El Însuși răspunde de rezultate. Fiind „împreună-lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9), partea noastră este să acceptăm cu credincioșie îndrumările Sale. În acest fel, nu mai există loc pentru griji pline de neliniște. Se cere hărnicie, loialitate, atenție, economie și discreție. Fiecare calitate trebuie exercitată la capacitatea ei maximă. Dar noi vom depinde nu de rezultatul încununat de succes al eforturilor noastre, ci de făgăduința lui Dumnezeu. Cuvântul care l-a hrănit pe Israel în pustie și l-a susținut pe Ilie în timpul foametei are aceeași putere și astăzi. „Nu vă îngrijorați dar zicând: «Ce vom mânca?» Sau: «Ce vom bea?»” (Matei 6:31). ...

Acela care le dă oamenilor puterea de a strânge avere a legat o obligație de acest dar. El pretinde o anumită parte din tot ceea ce dobândim. Zecimea este a Domnului. ... „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele” (Maleahi 3:10), aceasta este porunca lui Dumnezeu. Nu se face niciun apel la recunoștința sau generozitatea noastră. Aceasta nu este decât o chestiune de cinste. Zecimea este a Domnului, iar El ne îndeamnă să Îi dăm înapoi ce este al Său.

„Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Corinteni 4:2). Dacă cinstea este un principiu esențial al vieții de afaceri, nu ar trebui oare să ne recunoaștem obligația față de Dumnezeu – obligația care stă la baza tuturor celorlalte? – *Lift Him Up*, p. 304

Joi, 10 septembrie

Unitatea

Oriunde există viață există și spor, și creștere; în Împărăția lui Dumnezeu este un continuu schimb – primești și dăruiești, primești și dai înapoi Domnului ce este al Lui. Dumnezeu lucrează cu fiecare credincios adevărat, iar lumina și binecuvântările primite sunt din nou date și altora în lucrarea pe care o săvârșește credinciosul. În felul acesta, capacitatea de a primi crește. Pe măsură ce un om dă și altora din darurile cerești, el face loc pentru primirea unor torente proaspete de har și de adevăr, care să se reverse în suflet din Izvorul cel viu. El are parte de mai multă lumină, de mai multă cunoștință și binecuvântare. În lucrarea aceasta, care îi revine fiecărui membru al bisericii, constă viața și creșterea bisericii. Acela a cărui viață înseamnă doar a primi fără încetare, și care nu dă niciodată va pierde în curând binecuvântarea. Dacă adevărul nu se revarsă de la el spre alții, omul își pierde capacitatea de a primi. Noi trebuie să împărtășim bunurile cerești, dacă dorim binecuvântări proaspete.

Cunoașterea adevărului va crește pe măsură ce va fi transmis și altora. Toți cei care primesc în inimă solia Evangheliei vor simți dorința puternică de a o vesti. Iubirea cerească a Domnului Hristos trebuie să le fie exprimată, manifestată față de alții. Cei care s-au îmbrăcat cu Hristos își vor istorisi experiența, descriind pas cu pas modul în care au fost conduși de Duhul Sfânt, foamea și setea lor după cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos pe care L-a trimis El, rezultatele studierii Sfințelor Scripturi, rugăciunile lor, agonia sufletului lor și cuvintele pe care li le-a adresat Domnul Hristos: „Păcatele îți sunt iertate.”

Nu este normal ca aceste lucruri să fie păstrate ascunse, iar cei care sunt plini de iubirea lui Hristos nu vor proceda așa. În măsura în care Domnul i-a făcut deținătorii adevărului sfânt, ei vor dori foarte mult ca și alții să primească aceeași binecuvântare. Și, în timp ce le prezintă

altora comorile bogate ale harului lui Dumnezeu, acest har le va fi oferit într-o măsură din ce în ce mai mare. Ei vor avea o inimă ca a unui copilăș în ce privește simplitatea și ascultarea fără rezerve. Sufletul lor va plin de dorul după sfințire și li se va descoperi tot mai mult din comorile adevărului și ale harului, pentru ca ei să le vestească lumii. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 63

Harurile Duhului lui Hristos trebuie nutrite și revelate de fiii și fiicele lui Dumnezeu. Prin smerenia lor, prin pocăința și dorința lor de a fi asemenea lui Isus, de a se conforma voinței Sale aplicând lecțiile date de El în viața lor de zi cu zi, ei Îl onorează. ...

„Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9). Așa cum cineva își găsește plăcere în cultivarea unei grădini, tot așa Dumnezeu Își găsește plăcere în ficele și fiii Săi credincioși. O grădină necesită muncă constantă. Buruienile trebuie smulse, trebuie sădite plante noi, ramurile care se dezvoltă prea rapid trebuie tăiate. În același fel lucrează Domnul pentru grădina Sa, tot așa Își îngrijește plantele. El nu Își poate găsi plăcerea în nicio creștere care nu dezvăluie harurile caracterului Domnului Hristos. Sângele lui Hristos i-a făcut pe oameni să fie turma Sa prețioasă, încredințată de Dumnezeu. De aceea, cât de atenți ar trebui să fim să nu manifestăm prea multă libertate în smulgerea plantelor pe care Dumnezeu le-a sădit în grădina Sa! Unele plante sunt atât de firave, încât abia dacă au viață, iar pentru acestea Domnul are o grijă specială.

În toate tranzacțiile tale cu semenii voștri, nu uitați niciodată că aveți de a face cu proprietatea lui Dumnezeu. Fiți buni, fiți milostivi, fiți politicoși. Respectați posesiunea cumpărată de Dumnezeu. Tratați-vă unii pe alții cu bunătate și curtoazie. Folosiți fiecare capacitate dată de Dumnezeu pentru a deveni exemple pentru alții. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 65

Vineri, 11 septembrie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Efectul unui spirit de dărnicie”, 13 septembrie, p. 270.

Cum să ne purtăm cu falșii învățători

Sabat după-amiază, 22 septembrie

Prima și cea mai mare datorie a oricărei ființe raționale este să afle adevărul din Scripturi, apoi să umble în lumină și să-i încurajeze și pe alții să-i urmeze exemplul. Trebuie să studiem conștiincios Biblia în fiecare zi, insistând asupra fiecărei idei și comparând verset cu verset. Întrucât va trebui să răspundem personal înaintea lui Dumnezeu, trebuie să ne formăm convingerile singuri, dar cu ajutor divin.

Adevărurile cel mai clar prezentate în Biblie au fost puse la îndoială și învăluite în întuneric de către oameni culți, care, dându-se mari înțelepți, susțin că Scripturile au un înțeles mistic, ascuns, spiritual, care nu transpare din limbajul folosit. Aceștia sunt niște învățători falși. Unora ca aceștia Isus le-a spus: „Nu pricepeți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” (Marcu 12:24). Limbajul Bibliei trebuie să fie explicat conform sensului literal, în afară de cazul în care este folosit un simbol sau o figură de stil. Hristos a promis: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască... învățătura” (Ioan 7:17). Dacă oamenii ar lua Biblia așa cum este scrisă, dacă n-ar exista falși învățători, care să-i inducă în eroare și să le încurce mințile, s-ar ajunge la niște rezultate care le-ar produce bucurie îngerilor și mii de oameni care acum rătăcesc printre atâtea erori ar fi aduși în staulul lui Hristos.

Atunci când studiem Scripturile trebuie să ne exercităm toate puterile minții și să ne punem la lucru gândirea ca să înțelegem, atât cât putem ca muritori, lucrurile profunde ale lui Dumnezeu. Totuși, nu trebuie să uităm că ascultarea și supunerea ca ale unui copil constituie adevărata atitudine a celui care vrea să învețe. Dificultățile din

Scriptură nu se pot rezolva niciodată prin aceleași metode folosite pentru a înțelege problemele filozofice. În studiul Bibliei nu trebuie să pornim cu acea încredere în sine cu care atât de mulți pășesc în cercetările științifice, ci cu o dispoziție de rugăciune, profund conștiință de dependența noastră de Dumnezeu, și cu o dorință sinceră de a cunoaște voia Sa. Trebuie să fim umili și dispuși să învățăm, pentru a dobândi cunoștințe de la marele EU SUNT. Altfel, îngerii răi ne vor orbi atât de mult mintea și ne vor împietri atât de mult inima, încât adevărul nu ne va mai impresiona.

Multe părți din Scriptură, pe care specialiștii în Biblie le consideră taine sau peste care trec declarându-le neimportante, sunt pline de lecții și de încurajări pentru cel care a învățat în școala lui Hristos. – *Tragedia veacurilor*, p. 598, 599

Duminică, 13 septembrie

Război spiritual

În viitor, vor apărea amăgiri de tot felul, iar noi avem nevoie de o temelie solidă. Avem nevoie de stâlpi puternici de susținere a zidirii. Nici măcar un cui să nu fie mutat din locul pe care l-a stabilit Domnul! Vrajmașul va introduce teorii false, cum ar fi învățătura că nu există Sanctuar. Acesta este unul dintre punctele cu privire la care va avea loc o îndepărtare de la credință. Unde vom găsi un loc sigur de adăpost, dacă nu în adevărurile pe care Domnul ni le-a dat în ultimii cincizeci de ani?

Vreau să vă spun că Hristos trăiește. El mijlocește pentru noi și îi va mântui pe toți cei care vor veni la El cu credință și vor asculta de îndrumările Sale. Dar amintiți-vă că El nu vrea să vă dedicați energiile criticării fraților voștri. Ocupați-vă de mântuirea propriului suflet! Faceți lucrarea pe care v-a dat-o Dumnezeu! Veți găsi atât de multe de făcut, încât nu veți mai avea nicio tendință de a critica pe altcineva. Folosiți talentul vorbirii pentru a ajuta și a binecuvânta. Dacă faceți lucrarea pe care Dumnezeu v-a dat-o, veți avea un mesaj de dus și veți pricepe ce se înțelege prin sfințirea Duhului.

Să nu credeți că Satana stă degeaba. Să nu credeți că armata lui este pasivă. El și agenții lui sunt astăzi pe teren. Trebuie să ne îmbrăcăm cu toată armura lui Dumnezeu. După ce am făcut totul, trebuie să stăm tari, înfruntând căpeteniile, domniile și duhurile răutății care

sunt în locurile cerești. Dar, dacă luăm toată armura lui Dumnezeu, vom constata că atacurile vrăjmașului nu vor avea putere asupra noastră. Îngerii lui Dumnezeu vor fi în jurul nostru pentru a ne proteja. Am asigurarea lui Dumnezeu că așa va fi.

În Numele Domnului Dumnezeului lui Israel, vă rog să veniți în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului printre oamenii viteji. Dacă faceți aceasta, veți avea de partea voastră un Ajutor puternic, un Mântuitor personal. Veți fi acoperiți cu scutul providenței. Dumnezeu vă va deschide o cale, astfel încât să nu fiți niciodată luați prin surprindere de vrăjmaș. – *Ye Shall Receive Power*, p. 239

Teorii false vor fi amestecate cu fiecare fază a experienței și susținute cu o seriozitate satanică pentru a captiva mintea fiecărui om care nu este înrădăcinat și ancorat într-o cunoaștere deplină a principiilor sfinte ale Cuvântului. Chiar din mijlocul nostru se vor ridica învățători falși, care vor asculta de spirite înșelătoare ale căror doctrine sunt de origine satanică. Acești învățători îi vor atrage pe ucenici după ei. Ei se vor strecura pe nesimțite printre cei neștiutori, vor folosi cuvinte lingușitoare și vor face reprezentări false iscusite, cu un tact seducător.

Singura speranță a bisericilor noastre este să rămână treze. Cei care sunt bine ancorați în adevărul Cuvântului, cei care testează totul printr-un „Așa spune Domnul” sunt în siguranță. Duhul Sfânt îi va călăuzi pe cei care prețuiesc înțelepciunea lui Dumnezeu mai presus de sofismele înșelătoare ale agenților satanici. Să se roage mult, nu în limitele umane, ci sub inspirația iubirii adevărului așa cum este el în Isus Hristos. Familiile care cred în adevăr trebuie să rostească cuvinte de înțelepciune și înțelegere, cuvinte care le vor veni pe buze pentru că au studiat Scriptura. – *Ye Shall Receive Power*, p. 125

Luni, 14 septembrie

Lauda în Domnul

Pavel n-a pierdut niciodată din vedere cununa vieții care avea să-i fie dată, și nu numai lui, ci tuturor celor care vor fi iubit venirea Domnului Hristos. Dar numai biruința prin Hristos îl făcea să dorească atât de mult această cunună a vieții. Domnul Isus nu vrea ca noi să râvnim să primim răsplata, ci să dorim să împlinim voia lui Dumnezeu

pentru că aceasta e voia Sa, fără să ne gândim la răsplata pe care o vom primi.

Darul lui Dumnezeu este viața veșnică. Domnul dorește ca toți cei ce primesc harul Său să se încreadă în El pe deplin. El ne cheamă să avem o credință curată, simplă, să ne încredem în El fără să ne întrebăm ce răsplată vom primi. Noi trebuie să lucrăm pentru El cu toată inima, dovedind că suntem pe deplin încredințați că El va judeca și hotărî cu dreptate.

În descrierea scenei judecății, când cei dreپți vor primi răsplata, iar în dreptul celor răi se va rosti sentința, cei neprihăniți sunt reprezentați ca întrebându-se ce au făcut de primesc o astfel de răsplată. Dar ei au nutrit o credință statornică în Hristos. Ei au fost plini de Duhul Său și, fără să facă vreun efort conștient, ei I-au slujit lui Hristos în persoana sfinților Săi, făcându-le acele servicii care aduc o răsplată sigură. Dar nu au lucrat pentru a primi o răsplată. Ei au privit ca fiind cea mai mare onoare faptul de a le fi îngăduit să lucreze așa cum a lucrat Hristos. Ce au făcut, au făcut din iubire pentru Hristos și pentru semenii lor, iar Acela care S-a identificat cu omenirea suferindă a socotit aceste fapte ale lor de compasiune și iubire ca fiind făcute pentru El Însuși. ...

Fiecare dar și fiecare talent pe care le avem le datorăm Domnului. Fiecare biruință este câștigată prin harul Său. De aceea este cu totul nepotrivit să ne mândrim în vreun fel pentru acestea. ...

Dacă ne-am aminti că suntem testați și puși la încercare înaintea universului ceresc, că Dumnezeu ne pune la probă ca să vadă ce fel de spirit avem, ar exista printre noi meditație mai serioasă și rugăciuni mai arzătoare. Cei care lucrează în smerenie își dau seama că, prin sine însuși, omul nu poate să facă nimic bun. Ei sunt cu totul recunoscători și plini de mulțumire pentru privilegiul de a avea o legătură strânsă cu Dumnezeu. Slujirea lor este împletită cu principiul și aceasta face ca darurile lor să fie plăcut înmiresmate. Ei au aceeași încredere în Dumnezeu pe care o are un copilăș în tatăl său pământesc.

Noi nu suntem atât de mult răsplătiți pentru activitatea și zelul nostru, cât pentru sensibilitatea, amabilitatea și iubirea pe care le-am împletit în lucrarea noastră pentru cei bolnavi, cei apăsăți și chinuiți.

– *Lift Him Up*, p. 343

Marți, 15 septembrie

Identificarea falșilor învățători

Poporul lui Dumnezeu este îndrumat către Scripturi care sunt un scut împotriva influenței învățătorilor falși și a puterii înșelătoare a duhurilor întunericului. Satana folosește orice mijloc posibil pentru a-i împiedica pe oameni să cunoască Biblia, pentru că declarațiile ei clare îi dezvăluie înșelăciunile. La orice redeșteptare a lucrării lui Dumnezeu, prințul răului este stârnit la o activitate mai intensă; el depune acum toate eforturile pentru lupta finală împotriva lui Hristos și a urmașilor Săi. Ultima mare dezamăgire se va desfășura în curând înaintea noastră. Antihrist își va face lucrările miraculoase sub ochii noștri. Atât de mult se va asemăna contrafacerea cu adevărul, încât va fi imposibil să se facă distincția între ele fără Sfintele Scripturi. Orice afirmație și orice minune trebuie probată cu mărturia Bibliei. ...

Cine face din săvârșirea de miracole testul credinței sale va descoperi că Satana poate, prin anumite înșelătorii, să facă minuni care vor părea adevărate.

Satana este un lucrător viclean și va introduce amăgiri subtile pentru a aduce întuneric și confuzie în minte și a smulge din rădăcini învățăturile privitoare la mântuire. Cei care nu acceptă Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris vor fi prinși în capcana lui.

Îngerii răi sunt pe urmele noastre în fiecare clipă. ... Ei ocupă teritorii noi și fac minuni și lucrări uimitoare în fața noastră. ...

Unii vor fi ispitiți să primească aceste minuni ca și cum ar veni de la Dumnezeu. Bolnavii vor fi vindecați înaintea noastră. Minuni se vor înfăptui sub ochii noștri. Suntem oare pregătiți pentru încercarea care ne așteaptă când minunile mincinoase ale lui Satana se vor manifesta într-o măsură și mai mare? Nu vor fi multe suflete înșelate și prinse în laț? Pentru că se îndepărtează de învățăturile și poruncile clare ale lui Dumnezeu și pleacă urechea la rătăcirii, mintea multora se pregătește să primească aceste minuni mincinoase. Acum trebuie să ne înarmăm cu toții pentru lupta în care trebuie să ne angajăm în curând. Credința în cuvântul lui Dumnezeu, studiat cu rugăciune și aplicat în practică, va fi scutul nostru împotriva puterii lui Satana și ne va face biruitori prin sângele lui Hristos. – *Maranatha*, p. 156

În lucrarea noastră pentru Dumnezeu, vom întâmpina multă împotrivire. Prin falsitate și înșelăciune, iudeii s-au străduit să-i împiedice

pe oameni să creadă în Hristos. Astăzi, învățători falși vor recurge la orice mijloace pentru a-i împiedica pe oameni să ajungă să cunoască adevărul. Aceștia sunt cei care iubesc rătăcirea mai mult decât adevărul, pentru că adevărul este în opoziție cu înclinațiile lor și cu modul lor de acțiune. Ei refuză să se pocăiască pentru a fi convertiți, chiar dacă dovezile adevărului sunt clare și convingătoare. Ei nu vor să cerceteze Scripturile, ca să vadă dacă aceste lucruri sunt așa sau nu. ...

Înaintea poporului lui Dumnezeu stă o lucrare măreață și solemnă. Credincioșii trebuie să se apropie de Hristos prin sacrificiu și lepădare de sine, unicul lor scop fiind să ducă întregii lumi solia harului. Unii vor lucra într-un fel și alții, în altul, după cum îi va chema și îi va călăuzi Domnul. Dar toți trebuie să se lupte împreună, căutând să facă din lucrare un întreg perfect. ...

Minți neconsacrate vor ridica obstacole în calea lucrării Domnului, așa cum au făcut și în trecut. Dar nu vă opriți să intrați în controverse și să creați probleme neplăcute. Dacă sunteți împiedicați în vreun fel, fiți gata să-L onorați pe Dumnezeu lucrând într-un mod deschis. La timpul potrivit, obstacolele care acum par de netrecut vor fi îndepărtate. Dumnezeu le poate îndepărta în cele mai neașteptate moduri atunci când vede că, făcând aceasta, poate cel mai bine să-Și glorifice Numele. ...

Vor veni încercări, căci sunt mulți care umblă în contradicție cu Dumnezeu. Asigurați-vă că umblați înaintea Lui cu blândețe și smerenie. Da, s-ar putea să fiți judecați greșit, dar cei care vă vorbesc de rău vor fi rușinați dacă în voi se va manifesta constant farmecul caracterului lui Hristos. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 221

Miercuri, 16 septembrie

Suferințe pentru Evanghelie

A făcut marele apostol al neamurilor vreun sacrificiu real când și-a schimbat statutul său de fariseu cu Evanghelia lui Hristos? Răspundem: Nu! În mod hotărât, el a renunțat la bogăție, la prieteni și la statutul său social, la onoruri publice și la rudele sale pe care le iubea cu fervoare și sinceritate. A ales să-și lege numele și destinul de cel al unui popor pe care îl considerase de joasă speță și gunoiul tuturor; dar, de dragul lui Hristos, a suferit pierderea tuturor lucrurilor.

Ostenelile sale au fost mai mari decât ale oricărui dintre ucenici, loviturile primite, peste măsură. A fost bătut cu nuiele, lovit cu pietre,

a naufragiat, a fost adesea în primejdie de moarte. A fost în pericol pe uscat și pe mare, în cetăți și în pustiu, din partea tâlharilor și a propriilor compatrioți. Și-a continuat lucrarea sub slăbiciuni continue, în dureri, în oboseală, în priveghiuri adesea, în frig și în lipsă de îmbrăcăminte. ... Când a stat înaintea lui Nero, cel însetat de sânge, nimeni nu i-a fost alături. ...

Dar și-a dedicat Pavel timpul său prețios relatării abuzurilor grave pe care le-a suferit? Nu, el a îndreptat atenția de la sine însuși către Isus. Nu a trăit pentru propria fericire, totuși a fost fericit. ... „Îmi salta inima de bucurie în toate necazurile noastre” (2 Corinteni 7:4). Și, în ultimele zile ale vieții sale, știind că îl așteaptă o moarte de martir, el exclamă cu satisfacție: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4:7). Și cu privirea îndreptată asupra viitorului nemuritor, care fusese marele scop și motivația întregii sale lucrări, el adaugă, cu deplina siguranță a credinței: „De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da «în ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept.” Și apoi, acest om care trăise pentru alții uită de sine: „Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” O, ce om nobil al credinței!

Pavel a fost un exemplu viu de ceea ce ar trebui să fie fiecare creștin adevărat. El a trăit pentru slava lui Dumnezeu. ... „Căci pentru mine, a trăi este Hristos” (Filipeni 1:21). – *Our High Calling*, p. 363

Toți cei care sunt plini de Spiritul Său vor iubi așa cum a iubit El. Același principiu care determina acțiunile lui Hristos îi va conduce și pe ei în purtarea lor unul cu celălalt. Această iubire este dovada că sunt ucenicii Săi. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”, a spus Domnul Isus. Când oamenii sunt legați laolaltă, nu prin forță sau interes personal, ci prin dragoste, ei arată lucrarea unei influențe care este mai presus de orice influență umană. Acolo unde există o astfel de unitate, ea este dovada că în om a fost refăcut chipul lui Dumnezeu, că a fost sădit în el un nou principiu de viață. Aceasta arată că există putere în natura divină pentru a rezista agenților supranaturali ai răului și că harul lui Dumnezeu supune egoismul inerent inimii firești.

Această dragoste, manifestată în biserică, va stârni cu siguranță mânia lui Satana. Hristos nu a deschis pentru ucenicii Săi o cale

ușoară. „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră”, a spus El. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său.» Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.” Evanghelia trebuie dusă mai departe prin luptă, înfruntând împotrivirea, pericolul, pierderi și suferință. Dar cei care fac această lucrare nu fac altceva decât să calce pe urmele Învățătorului lor. – *Lift Him Up*, p. 298

Joi, 17 septembrie

Apel către cei nepocăiți

Mulți dintre cei care nutresc îngăduința de sine și murmură când aud mărturia directă a soliei către Laodiceea nu-și dau seama cât de păcătoase sunt de fapt faptele lor, dar, la judecată, le va fi rușine de comportamentul lor nerecunoscător și plin de răzvrătire împotriva Aceluia care a fost atât de îngăduitor cu ei și nu i-a nimicit în păcatele lor. Nicio mărturisire și nici lacrimile nu vor mai fi de niciun folos pentru cei cărora nu le-a păsat de raportul vieții lor. Mulți dintre cei care acum pretind că sunt ucenici ai lui Hristos vor fi numărați printre aceia care nu au vrut să se pocăiască, ci și-au înșelat sufletul spre ruina lor veșnică. Ocolirea adevărului nu îi va da nimănui curajul ca, în ziua judecății, să deschidă gura pentru a se apăra. Atunci vor fi deschise cărțile care conțin rapoartele faptelor fiecărui om. ...

Dumnezeu a trimis mesaje prin Cuvântul Său către cei care duc o viață nepăsătoare și nu se rușinează de calea lor rea. Am auzit rostindu-se cuvintele: „Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: «Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu»? Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă” (Isaia 40:27,28). Dacă cei ce sunt nepăsători și plini de îngăduință de sine L-ar căuta pe Domnul și și-ar mărturisi păcatele, ar vedea cum viețile lor nepocăite îi conduc pe alții în rătăcire și s-ar pocăi și s-ar converti. ...

Dumnezeu apelează continuu la inima omului, îndemnând-o să recunoască dragostea și mila Lui și să primească neprihănirea Lui în locul principiilor răului. Așa a apelat El la omenire în toate veacurile. În zilele lui Noe, Hristos le-a vorbit oamenilor printr-o unealtă omenească și le-a predicat acelor care se aflau în robia păcatului. El a venit la Israel învăluit într-un stâlp de nor ziua și într-un stâlp de foc noaptea. El a fost cel care a îndrumat acea mare mulțime în pribegia prin pustiu. ...

Sunt mulți care nu cântăresc suficient aceste lucruri. Instrucțiunile date lui Israel ar trebui înțelese astăzi de fiecare suflet. Omul poate pretinde că are o mare inteligență, dar are nevoie de o pricepere mai mult decât omenească pentru a înțelege descoperirile Evangheliei. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 278

Vineri, 18 septembrie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Avertizarea lui Pavel împotriva «tradiției» și a «filozofiei»”, 26 noiembrie, p. 344.

Har, dragoste și părtășie

Sabat după-amiază, 19 septembrie

Esența înțelegerii harului și a experienței creștine constă în credința în Hristos, în cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său, pe care L-a trimis El. Dar aici mulți dau greș, pentru că le lipsește credința în Dumnezeu. În loc să-și dorească să fie aduși în părtășie cu Hristos la lepădarea Sa de sine și la umilința Sa, ei caută mereu supremația eului. ... O, ce bine ar fi dacă am aprecia dragostea lui Dumnezeu! Atunci, inimile noastre ar deveni mai mari, vederile noastre limitate ar deveni mai largi, barierele de gheață ale egoismului ar fi dărâmate și înțelegerea noastră ar fi mai profundă decât este acum. ...

Pentru că nu-L cunoaștem pe Dumnezeu, nu avem credință în Hristos, nu suntem profund impresionați de umilința pe care a îndurat-o pentru noi și, de aceea, adâncă lui smerire nu ne face să ne smerim și noi și să-L înălțăm pe El. ... O, dacă L-ați iubi așa cum v-a iubit El pe voi, nu ați evita o experiență asemenea celei din capitolele întunecate ale suferinței Fiului lui Dumnezeu!

Pentru a fi părtăși cu Hristos la suferințele Sale, trebuie să privim la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Când contemplăm umilința lui Hristos, când vedem lepădarea Sa de sine și jertfa Sa, suntem cuprinși de uimire în fața acestei manifestări a iubirii divine pentru omul vinovat. Când, pentru Hristos, suntem chemați să trecem prin încercări care sunt de natură umilitoare, dacă avem gândul lui Hristos, le vom suporta cu blândețe, fără să fim jigniți de ofense și fără să ne opunem răului care ni se face. Vom manifesta spiritul pe care îl avea Hristos. ... Pentru a putea conlucra cu Domnul Hristos la realizarea marelui plan de răscumpărare, noi trebuie să înțelegem ce înseamnă jertfa, ostenelele și suferințele Sale. – *That I May Know Him*, p. 104

Biserica este o societate creștină formată pentru membrii care o compun, pentru ca fiecare membru să se poată bucura de ajutorul primit prin intermediul tuturor harurilor și talentelor celorlalți membri și de lucrarea lui Dumnezeu asupra lor, potrivit darurilor și abilităților lor diferite. Biserica este unită în sfintele legături ale părtășiei, pentru ca fiecare membru să poată beneficia de influența celui alt. Toți trebuie să se lege prin legământul iubirii și al armoniei. Principiile creștine și harurile întregii societăți de credincioși trebuie să adune putere și forță într-o acțiune armonioasă. Fiecare credincios trebuie să fie binecuvântat și să devină mai bun sub influența purificatoare și transformatoare a diverselor capacități ale celorlalți membri, pentru ca lucrurile care îi lipsesc unuia să fie din belșug manifestate la altul. Toți membrii trebuie să se unească pentru ca biserica să poată deveni o privesc pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni.

Legământul pentru a deveni membru al bisericii este ca fiecare să calce pe urmele lui Hristos, ca toți să ia jugul Lui asupra lor și să învețe de la Acela care este blând și smerit cu inima. Făcând aceasta, „veți găsi”, spune scumpul Mântuitor, „odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:29,30).

Cei care poartă jugul lui Hristos se vor apropia unul de altul. Vor cultiva simpatia și răbdarea și, în sfântă devotație, se vor întrece în efortul de a arăta față de ceilalți înțelegerea delicată și dragostea de care simt ei înșiși că au atât de mare nevoie. Cel slab și lipsit de experiență, deși este slab, poate fi întărit de cei mai plini de speranță și de cei cu experiență matură. Deși cel mai mic dintre toți, el este o piatră care trebuie să strălucească în clădire. El este un membru vital al trupului organizat, unit cu Hristos, Capul viu, și, prin Hristos, el trebuie să se identifice cu toate virtuțile caracterului lui Hristos, astfel încât Mântuitorului să nu-I fie rușine să-l numească frate. ... O biserică separată și distinctă de lume este, înaintea cerului, cel mai important lucru de pe tot pământul. ... Biserica trebuie să fie așa cum a intenționat Dumnezeu să fie – un reprezentant al familiei lui Dumnezeu într-o altă lume. – *Lift Him Up*, p. 295

Duminică, 20 septembrie

Harul lui Isus

Puterea vine prin exercițiu. Toți cei care își pun la lucru abilitățile date de Dumnezeu vor avea o capacitate sporită de a se dedica în serviciul Său. Cei care nu fac nimic pentru cauza lui Dumnezeu nu vor reuși să crească în har și în cunoașterea adevărului. Un om care preferă să stea culcat și nu vrea să-și miște membrele își va pierde curând toată puterea de a le folosi. În același fel, creștinul care nu își va exercita puterile date de Dumnezeu nu numai că nu va reuși să crească în Hristos, dar își va pierde și puterea pe care o mai are, devine un paralizat spiritual. Cei care, cu dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii lor, se străduiesc să-i ajute pe alții sunt bine înrădăcinați, se întăresc, rămân satornici în adevăr. Adevăratul creștin lucrează pentru Dumnezeu nu dintr-un impuls, ci din principiu; nu pentru o zi sau o lună, ci pe tot parcursul vieții sale.

Această lume nu este un teren de defilare, ci un câmp de luptă. Toți sunt chemați să îndure greutăți ca niște buni soldați. Trebuie să fie puternici și să se comporte ca niște adevărați bărbați. ... Adevăratul test al caracterului se dă dovedind disponibilitatea de a purta povă, de a merge în locul cel mai greu, de a face lucrarea care trebuie făcută, chiar dacă aceasta nu va aduce nicio recunoaștere sau recompensă pământească.

Ce bine ar fi dacă fiecare și-ar aprecia capacitățile care i-au fost date de Dumnezeu! Prin Hristos puteți urca pe scara progresului și puteți aduce fiecare putere sub controlul Său. ... În puterea voastră nu reușiți să faceți nimic, dar, prin harul lui Isus Hristos, vă puteți folosi puterile în așa fel încât să aduceți cel mai mare bine sufletului vostru și cea mai mare binecuvântare sufletelor altora. Prindeți-vă de Isus și veți face cu sârguință lucrările pe care le-a făcut Hristos și, în cele din urmă, veți primi răsplata veșnică. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 306

Soldatul lui Hristos trebuie să înfrunte ispita în multele ei forme, să reziste și să o învingă. Cu cât conflictul este mai aprig, cu atât mai mare este harul oferit pentru a satisface nevoile sufletului. ... Adevăratul creștin va înțelege ce înseamnă să treci prin conflicte severe și experiențe grele, dar va crește constant în harul lui Hristos pentru a-l înfrunta cu succes pe dușmanul sufletului său. ... Uneori,

Întinericul îi va apăsa sufletul, însă adevărata lumină va străluci, razele puternice ale Soarelui Neprihănirii vor risipi negura și..., prin harul lui Hristos, el va fi capabil să fie un martor credincios al lucrurilor pe care le-a auzit de la mesagerul inspirat al lui Dumnezeu. ... Prezentându-le astfel și altora adevărul, lucrătorul pentru Hristos obține o viziune mai clară asupra măsurilor luate cu dărnicie pentru toți, asupra suficienței harului lui Hristos pentru orice vreme de conflict, durere și încercare. Prin tainicul plan de răscumpărare, a fost oferit har, astfel încât lucrarea imperfectă a agentului uman să poată fi acceptată în Numele lui Isus, Apărătorul nostru.

Omul are puțină putere și nu poate face decât o mică lucrare, chiar folosind la maximum toată capacitatea sa. ... Dumnezeu este atotputernic și, în fiecare moment în care avem nevoie de ajutor divin și îl căutăm cu sinceritate, El ni-l va da. Dumnezeu a promis, punând cheazășie Cuvântul Său, că harul Său îți va fi de ajuns în cea mai mare nevoie a ta, în cea mai mare nenorocire. Hristos îți va fi un ajutor nelipsit dacă îți vei însuși harul Său. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 260

Luni, 21 septembrie

Dragostea lui Dumnezeu

Ar trebui să ne exprimăm recunoștința și lauda față de Dumnezeu pentru binecuvântările dăruite pentru viața aceasta trecătoare și pentru orice mângâiere. Dumnezeu ar dori ca fiecare familie pe care o pregătește să locuiască în locașurile veșnice de sus să-I dea slavă pentru comorile bogate ale harului Său. Dacă, în viața de cămin, copiii ar fi educați și instruiți să Îi fie recunoscători Dătătorului tuturor lucrurilor bune, am vedea un element de har ceresc manifestându-se în familiile noastre. În viața de cămin s-ar vedea veselie și, venind din astfel de familii, tinerii ar aduce cu ei un spirit de respect și evlavie în sala de clasă și în biserică. Atunci, ei ar fi prezenți în sanctuarul unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său, ar exista acolo respect pentru toate rânduielile închinării și s-ar aduce laudă și mulțumire pentru toate darurile providenței Sale. ...

Fiecare binecuvântare în cele vremelnice ar fi primită cu recunoștință, iar fiecare binecuvântare spirituală ar deveni de două ori mai prețioasă, deoarece percepția fiecărui membru al familiei este

sfințită prin Cuvântul adevărului. Domnul Isus este foarte aproape de cei care apreciază astfel darurile Sale pline de har, care înțeleg că tot ce au bun vine de la Dumnezeu binevoitor, iubitor și atent și recunosc că El este marele Izvor al oricărui lucru bun și al oricărei mângâieri, Sursa inepuizabilă a harului.

Dacă ne-am exprima mai mult credința, dacă ne-am bucura mai mult de binecuvântările pe care știm că le avem – marea milă a lui Dumnezeu și iubirea Sa – am avea mai multă credință și o bucurie mai mare. Nicio limbă nu poate exprima și nicio minte limitată nu poate cuprinde binecuvântarea care vine ca urmare a aprecierii bunătății și iubirii lui Dumnezeu. Chiar și pe pământ putem avea bucurie ca un izvor care nu seacă niciodată, deoarece este alimentat din râurile care curg din tronul lui Dumnezeu. – *Our Father Cares*, p. 24

Dumnezeu este iubire. El ne-a arătat această iubire prin darul singurului Său Fiu. Totuși, iubirea lui Dumnezeu nu scuză păcatul. Dumnezeu nu scuză păcatul lui Satana, păcatul lui Adam sau Cain și nu va scuza nici păcatul vreunui dintre copiii oamenilor. Natura pervertită a omului poate distorsiona iubirea lui Dumnezeu făcând-o să pară slăbiciune, dar, de pe crucea Calvarului, strălucește lumina pentru ca omul să aibă concepții corecte și să nu susțină teorii care sunt răstălmăciri ale adevărului. ...

Adevărul, așa cum este el în Isus, ne va oferi cele mai importante lecții. Va arăta că iubirea lui Dumnezeu este vastă și profundă, este infinită, dar că, rostind pedeapsa pentru cei neascultători, care au dat la o parte Legea lui Dumnezeu, hotărârea va fi fără compromisuri. Iubirea și dreptatea lui Dumnezeu lucrează împreună. Ele ajung până la adâncimile durerii și degradării umane, pentru a-i ridica pe cei căzuți și asupriți care se agață de adevăr prin pocăință și credință în Isus. – *Lift Him Up*, p. 158

Marti, 22 septembrie

Dumnezeul iubirii

Deși acum S-a înălțat în prezența lui Dumnezeu și stă împreună cu El pe tronul universului, Isus nu a pierdut nimic din natura Sa plină de compasiune. Astăzi, aceeași inimă miloasă și blândă este deschisă înaintea tuturor durerilor omenirii. Astăzi, mâna care a fost străpunsă

este întinsă pentru a revărsa și mai multă binecuvântare peste poporul Său care se află în lume. ...

În toate încercările noastre avem un Ajutor care nu dă greș niciodată. El nu ne lasă să ne luptăm singuri cu ispita, să ne războim singuri cu răul și, în cele din urmă, să fim zdrobiți de poveri și întristare. Deși acum El este ascuns de privirile muritorilor, urechea credinței poate auzi glasul Lui care spune: Nu te teme, Eu sunt cu tine. „Eu sunt... Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor” (Apocalipsa 1:18).

Cei care îndepărtează nelegiuirea din inimile lor și își întind mâinile către Dumnezeu în rugăciune fierbinte vor avea acel ajutor pe care numai Dumnezeu îl poate da. Pentru sufletele oamenilor a fost plătită o răscumpărare ca ei să aibă posibilitatea să scape din robia păcatului și să obțină iertarea, curăția și cerul. ... Cei care vin mereu la tronul harului, cu cereri sincere și fierbinți pentru a primi înțelepciune și putere divină, vor putea deveni slujitori activi și folositori ai lui Hristos. Poate că nu au mari talente, dar, dacă au o inimă smerită și o încredere fermă în Isus, vor putea să facă o lucrare bună, aducând suflete la Hristos. ...

Mii de oameni au o concepție greșită despre Dumnezeu și atribuțiile Sale. ... Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului. Dreptatea și mila sunt atribuțiile tronului Său. El este un Dumnezeu al iubirii, al milei și al compasiunii delicate. Așa este El reprezentat în Fiul Său, Mântuitorul nostru. El este un Dumnezeu al răbdării și al îndelungii răbdări. Dacă aceasta este ființa pe care o adorăm și cu al cărei caracter căutăm să ne asemănăm, ne închinăm adevăratului Dumnezeu. Dacă Îl urmăm pe Hristos, meritele Sale, care ne sunt atribuite, se înalță înaintea Tatălui ca o mireasmă plăcută. Iar harurile caracterului Mântuitorului, sădite în inimile noastre, vor răspândi în jurul nostru o mireasmă prețioasă. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 77

Hristos a venit să i-L descopere lumii pe Dumnezeu ca un Dumnezeu al iubirii, un Dumnezeu al milei, al grijii și al compasiunii. Prin Răscumpărătorul lumii, întunericul gros cu care Satana învăluise tronul Divinității a fost înlăturat, iar Tatăl a fost arătat din nou oamenilor ca Lumina vieții. ...

Hristos Se întristează când îi vede pe oameni atât de absorbiți de grijile lumești și de complicațiile ocupațiilor lor, încât nu mai au timp

să se împrietenească cu Dumnezeu. Pentru ei, cerul este un loc străin, pentru că nu a intrat niciodată în calculele lor. Nefiind familiarizați cu lucrurile cerești, se plictisesc să audă despre ele. Nu le place să-și deranjeze mintea cu nevoia lor de mântuire. Dar Domnul dorește să le deranjeze mintea, ca ei să se poată familiariza cu El la timp pentru a accepta oferta Sa de mântuire. – *În locurile cerești*, p. 8

Miercuri, 23 septembrie

Împărtășirea Duhului Sfânt

Când inimile oamenilor sunt mișcate de prezența Spiritului lui Dumnezeu, oamenii sunt mai sensibili la influența Duhului Sfânt și iau hotărârea de a-și tăgădui eul și de a face sacrificii pentru cauza lui Dumnezeu. Atunci când lumina divină strălucește în cămăruțele minții cu o claritate și o putere neobișnuite, sentimentele omului firesc sunt învinse, egoismul își pierde puterea asupra inimii și se trezește dorința de a imita Modelul, pe Isus Hristos, în practicarea tăgăduirii de sine și a binefacerii. Omului egoist din fire devine amabil și plin de compasiune față de păcătoșii pierduți și face un jurământ solemn față de Dumnezeu, așa cum au făcut Avraam și Iacov.

Îngerii cerești sunt prezenți în astfel de ocazii. Dragostea lui Dumnezeu și iubirea pentru oameni triumfă asupra egoismului și asupra iubirii de lume. În special se întâmplă astfel atunci când vorbitorul prezintă, în Spiritul și în puterea lui Dumnezeu, planul de mântuire împlinit de Maiestatea cerului prin sacrificiul de pe cruce. ...

Dumnezeu i-a dat omului o parte de făcut pentru mântuirea semenilor săi. Omul poate lucra împreună cu Hristos, făcând fapte de milă și de binefacere, dar el personal nu-i poate mântui, deoarece nu este capabil să satisfacă cerințele dreptății care a fost insultată. Lucrul acesta l-a putut face numai Fiul lui Dumnezeu, lăsându-Și deoparte onoarea și slava, îmbrăcându-Și divinitatea în natura omenească și venind pe pământ să Se umilească și să-Și verse sângele în favoarea neamului omenesc.

Încredințându-le ucenicilor Săi misiunea de a merge „în toată lumea” să propovăduiască „Evangelia la orice făptură” (Marcu 16:15), Hristos le-a încredințat oamenilor lucrarea de răspândire a Evangheliei. Dar, în timp ce unii merg să predice, El îi cheamă pe alții să răspundă cerințelor Sale de a aduce zecimi și daruri cu care să

sustină lucrarea pastorală și să răspândească pe tot pământul adevărul tipărit. – *Ye Shall Receive Power*, p. 90

Lumea piere pentru că duce lipsă de adevăr, adevărul curat, nealterat. Hristos este adevărul. Cuvintele Sale sunt adevărul.

Atunci când, condus de Duhul Sfânt, credinciosul poate pune mâna el însuși pe adevăr, și-l poate însuși, el mănâncă pâinea care s-a coborât din cer. El pătrunde în viața lui Hristos și înțelege marele sacrificiu făcut în favoarea omenirii căzute în păcat.

Cunoștința care vine de la Dumnezeu este pâinea vieții. Este conținutul frunzelor din pomul vieții care slujesc la vindecarea neamurilor. Un curent de viață spirituală face ca sufletul să vibreze atunci când crede cuvintele lui Hristos și le aplică în viața de zi cu zi. În felul acesta noi devenim una cu Hristos. Cel care era nestatornic și slab devine puternic. Dacă vom păstra până la sfârșit încrederea nezguduită pe care am avut-o la început, aceasta va însemna pentru noi viață veșnică.

Trebuie să primim tot adevărul – viața lui Isus. Adevărul ne curățește de orice întinăciune și pregătește sufletul pentru a primi prezența lui Hristos. Atunci Hristos, nădejdea slavei, va veni să locuiască în noi.

Trebuie să ne împărtășim de adevăr în fiecare zi. În felul acesta ne hrănim zilnic cu cuvintele lui Hristos, despre care El a spus că sunt duh și viață. Primirea adevărului îl va face pe cel ce îl primește un copil al lui Dumnezeu, moștenitor al cerului.

Adevărul primit în inimă nu este literă moartă, rece. ... În adevăr găsim bucurii nespuse. În viața celui care trăiește și lucrează sub influența dătătoare de viață a adevărului se va vedea noblete și distincție. Adevărul este sacru și divin. El este mai puternic și mai eficient decât orice altceva în formarea unui caracter asemenea caracterului Domnului Hristos. Când este cultivat în inimă, iubirea lui Hristos va fi mai scumpă decât iubirea oricărui om. Acesta este creștinismul. În felul acesta, adevărul – adevărul curat, nealterat – umple citadela sufletului. În suflet este atunci viața lui Dumnezeu. „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou” (Ezechiel 36:26). – *Our High Calling*, p. 208

Joi, 24 septembrie

Dumnezeul nostru trinitar

Tatăl nu poate să fie descris prin lucrurile de pe pământ. Tatăl este plinătatea întruchipată a Dumnezeirii și este invizibil pentru ochii muritori.

Fiul este plinătatea manifestată a Dumnezeirii. Cuvântul lui Dumnezeu declară că El este „întipărirea Ființei Lui”. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Aici este arătată personalitatea Tatălui.

Mângâietorul, pe care Domnul Hristos a făgăduit că Îl va trimite după ce Se va înălța la cer, este Duhul Sfânt în toată plinătatea Dumnezeirii, care face vizibilă puterea harului divin pentru toți aceia care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal și cred în El. Sunt trei Persoane vii în acest trio ceresc; în Numele acestor trei puteri – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – sunt botezați cei care Îl primesc pe Hristos cu o credință vie și aceste puteri vor conlucra cu supușii ascultători ai cerului, în eforturile lor de a trăi o viață nouă în Hristos.

Domnul Hristos este Fiul preexistent al lui Dumnezeu și există prin Sine Însuși. ... Când a vorbit despre pre existența Sa, Hristos a vrut să ne îndrepte gândurile spre veacurile nesfârșite din trecut. El ne asigură că nu a existat niciodată un timp în care El să nu fi fost într-o părtășie strânsă cu Dumnezeul cel veșnic. Acela a cărui voce o ascultau iudeii fusese cu Dumnezeu dintotdeauna.

Domnul Isus a declarat: „Eu sunt Învierea și Viața.” În Hristos este viața originală, neîmprumutată și nederivată. „Cine are pe Fiul are viața.” Divinitatea lui Hristos este siguranța celui credincios cu privire la viața veșnică. ...

Duhul Sfânt este o persoană, pentru că El mărturisește (în trad. Cornilescu: adeverește) împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Când mărturia aceasta este adusă, ea poartă în sine propria dovadă. În astfel de momente, noi credem și suntem siguri de faptul că suntem copiii lui Dumnezeu. ...

Duhul Sfânt are o personalitate, altfel nu ar putea să-i mărturisească duhului nostru și împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. De asemenea, El trebuie să fie o persoană divină, pentru că altfel nu ar putea să cerceteze tainele ascunse în mintea lui

Dumnezeu. „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.” ...

Noi trebuie să cooperăm cu cele trei puteri preaînalte ale cerului – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt –, iar aceste puteri vor lucra prin noi, făcându-ne să fim niște împreună-lucrători cu Dumnezeu. – *Evanghelizare*, p. 614–617

Iulie

1. M. Iov 12:10
2. J. Isaia 40:30,31
3. V. Psalmii 143:8
s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:17,
SM 21:30, DJ 21:11, AR 21:28

4. S. Psalmii 16:8
s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:17,
SM 21:29, DJ 21:11, AR 21:27

5. D. Proverbele 3:7,8
6. L. Apocalipsa 21:6
7. M. Psalmii 121:5
8. M. Psalmii 145:15,16
9. J. Psalmii 108:1
10. V. Faptele 17:25
s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:05, MS 21:14,
SM 21:26, DJ 21:09, AR 21:25

11. S. Evrei 12:13
s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:04, MS 21:14,
SM 21:26, DJ 21:08, AR 21:24

12. D. Psalmii 84:6
13. L. Psalmii 115:1
14. M. Ioan 6:51
15. M. Coloseni 3:15
16. J. Proverbele 4:21,22
17. V. Ioan 6:27
s. a. B 20:56, CT 20:45, IS 20:59, MS 21:09,
SM 21:21, DJ 21:04, AR 21:20

18. S. Psalmii 26:2
s. a. B 20:55, CT 20:44, IS 20:59, MS 21:08,
SM 21:20, DJ 21:03, AR 21:19
19. D. Proverbele 31:25
20. L. Leviticul 26:5
21. M. 2 Corinteni 4:16
22. M. Psalmii 40:1,2
23. J. Psalmii 33:21
24. V. Psalmii 150:6

s. a. B 20:49, CT 20:38, IS 20:52, MS 21:02,
SM 21:14, DJ 20:58, AR 21:13

25. S. Ezechiel 47:12
s. a. B 20:48, CT 20:37, IS 20:51, MS 21:01,
SM 21:12, DJ 20:57, AR 21:12

26. D. Filipeni 3:13,14
27. L. Psalmii 29:11
28. M. Psalmii 103:5
29. M. Psalmii 107:28
30. J. 1 Samuel 25:6
31. V. Proverbele 16:32
s. a. B 20:42, CT 20:31, IS 20:44, MS 20:54,
SM 21:05, DJ 20:50, AR 21:05

August

1. S. Filipeni 4:6,7
s. a. B 20:40, CT 20:29, IS 20:42, MS 20:53,
SM 21:03, DJ 20:49, AR 21:03

2. D. Psalmii 107:8,9
3. L. Psalmii 119:9
4. M. Exodul 18:19
5. M. Psalmii 46:10
6. J. Psalmii 141:3,4
7. V. Isaia 30:21
s. a. B 20:32, CT 20:22, IS 20:34, MS 20:44,
SM 20:54, DJ 20:41, AR 20:55

8. S. Proverbele 14:27
s. a. B 20:31, CT 20:20, IS 20:32, MS 20:43,
SM 20:53, DJ 20:40, AR 20:53

9. D. Matei 12:35
10. L. Psalmii 25:4,5
11. M. Eclesiastul 9:10
12. M. Isaia 41:10
13. J. Psalmii 107:43
14. V. Psalmii 43:3
s. a. B 20:22, CT 20:11, IS 20:22, MS 20:33,
SM 20:43, DJ 20:31, AR 20:44

15. S. Psalmii 16:11
s. a. B 20:21, CT 20:10, IS 20:21, MS 20:31,
SM 20:41, DJ 20:29, AR 20:42

16. D. 1 Samuel 16:7
17. L. Geneza 1:29
18. M. Psalmii 116:1
19. M. Isaia 12:2
20. J. Psalmii 78:23-25
21. V. Matei 11:29
s. a. B 20:11, CT 20:00, IS 20:10, MS 20:21,
SM 20:30, DJ 20:20, AR 20:32

22. S. Psalmii 103:15-17
s. a. B 20:09, CT 19:59, IS 20:08, MS 20:19,
SM 20:28, DJ 20:18, AR 20:30

23. D. Matei 6:22,23
24. L. 1 Petru 3:8
25. M. Psalmii 36:9
26. M. 2 Petru 1:5-9
27. J. Psalmii 21:3
28. V. Psalmii 40:5
s. a. B 19:59, CT 19:48, IS 19:57, MS 20:08,
SM 20:17, DJ 20:08, AR 20:19

29. S. Luca 15:22
s. a. B 19:57, CT 19:47, IS 19:55, MS 20:06,
SM 20:15, DJ 20:06, AR 20:17

30. D. Geneza 28:20
31. L. Isaia 49:10

Septembrie

1. M. Psalmii 44:26
2. M. Psalmii 54:4
3. J. Iov 33:4
4. V. Isaia 12:3
s. a. B 19:46, CT 19:36, IS 19:43, MS 19:55,
SM 20:03, DJ 19:56, AR 20:06

5. S. Psalmii 9:1
s. a. B 19:45, CT 19:34, IS 19:41, MS 19:53,
SM 20:01, DJ 19:54, AR 20:04

6. D. Isaia 35:10
7. L. Psalmii 27:1
8. M. Proverbele 10:3
9. M. Psalmii 34:7
10. J. Luca 21:34
11. V. Psalmii 150:6
s. a. B 19:34, CT 19:23, IS 19:30, MS 19:41,
SM 19:49, DJ 19:43, AR 19:52

12. S. Psalmii 73:28
s. a. B 19:32, CT 19:21, IS 19:28, MS 19:39,
SM 19:47, DJ 19:41, AR 19:50

13. D. 2 Corinteni 2:15
14. L. Romani 12:7
15. M. Psalmii 22:10
16. M. Marcu 5:36
17. J. Psalmii 8:3,4
18. V. Proverbele 3:24
s. a. B 19:20, CT 19:10, IS 19:15, MS 19:27,
SM 19:34, DJ 19:30, AR 19:38

19. S. Psalmii 51:17
s. a. B 19:19, CT 19:08, IS 19:13, MS 19:25,
SM 19:32, DJ 19:28, AR 19:36

20. D. 1 Corinteni 3:16,17
21. L. Luca 13:24
22. M. Psalmii 121:2
23. M. Isaia 48:18
24. J. Psalmii 27:14
25. V. Proverbele 17:22
s. a. B 19:07, CT 18:57, IS 19:01, MS 19:13,
SM 19:20, DJ 19:17, AR 19:25

26. S. Psalmii 133:1
s. a. B 19:05, CT 18:55, IS 18:59, MS 19:11,
SM 19:18, DJ 19:15, AR 19:23

27. D. Efeseni 4:15
28. L. Matei 8:3
29. M. 1 Corinteni 10:31
30. M. Luca 12:40